

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Alter_Egon-Novy_Ja.pdb

PDB Name: Nový Ja
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2003
Modification Date: 11.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Masy aj tak chcú vidieť krv (Nový Ja - diel prvý)
Egon Alter, 11.9.2002, inZine o Literatúra o Príbehy na pokračovanie o Nový Ja

Šmariť vínovú fľašu o stenu, teda pokiaľ nie je plná, je skvelá vec. Nie že by to razom vyriešilo nejaký problém, ale je to gesto odhodlania. A odhodlanie, to ja teraz potrebujem. Ešte by som sa mohol na tých črepoch porezať. Pár kvapiek odkysličenej krvi z nejakej poškodenej kapiláry, by bolo pekným symbolom mojej snahy - katarzia, ako sa patrí. Fľaša na dlážke a jej obsah v cievnom systéme síce nie sú najlepším predpokladom pre radikálne kroky, ale ako vravím, odhodlanie je to hlavné. Toto je skrátka koniec môjho života. Teda... môjho doterajšieho života, aby som bol presný. Z knižnice som vyhrabal knižku Jak se stát v živote šťastným a dosáhnout všechno co chcete. Dostal som ju od svojho najlepšieho kamaráta k osemnástke. Viem, trochu hlúpy humor, ale vtedy sa mi to zdalo náramne zábavné. Nasratý som až teraz, po takmer piatich rokoch, keď sa vidím, ako ju otváram v rukách. Je mi jasné, že keď človek klesá takto hlboko, už to fakt nemôže byť horšie a čo je napriek tomu aj tak ešte horšie, už sa to ani nesnažím sám sebe nijako ospravedlniť. Kašlem na to. Chcem byť v živote šťastným a dosiahnuť všetko, po čom túžim? Chcem! Mám na to v poličke špecializovanú odbornú publikáciu renomovaného amerického psychológa s tridsaťročnou praxou? Mám! Vypil som sedmičku vína? Vypil! Tak čo teda. Stále lepšie ako prázdny pohľad mužatky predávajúcej v non-stope, kam chodím pravidelne nad ráno kupovať ďalšie víno a prázdnu fľašu nikdy nevrátim, aj keď je zálohovaná piatimi korunami.

Teraz možno s údivom zistím, že ten jediný správny návod na život mám po celý čas založený hneď vedľa knihy o princeznej Diane. Aká krásna irónia osudu by sa zrazu z výšky zniesla doprostred tejto garsónky, keby sa ukázalo, že ten americký škrabák s úsmevom na tri prsty má fakt pravdu a ja hlupák som ho doteraz nebral vážne. Možno by som potom tú knižku mohol predajť aj za dvojnásobok ceny, veď nech aj iným poslúži, ak ja už budem šťastný a poľahky dosiahnem všetko, čo chcem. A jemu by som poslal ďakovný list, aby nebol smutný, že sa dostal do toho najpodradnejšieho výpredaja na svete.

Tak teda pekne po poriadku. Úvodné slovo sľubuje veľa a obsah vyzerá nádejne. Nový život, Úspech v lásce, Úspech v zamestnaní, Jistá budúcnosť a Splnené sny. Áno, presne toto všetko chcem. Jediné, čo by som práve teraz nechcel, je nechať sa pri čítaní zaskočiť neočakávaným, ale o to zákernejším triezvením, ktoré by nadobro zahatalo moju cestu ku šťastiu. Siahol som do chladničky po zvyšky fernetu a ginu, čo tam máme ešte od Silvestra, aj to neviem, či nie od minulého. S ich pomocou určite stanovím veľmi konkrétne ciele, veľké a malé úlohy, určím priority a nájdem vhodný zošit na zapisovanie si všetkých dosiahnutých neúspechov, prípadne nedosiahnutých úspechov, tak ako to žiada autor hneď v prvej kapitole.

Prebudil som sa na zvukové vibrácie susedovej vítačky, ktorý sa pravdepodobne už pred dvoma mesiacmi načisto scvokol zo svojich sprostých detí a odvtedy si myslí, že jeho byt je ementál a snaží sa doň urobiť čo najviac dier. Zvonku svietilo slniečko a cez úzku škáru pootvoreného oka mi dávalo najavo, že začala krásna nedeľa, ktorú si však určite nevychutnám, lebo jediné, čo teraz dokážem, je uvedomiť si, ako ma hovadsky bolí hlava. Skúsil som ňou pohnúť a zmenou mi bola ostrá bolesť niekde vedľa ucha. Vytiahol som spod neho pero, moje krásne, drahé, atramentové pero moderného dizajnu a vynikajúcej kvality. Teraz však celkom vyschnuté, s ohnutou špičkou a zásobníkom vytečeným do postele. Aj by som si zanedával, ale nič príhodné mi neprichádza na dysfunkčnú myseľ. Zato nos funguje a bezpečne rozpoznal strašný smrad, nejaká kurva sa mi tu kdesi musela potýčkovat'. Iní ľudia sa do takýchto situácií dostávajú po celonočných bujarých párty plných úžasnej kolektívnej zábavy a nezáväzných sexuálnych dobrodružstiev a vtedy si povedia, že to stálo za to. Zatiaľ nepoznám detaily, ale ako sa zdá, privodil som si tento stav sám a nemám nič, čo by som položil na druhú stranu váhy. Mala by ma hanba fackovať, ale nedokáže ani zdvihnúť ruku.

Zo samého zhnusenia sa mi podarilo posadiť sa. Pod sebou som našiel knižku o šťastnom živote a dosahovaní všetkého, čo chcem a spolu s ňou aj podstatný kúsok do mozaiky udalostí včerajšej noci. Vyhodiť ju von oknom práve teraz nevládzem, ale čoskoro ju to neminie. Mohol som ju aspoň oplúť, aby vedela, že my dvaja sme už skončili, ale očividne už oplúť bola a nielen to. Čosi zelené vedľa nej, na čo som sa snažil zaostriť, sa ukázalo byť cestovným pasom, toho času však už "Denník úspechov", aspoň tak to mal napísané hneď na druhej stránke, kúsok pod arabským nápisom "Slovenská republika". Zopár ďalších stránok bolo vytrhnutých a pohodených bokom. Na stranách, ktoré noc úspešne prežili, som našiel posledné výdychy môjho kedysi reprezentatívneho pera stelesnené v nápis "Hlavný cieľ je TRTKAŤ". Písmo je neisté, ale som ochotný sa k nemu prihlásiť, rovnako ako k obsahu. Za normálnych okolností by som síce zvolil menej českú verziu a podstatne rezervovanejšiu formuláciu, ale na druhej

strane, úprimnosť a priamočiarosť sa cení, zvlášť keď smeruje presne k podstate veci.

Ak sa dobre pamätám, tak trkanie, nazvime ho nateraz sexom, som naposledy zažil pred dvoma rokmi. Bolo to s Hanou, mojou prvou a jedinou priateľkou, rozumej frajerkou. Trvalo to dva mesiace, možno viac, čo je však fuk, pretože okrem momentu, keď ma oficiálne pripravila o panenstvo a ešte jedného vydareného víkendu si z tejto epizódy nespomínam na nič konkrétneho. Ani na to, prečo sme sa nakoniec rozišli, akurát viem, že som nejakو pozvoľne ostal sám - bez bázne a Hany. Nikdy sme si nepovedali zbohom, ani sme sa nebavili o nás dvoch a spoločnej prítomnosti, o budúcnosti ani nehovorím. V podstate sme sa nebavili skoro vôbec. Ona teraz, ak sa nič nezmenilo (za ten čas sa ľahko mohlo), žije 200 kilometrov ďaleko a nechýba mi. Chýba mi akurát pocit, vyplývajúci zo štatútu človeka, čo môže povedať, že práve teraz s niekým chodí, i keď to nebola až tak úplná pravda. Pokiaľ som ten pocit nespoznal, bolo mi ľahko a keby som vedel, že mi chýbať bude, možno by teraz Hana ležala vedľa mňa, presne tam, kde teraz leží prázdna sedmička od fernetu z lihovaru Plzeň - Božkov.

Stanovený cieľ budem musieť rozhodne prehodnotiť. Mám ho už síce zapísaný v pase, ale hádam sa to bude dať. Stať sa rovnocennou súčasťou aspoň ako-tak fungujúceho vzťahu si rozhodne zaslúži byť hlavnou prioritou oveľa viac ako samotný sex. Ten už potom príde automaticky, aspoň by sa to očakávalo. Postoj v prípade, že by prišiel samostatne ako nezáväzná ponuka, nemám presne ujasnený, ale to sa uvidí, čo nový život prinesie. NOVÝ ŽIVOT - to znie teda sakramentsky hrdo. Teraz už len stačí vykročiť mu v ústrety tou správnou nohou. Bohužiaľ, nikdy si nepamätám, ako ma to strýko Ondro učil. Má sa vykročiť pravou či ľavou? Radšej, ako utrpieť stopercentnú blamáž, som sa rozhodol pre 50-percentnú istotu. So zalepenými očami, hukotom v hlave a nestálym žalúdkom som z postele zoskočil oboma bosými nohami naraz. Mozaika včerajšej noci, žiaľ, nebola úplná. Zabudol som na črepy z fľaše od vína, váľajúce sa všade naokolo. Nuž čo, masý aj tak chcú vidieť krv.

Škriabať cudzie chrasty (Nový Ja - diel druhý)

V autolekárnike, ktorú mám v prenájme spolu s bytom, som našiel vatú a peroxid na dezinfekciu krvavých chodidiel, štípalo to presne ako rozmlátené kolená za mladi. Priložený obväz mi ledva stačil na jednu nohu, druhú som si omotal nikdy nenoseným tričkom s logom svojho zamestnávateľa, aké pravidelne fasujeme v čoraz neuveriteľnejších strihových a farebných variáciách. V zrkadle som vyzeral ako postmoderná verzia Ježiša s krvavými nohami a v bielych slipoch, akurát že môj otec je, na rozdiel od toho jeho, len bežným štátnym úradníkom s minimálnym vplyvom na svet a pridružený kozmos.

Už mimo bezprostredného ohrozenia života, pustil som sa do upratovania všetkých dôsledkov nočného plánovania, kombinovaného s tromi druhmi navzájom nekompatibilných alkoholov. Naposledy som sa takto doriadil na oslave Marekových narodenín. Nie že by som ho mal nejakو zvlášť rád nad rámec bežných spolupracovníckych vzťahov, ale v priebehu polhodiny ma na tú akciu dôrazne a akože nezávisle od seba pozvali hneď tri kolegyne. Vraj som už dlho vyzeral akýsi smutný a osamelý. Preložené do normálnej reči, kolektív sa rozhodol zapojiť sa do súťaže o charitatívny čin roka a scivilizovať spoločensky irelevantného jedinca, ktorý bol práve najbližšie po ruke. Urobil som im tú radosť. Spravil som si ľahký strik a prechádzal sa medzi diskutujúcimi skupinkami. Všetci sa vítali radostnými výkrikmi, akoby sa dve hodiny pred tým nevideli v práci, usmievali sa na seba. Skoro som začal mať pocit, že sú celkom normálni, ja som ten blbý a pan deväťmimetrovej vôbec nie je potrebný. Nikdy by som nebol veril, že mám vo svojom okolí toľko dôverných priateľov s toľkými intímnymi neriešiteľnými problémami, ktoré sú mi ochotní zveriť, len čo v rýchlom slede obrátia dve až štyri päťstojednotky. Na konci večera, namiesto toho, aby som prepadol sladkobôľnej ľútosti nad vlastným osudom, som sa u Mareka na chodbe, ožratý na mól, skydol s hlavou plnou cudzích problémov do pootvorenej skrine, čo znamenalo, že som dokonale naplnil očakávania mojich kolegov. Všetci ostatní už boli v tom čase vyzroprávaní, viac-menej úspešne popárení a zalezení vo zvyšku bytu, poprípade odídení do iných bytov. Ráno mi bolo presne tak zle, ako len môže byť človeku, čo polovicu noci preslope a tú druhú polovicu sa intenzívne venuje vdychovaniu naftalínových výparov. Okrem toho mi došlo, že som sa stal neoddeliteľnou súčasťou kolektívu, firemnou búľtavou vľbou a tiež som konečne pochopil, čo toľko ľudí priťahuje k povolaniu psychiatra - škriabať cudzie chrasty bolí oveľa menej, ako si škriabať vlastné.

Odvtedy mám prehľad takmer o všetkom, čo sa v našej kancelárii deje. Ľudia, ktorí mi dovtedy mohli byť ukradnutí, sú mi síce ukradnutí aj naďalej, ale zasa prečo z nich nemať úžitok, keď sa sami ponúkajú, veľa vravia a nič sa nepýtajú. Akurát sa čudujem, ako môže naša firma fungovať, keď väčšina naoko normálnych zamestnancov vo svojom vnútri skrýva veci, že Laura Palmerová by na mojom mieste len cudne klopila zrak. Napríklad sekretárka Andrejka. Počúvať jej príbehy nešťastnej neopätovanej lásky k mužovi, ktorý jej povedal, že je s ňou ochotný spať, ak ona schudne, aby nemal pocit, že šuká s kopou bitúnkových odrezkov, je síce mierne zvrhlé, ale predsa len rozptýlenie. Ešte lepšie na tom je, že Dodo, ten nedosiahnuteľný muž, v pracovné dni sedáva tri metre od nej pri stole pod oknom, nevie, že ja viem a ona sa obzerá po nejakom dobrom a lacnom fitnessku. Pozorovať neverbálnu komunikáciu, ktorou vyplňajú svoje absolútne zbytočné žitie, mi síce nijako nepomohlo vyriešiť otázku vlastnej sexuálnej abstinencie a zúfalej, i keď hrdinsky potláčanej túžby po normálnom vzťahu, ale aspoň nemusím stále myslieť na Ivanu a to je, myslím, plus. Čím ďalej, tým viac mi obraz Ivany v hlave, prípadne priamo pred očami, nerobí dobre. Nerobí mi dobre teraz, keď drhnem pooblievanú dlážku a nerobil mi dobre, ani keď som pred chvíľou dával do práčky páchnucu plachtu, keď som bol včera večer kupovať víno, tiež dve hodiny predtým a tak ďalej. Ivana mi všeobecne nerobí dobre, ale mohla by... keby chcela a najmä keby vedela, že ja by som chcel. Lenže nevie. Len si tak osem a pol hodiny denne sedí za svojím počítačom, niečo jej hrá do slúchadiel a nestará sa absolútne o nikoho. Spôsob, akým dokáže od samotného príchodu do firmy ignorovať všetko okolitie dianie, je v podstate umeleckým dielom, veľkou nástennou freskou plnou presných dotykov štetca, na ktorej pohoreli už aj onakvejší znalci z našej kancelárie. Kým som ju nepoznal, namýšľal som si o

sebe, že som troška čudný, ale teraz už viem, že som priemerný ako eurovajce v kartóne na polici v Tesco.

Zo všetkého najviac mi na Ivane nerobia dobre jej ústa, malá bledá peha pod ľavým okom a prsia, i keď tie som zatiaľ nedokázal spoznať tak, ako by sa patrilo na objektívne posúdenie. Najstrašnejšie je však ticho, ktoré vládne medzi ňou a mnou, kedykoľvek sa naskytne možnosť skutočnej konverzácie. Keď sme v piatok poobede ostali v kancelárii sami dvaja, ticho hučalo ako ruská chladnička. Vonku pršalo a ja som jej pri odchode takmer navrhol, že ju zveziem autom, čo by bola vcelku prijateľná zámenka, ale ovládol som sa. Taký som bol hrdina. A keď som včera hádzal fľašu o stenu, bolo mi po stýkrát jasné, že sa hrdinsky ovládnem aj nabudúce, lebo:

- neviem, čo mám povedať

- neviem, ako to mám povedať

- neodvážim sa to povedať

- ak poviem čokoľvek, pošle ma do riti

Ujasniť si tieto dôvody mi nejaký čas trvalo, ale myslím, že to stálo za to - je to vskutku vyčerpávajúci opis situácie a všetkých možných vyústení. Lenže tá platila včera - a včera som bol niekto iný. Žil som starý život zakomplexovaného, neschopného, zatrpknutého a sexuálne a citovo frustrovaného introverta. Teraz už som nový Ja. Zásadný pokrok zatiaľ navonok nevidno, ale to chce čas. Ešte nie som extrovert, znovu však dýcham. Ako nový človek oplývam samými pozitívnymi charakteristikami. Idem rozhodne za svojimi cieľmi, som spoločensky aktívny, komunikatívny, myslím pozitívne, verím si a všetko, čo dosiahnem, si budem zapisovať, lebo tak to radí múdra kniha. Verím si tak strašne, že by som teraz v pohode mohol zdvihnúť telefón, zavolať Ivane, pozvať ju na večeru a ešte aj ľahkovážne prihodiť pár slov na tému podrobného auditu jej pfs. Mám všetko, čo potrebujem. Jediné, čo mi bráni urobiť to, je fakt, že aj tento nový človek je v hĺbke duše presvedčený, že ho Ivana pošle do riti a to by zatiaľ nerád riskoval. Ale, ako vravím, chce to čas a poctivý tréning. Prvé veci prvé. Ešte nemám kúpený ani poriadny zápisník, tak čo by som chcel. Mám dojem, že pre upratanie bytu po vyčíňaní toho starého prašivého človeka som spravil maximum. Pre istotu som sa pozrel na obviazané nohy, či náhodou nezanechávam krvavú stopu, ale pod látkou sa už vytvorili veľmi jemné pozdĺžne chrastičky, výsledok usilovnej práce mojich talentovaných krvných doštičiek. Stále to štipalo a nemohol som poriadne stúpať, ale aspoň som už nepôsobil dojmom postreleného jeleňa. Zaliezol som do sprchy. Firemné tričko som vyhodil do koša. Inokedy nevýrazné logo dostalo na červenom pozadí celkom nový rozmer, čo mi pripomenulo, že zajtra sa ostanem doma hojiť. Keď som sa do sýtosti vyčľapotal, zapol som počítač, aby som poslal pani šéfke vysvetľujúci mail. Popri bežných vírusoch som v priečinku našiel neočakávaný mail, dátum odoslania: piatok o 17:14. Chcela by som s tebou o niecom pokecať.

najdes si v pondelok čas?

d.

ivana

Chrastičky to zajtra budú musieť vydržať.

Až taký debil zasa nie som (Nový Ja - diel tretí)

Cítim sa dobre. Spal som aspoň 7 hodín, v hlave mi nehučí a dokážem takmer bezbolestne chodiť. Stojím pred zrkadlom v kúpeľni. Osprchovaný si umývam zuby a ak sa mi to len nezdá, tak sa na seba dokonca usmievam. Byť novým človekom je úžasné. Ak to takto pôjde ďalej, možno sa nakoniec stanem optimistom. Je pondelok, pol siedmej ráno a prvýkrát v živote sa mi skutočne chce ísť do práce.

Ivana sa chce porozprávať. So mnou. Moje dlhodobé šľachtené paranoické podvedomie práve prišlo s myšlienkou, že si pri odosielaní mailu pomýlila adresu a to, čo mi prišlo, bolo určené niekomu inému. Mám to celé ignorovať a naďalej zachovať pokoj duše i tela.

Sakra, tento druh myslenia som si priniesol od rodičov, alebo ma to naučili deti v tábore? Nič také sa teraz nedeje, Ivana sa určite nepomýlila, ani si nerobí srandu. Chce sa so mnou rozprávať a paranoické ja nech už navždy drží hubu. Jediná otázka dnešného dňa znie: "O čo jej ide?" Teraz mám celé doobedie na to, aby som sa rozkošnícky čvachtal vo vlastných predstavách.

Ideálny scenár vyzerá takto:

Sadneme si k stolu, ja si objednam viedenskú kávu, ona veľké presso s mliekom. Skôr, ako to čašníčka prinesie, ma Ivana priklincuje očami. "Si najvzrušujúcejší chlap, akého poznám." Bosou nohou sa pod stolom dotkne môjho stehna. Pozriem sa jej do očí a uvidím ju, tak ako som ju mal vidieť už dávno - nadrzanú kolegyňu túžiacu podieľať sa na mojich orgazmoch. Odíde na toalety, ja za ňou. Pôjdem až do kabínky. Ona sa na mňa vášnivo vrhne a splyneme vo vlhkom bozku. Budeme šmátrať rukami pod svojím oblečením, dychtivo sa rozopínať. Obaja, trošku neskúsení, sa pridúšame smiechom nad vlastnou nešikovnosťou. Vniknem do nej v polohe, ktorú som predtým považoval za nemožnú a zažijem niekoľko minút najvzrušujúcejších pohybov na svete. Až mi ona namiesto výkriku zahryzne do ramena a ja v kŕči zaryjem prsty medzi jej lopatky, pohyb náhle ustane. Všetko vlhké prekryjeme oblečením a vyjdeme von. Vypijeme svoje kávy a čašníčku prehovoríme, nech nám predá dve kusovky. Vrátime sa do práce a rozdáme si to aj tam. O pár

hodín neskôr zas u nej doma, až si pôjde po veci a nakoniec u mňa ešte trikrát. Kúpime si hneď aspoň dve škatuľky cigariet a na druhý deň ani na chvíľku neopustíme posteľ. Fantastický plán. Úžasný, geniálny. Bohužiaľ na ňom až príliš vidno, že som ho vymyslel pred chvíľkou, keď som sa v sprche snažil nájsť vhodné myšlienky, podporujúce práve prebiehajúcu masturbáciu. Vlastne mi Ivana už poslúžila. Ďakujem ti, bola si skvelá.

Vydrhol som sa froté osuškou - veľmi upokojujúce. Zo skrine som si vybral čisté slipy a premýšľal ďalej. Tentoraz nad ničím viac realistickým a, žiaľ, oveľa menej pornografickým. Úvod ostáva. Prideme do kaviarne, posadíme sa a... a ja sa suverénne opýtam: "Tak ako?" Je to Ivana, kto si vyžiadala tento rozhovor a to ma naplňa sebavedomím. Ujo psychológ zo mňa musí mať radosť. Viedenská a presso ostávajú, čo potom a čo z toho?

- Ivana po mne ide, tak ako ja po nej / Budem citlivý partner a pozorný milenec / Skvelé
- Ivane ide iba o sex, možno aj pravidelný / Budem neunaviteľný bujak / Hry bez hraníc
- Ivanu už nebaví to ticho okolo nej / Budem milý, nevtieravý kolega, ale nič viac / No, to sa uvidí...
- Ivana sa chce z niečoho vykecať, presne ako ostatní / Ako búľtľavá vrba získam ďalšieho klienta / Tak mi

treba

- Ivana ma prekukla a chce povedať rázne nie / Budem odmietnutý v zárodku / Už zasa?
- Ivana ma prekukla a chce sa pozabávať / Budem jej ako chuj kupovať darčeky a vozíť ju do práce / Dost' blbé
- Ivana ide po niekom, koho poznám / Budem zneužitý prostredník / Úplne na prd

Posledné dve možnosti mi napadli, až keď som cez pootvorené okienko auta fetoval prímestský smrad, ale budme realisti. Treba rátať aj s nimi.

Zaparkoval som na obvyklom mieste. Pri smradľavom erárnom popolníku vo vestibule našej budovy stál Marek. Ponúkol ma ľahkou Chesterfieldkou. Nevzal som si, ale výťah tu práve nebol, takže som sa tváril, že troška zbytočnej rannej konverzácie o ničom je presne to, čo teraz potrebujem. "Vieš, kto ma v poslednom čase najviac sere?" povedal do oblaku dymu. "Kto?" - "Ivana!" Pozrel som sa na neho, akože nechápem, kam tým mieri, pretože som nechápal, kam tým mieri. "Sa tvári, akoby sme pre ňu boli banda otravných chujov, ktorých musí strpieť." Prišiel výťah, čo bol sám osebe dej, takže som, našťastie, nemusel nič povedať. Marek zahasil cigaretu v polovici a nastúpil spolu so mnou. Stlačil som šestku. "Stav sa, že ju do dvoch týždňov fiknem," zabetonoval svoje ranné zrnko múdrosti. Okrem Ivany máme v kancelárii tri ženy. Všetko naše rovesníčky. Podľa mňa dobre vyzerajú, akurát patria k tomu priemernejšiemu až jednoduchšiemu, čo sa dá v tejto oblasti nájsť na trhu. Podľa seba sú škaredé, zato však táááááko veľa komplikované duše. Z toho, čo mi už dôverne stihli pekne jedna po druhej zveriť, viem, že Mareka už k orgazmu priviedla každá. Andrejka na dvoch rôznych akciách a vždy ožratá, Petra raz, vraj zo zvedavosti a Jana, jeho favoritka, zatiaľ trikrát, i keď raz z toho len rukou, lebo veď viete. Chcem tým povedať, že Marek v tomto smere nemá problém. S najväčšou pravdepodobnosťou ani netuší, čo to je odopretá súlož, o sexuálnej abstinencii ani nehovorím. Ak sa s ním teraz nejaký debil staví, tak to bez okolov skúsi aj na Ivanu, len tak zo športu. Ja to určite nebudem. Až taký debil zasa nie som.

Ivana si zložila slúchadlá presne o pol jednej. Všetko, čo bolo v maile, bola pravda. Automaticky sme sa vybrali do kaviarne naproti. Nikto nič nehovoril, ale nevadilo mi to až tak. Dúfal som, že toto ticho počujem naposledy.

Usadili sme sa za okrúhlym stolíkom. Viedenská a presso, akurát že bez mlieka. "Tak ako?" Usmiala sa a zamyslene si krútila prsteňom na ukazováku. "Vieš, že máme veľa spoločného?" povedala, keď položila ruky na stôl pred sebou. Zdalo sa mi to ako celkom dobrý začiatok. "Čo takého, okrem toho, že sa rovnako ignorujeme?" Pozrela sa na mňa pohľadom, ktorý som nevedel zaradiť a veci začali postupne dostávať jasnejšie kontúry. Podľa Ivany sme obaja osamelí, obaja hľadáme šťastie, obom nám niekto chýba a obaja sme oveľa smutnejší, ako si zaslúžime. Štyrikrát som súhlasne prikývol a pridol zreteľné "hmm". Pozeral som sa na ňu, ako to hovorí a cítil záplavu radosti odniekiaľ zvnútra. Ak ma sem zavolala a toto mi rozpráva, nemôže to znamenať nič iné. Proste nemôže. Chce nás dať dokopy. Mňa a ju. Muža a ženu. Egona a Ivanu. Z toho bude vzťah úžasnejší ako sedemminútový orgazmus samca svine divej. Dva koly v plote robotníci spojili novým krásnym pletivom, kvietok sa nahol ku kvietočku a spolu stoja vo vetre, dve polovice roztrhnutej jednodolárovky našli k sebe cestu a Mark Renton spoznal Dianu. Som kúsok od duševného vrcholu, a predsa sa stále dokážem ovládať. Môžem ešte chvíľu hrať blbého.

"Čo teda navrhuješ?" spýtal som sa, keď prestala rozprávať a zasa ustrnula s tým divným výrazom v tvári. Toto bol čas na zásadnú vetu z jej úst a zásadné vety sa vždy hovoria najťažšie. Bol som zvedavý, ako to zvládne. Držal som jej palce a keby to nešlo, bol som pripravený pomôcť. Siahla do kabelky. Vytiahla z nej zložený leták formátu A4 a podala mi ho. Podstatné na ňom boli dva nápisy: "Každý pondelok o 19:00" a "Spoločenstvo priateľov Ježiša Krista Ťa pozýva".

"Títo ľudia mi pomohli a ja chcem spolu s nimi pomôcť tebe," okomentovala to, aby som dokonale pochopil, že s týmito som teda nepočítal. Ten pohľad je pohľadom tety, čo každý deň postáva v podchode smrdiacom šťankami a ponúka Strážnu vežu. Ivana doň teraz dáva všetku neodmietnuteľnú pokoru, čo doma našla. Ona nie je ignorant, ani osamelá, ani zaľúbená, ani nešťastná. Ona je naisto vadná a mňa má za úplného chudáka. Nie som si istý, či som zareagoval najsprávnejšie, ako sa dalo, ale bolo to aspoň úprimné. "Ti jebe?" povedal som precítene. Chlapík pri vedľajšom stole sa otočil, asi mal dojem, že to hovorím jemu. Videl Ivanu, ako mi ten čiernobiely zdrap vytrhla z rúk, schmatla kabelku a o sekundu ju vonku takmer zrazilo auto. Ostal mi po nej jeho pohoršený pohľad a jej presso na účte. Ešteže nechcela aj mlieko, bolo by to drahšie. Nakoniec to vlastne bolo oveľa drahšie. V rýchlom slede na účte pribudol gin, gin a ešte jeden gin. Časové znamenie v rádiu na bare ohlásilo trinásť hodín. Obedňajšia prestávka sa skončila.

Vrátil som sa do práce. Ivana tam nebola, ale aj keby, mám v paži. Šiel som priamo za Marekom. Tváril sa, že pracuje, ale v skutočnosti s niekým chatoval a prekladal to minami. Nahol som sa k nemu. "O čo si sa to chcel ráno stavať?"

Očividne som ho veľmi potešil. Podarilo sa mi to vyhnúť na 5 litrov, za takú brzdu celkom slušná suma. Potriasli sme si rukami. Od dnes má na to dva týždne, neplatia žiadne výhovorky.

V aute, cestou z práce, mi to došlo. Predsa len som debil, navyše vulgárny. Pred vchodom som stúpil do psieho hovna, presne to mi patrí. A aj tak som na seba pyšný, ako som dokázal zužitkovať exkluzívne informácie z prvej ruky. Milá Ivana, dnes už po druhýkrát vďaka. Som vulgárny, cynický debil. Teší ma, že som ťa spoznal.

Fakt je to také strašné? (Nový Ja - diel štvrtý)

S hlavou plnou zmiešaných pocitov to vyzerá na ďalší nezabudnuteľný večer pod heslom "Na zmiešané pocity - miešané nápoje". Sadol som späť do auta, z bankomatu som dostal nejaké peniaze a varovný výpis z účtu. Hotovosť som do poslednej koruny premenil na destiláty a vrátil som sa domov. Ivanu nech ľutujú jej spriaznené ježišovské modlivky, ja budem ľutovať seba.

Do pohára na longdrinky dáme absinth a vodku. Dolejeme Vineou a premiešame. Môžeme pridať farebný dáždniček na paličke. Sadneme si do kresla, hľadáme na stenu, popijame a ľutujeme sa. Výsledok sa dostaví po niekoľkých opakovaníach.

Ide mi to neuveriteľne dobre. Po štvrtom kole som si na videu pustil Prelomiť vlny a zrazu som bol presne tam, kde som už nikdy nechcel byť. Sedím na zemi, opieram sa o holú stenu a už nedokážem ani poriadne vstať. Plačiem nad sebou samým a sebecky sa chystám do toho namočiť niekoho ďalšieho. Ľutovať sa totiž nie je ani spoločne také príjemné, ako nechať sa ľutovať niekým iným. Zvlášť, ak to je niekto ako Nina. Poznáme sa odmalička. Ja som jej zlomil ruku a ona ma zhodila z bicykla, čo ma stálo dva predné zuby. Má niekoľko úžasných vlastností, pre ktoré je oveľa lepšie mať ju za kamarátku ako za frajerku... a tiež si občas zabudne na noc vypnúť telefón. Zdvihla to asi na desiate zazvonenie.

"Ty už spíš?" skúšal som znieť tak triezvo a tak prekvapene, ako to len šlo. Asi to veľmi nešlo.

"Kurva Egon, zase si sa nadržal a pozeráš nejaké úchylácke depkoviny?"

"Potrebujem sa niekomu vyrozprávať."

"Tak sa vyrozprávaj milému denníčku, prestaň chľasť, umy si zuby a choď spať. Dobrú noc!" Bol som nekompromisne zrušený, ale nevzdával som to. Predsa len, keď si s niekým celú pubertu vzájomne vytláčate uhry na ksichty, to už je nejaký vzťah.

"To si hovoríš kamarátka?" vytiahol som najsilnejší kaliber. Chvíľu tam bolo ticho.

"Kristove gule, sú dve hodiny v noci..." Séria nadávok. "... daj mi dvadsať minút."

"Prídeš ku mne?" Chcel som si byť istý svojím víťazstvom.

"Ty by si teraz ku mne asi ťažko trafil..."

Keď položila, prišlo na mňa strašné nutkanie napísať nejakú básničku. Aspoň jednu jedinú v živote a najlepšie hneď teraz. Typická absinthová haluz, ale taká silná, že som nakoniec vstal a začal hľadať pero. Básničku som mal hotovú za 5 minút. Na debutanta dosť dobrý výkon. Ešte chvíľu som čumel na stenu. Predstavoval som si Ninu, ako si doma oblieka nohavičky a podprsenku. Je strapatá, rozospatá a vyžaruje ohromné množstvo tepla. Zvyšok času som sa snažil schovať fľaše, nech si nenamýšľa, že ma má už úplne prekuknutého.

"Ty teda vyzeráš," povedala, hneď ako vošla dnu a ja som sa jej celou váhou zavesil okolo krku. Šetrne ma v izbe odložila na koberec vedľa stolíka. "Musím ti povedať o Ivane," kričal som za ňou, ale asi mi nerozumela. Dala variť plnú kanvicu vody. "Chceš kávu alebo čaj?" Chcel som čaj - aspoň sa mi zdá, že to som povedal. "Ovocný alebo čierny?" ozvala sa po chvíli spoza rohu, ale na to už som neodpovedal. Beznádejne som zalomil.

Sedím na modrom semišovom gauči. Je aspoň taký starý ako ja a smrdí od cigariet. Z veže v rohu hrá starší Underworld. Ťažko sa cezeň rozpráva, musíme na seba kričať, ale nikomu to nevadí. S dvoma babami a jedným chalanom sa bavíme o šľahačkovom sexe. "Môjmu frajerovi sa to náhodou strašne páči, keď ho postriekam šľahačkou a potom to z neho pomaly lížem," kričí tá, čo sedí ďalej odo mňa. Jej kamarátka na ňu znechutene zazrela. "Fúúj, sprejová šľahačka je totálny humusácky grc. Ja by som to nežrala ani z Brada Pitta." Potiahla si z cigarety. "No tak sprav poctivú šľahačku zo smotany a máš po probléme," zapojil sa do debaty chalan stojaci pri nás. "Ti drbe, budem kvôli trtkaniu špiniť riady? On to potom umývať nebude!" Všetci sa na tom smejeme. Ona típla cigaretu do prázdnej fľaše a chytila ma za ruku. Nechápem, o čo ide, ťahá ma niekam bokom. V holom pupku má strieborný krúžok, na sebe obťahnuté tričko. Je asi tak desaťkrát krajšia a viac sexi ako ja. Stojíme vo vedľajšej miestnosti, v tme za zavretými dverami. Underworld sem až tak nereve. Jej vlasy sa dotýkajú mojej tváre, bližšie už pri sebe byť nemôžeme. Mám ruku na jej zadku. Ona sa akosi zvláštne usmieva, vyzerá byť dosť opitá a ústami sa blíži k mojim. "Prosím ťa, daj mi facku, nech viem, že sa mi to nesníva," uhol som v momente, ako sme sa dotkli perami a naše rozkroky sa natesno pritlačili k sebe. "Keď už len to ti chýba," povedala potichu a schuti sa napriahla. Zavrel som oči a stiahol svaly v očakávaní rany. Nič sa nestalo. Sakra, celé sa mi to len sníva. Jej hlava sa zrazu premenila na obrovský zvoniaci budík. Zúrivo som sa po ňom rozohnal oboma rukami.

Chvíľu sa nedialo nič. Potom sa na mňa vylialo niečo mokré a vzápätí som dostal ranu do čela. Dokonalá realita. Otvoril som oči. Ležal som na koberci vo svojom byte. Zo stolíka nad hlavou mi čosi kvapkalo do tváre. Môj obľúbený porcelánový hrnček leží pár centimetrov vedľa a má odbité uško. Ohmatal som si čelo. Hrča bude, ale krv mi netečie. Mokrý a lepkavý som sa veľmi pomaly zdvihol z koberca. Na posteli som našiel odkaz.

Dobré ráno,

dovolila som si vyspať sa v tvojej postieľke.

Večer o pol ôsmej ťa čakám v Čiernej ovci.

Keby dačo, zavolaj.

Nina

P.S.: V noci si chcel čaj. Spravila som ti ovocný aj s cukrom. Máš ho na stolíku. Až sa preberieš, určite ti dobre padne.

Mám hrču a erekciu, ale inak mi je fajn. Deň som strávil v práci a prácou. Ivana si ma nevšímala, tak ako každý deň. Zdá sa, že som tým včerajškom nič nepokazil. Marek bol na služobke, ale čas mu aj tak stále beží.

Večer som nechal auto doma. Pokec s Ninou vyzeral byť na oveľa dlhšie ako jednu Kofolu.

Streli sme sa v Čiernej ovci, za tým istým stolom ako vždy. Objednala si pivo, pridal som sa. Dva dotyky pohár o pohár, jeden o stôl. Nina začala z vrecka nohavíc vyťahovať nejaký pokrčený papier. "Preboha, len nie ďalšie Ježišovo spoločenstvo," zľakol som sa v predtuche nechceného déja vu. Našťastie, bolo na ňom moje písmo. "Spoznávaš to?" spýtala sa ako moja mama, keď našla žiacku knižku, čo som v piatej triede schoval pod koberec. "Hej, to je moja včerajšia básnička. Čo s ňou?" Nina ma zabila pohľadom, ani som nevedel, že sa zaujíma o poéziu. "Tebe už vážne hrabe? Veď si to prečítaj." Prečítal som si, ale nič. "Ja sa nevyznám v poézii. Skús mi vynadať priamo." Očakával som zdrvivú kritiku literárneho charakteru, ktorej by som vzápätí mohol dať plne za pravdu. Prišlo niečo celkom iné.

"Netušila som, že si až v takých sračkách. Veď toto je výtvor totálnej psychickej trosky." Totálna troska - to si o mne myslí moja najlepšia kamarátka. Urazilo ma to. "Myslíš, že sa nesnažím?" zvýšil som hlas. "Videla som, čo máš za knihu vedľa postele. Čítať návody na šťastný život a po večeroch sa doma ožierať sa ti vidí ako snaha? Sa pozri, kam to vedie," mávala mi pred nosom mojou básnickou prvotinou. Rýchlo som jej ju vzal. Aj bez toho mávania ma už mala dosť na lopate. Ivanino Spoločenstvo priateľov Krista musí byť oproti tejto extrémnej forme kamarátskej úprimnosti dokonale antidepresívum. Prednáška práve začínala.

"Neviem, či o tom vieš, ale nie si práve z tých, ktorým sa baby samy pchajú do života." No to mi teda povedala novinku. "Kurva, musíš sa naozaj snažiť," prehovárala mi do duše ponad rozkývaný stolík. "Čo mám teda podľa teba robiť?" "Čo by si robil... stačí, ak budeš normálne žiť... a hlavne si ujasni, čo chceš." Spracovával som jej vety. V tomto je Nina dosť vedľa. Ja mám vo všetkom už minimálne pár dní jasno. "Chcem babu, s ktorou budem šťastný, s ktorou mi nebude hlúpe baviť sa o počasí, s ktorou..." Nina vyskočila, akoby som vravel, že idem okradnúť somálske deti o humanitárnu pomoc. "Egon, do piči, počúvaš sa, čo za chujoviny to tu trepeš? Si hovno, čo sníva, že sa naň posadí páv a pritom okolo sú len samé muchy." "Čo?" Držal som sa stola, aby som sa hneď nezdvihol. "Potrebuješ každú babu, čo o teba prejaví úprimný záujem... aj keď zhulená, pogrcaná a na jednu noc, to je fuk... hlavne, že ti dodá sebavedomia a skončíš s týmito lúzerovskými blbosťami..." Nereagoval som, len som sa skúšal tváriť, že nad jej slovami premýšľam. Úprimne povedané, bol som v totálnej riti a zvuk už ku mne ani veľmi nedoliehal. "Tak dík za kamarátsku pomoc," skočil som jej do reči v momente, keď som začínal mať dojem, že zlomiť jej ruku bola správna vec. Dal som na stôl dvacku a vypadol von. Hneď za dverami som začal utekať, keby chcela za mnou vyjsť a ešte niečo riešiť. Práve som stihol električku.

Opieral som sa hlavou o špinavé roztrasené okno. Každá výhybka predstavovala niekoľko tupých úderov. Vytiahol som tých pár riadkov a čítal som si ich, až pokiaľ sme neboli na konečnej.

Dnes budem spať

pod vrbou,

najsmutnejšou v okolí.

A svojím dychom

prehluším jej plač,

i keď ju nič nebolí.

A preberiem sa

vtedy, až keď

sa večný pokoj nastolí.

Potom konečne vstanem

a budem znovu šťastný.

Fakt je to ešte horšie, ako zbalit' zhulenú a pogrcanú babu na jednu noc?

Je mi dobre, je mi geniálne (Nový Ja - diel piaty)

"Stretol som ju v hotelovom bare, revala mi tam, akého má doma odporného manžela. Tak akože nenápadne naznačujem, že na mojej izbe jej manželovo správanie veľmi rád vynahradím, lebo bolo jasné, že na nič iné ani nečaká. Nechala za seba zaplatiť a šli sme hore. Trochu som ju rozbabral a šiel som sa osprchovať, lebo jej manžel to vraj pred sexom nerobí, tak nech má dievčina zážitok. Vráviam jej, aby sa zatiaľ pripravila na to najlepšie, čo v živote zažila a dala si niečo z minibaru. O pár minút sa vraciam z kúpeľne a tá krava, celkom nahá, stojí na mojom laptope a zamyslene naň pozerá. Som myslel, že ma namieste drbne! Pýtam sa jej, čo to robí a ona, že sa chce odvážiť, ale nevie, kde sa tieto moderné elektronické váhy zapínajú. Normálne mi toto do očí povedala a potom, či by som jej to najskôr nemohol spraviť ústami. No chápete, čo som mal robiť? V momente som ju vyhodil von aj s handrami a dal pozdravovať pána manžela. Kričala, že všetci chlapi sú rovnakí hulváti a že si to o mne nemyslela, tak som tresol dverami a bolo ticho. Otvoril som laptop... a samozrejme - bol na sračky!" Marek pri svojom rozprávaní vzrušene rozhadzoval rukami, ako keby riadil križovatku. Všetci sme stáli okolo neho a v nemom úžase hľadeli na firemný počítač s rozpučeným displejom položený na stole. Samozrejme, túto verziu príbehu si Marek nechal len pre nás. Šéfke povedal, že mu na služobke padol na zem a ona, poctená toľkou úprimnosťou, súhlasila, že ho nemusí zaplatiť. Nebyť tejto príhody, nebolo by za posledné dva dni o čom. Je piatok doobeda, Marek mi oznámil, že cez víkend opáči Ivanu a ja som sa snažil predstaviť si výraz jeho tváre, keď zistí, čo je Ivana zač. Pre seba som plán na víkend nemal. Akurát som vedel, že osamelého ožierania sa, depresívnych filmov a blbých básničiek mám plné zuby. Môžem ísť na výlet do prírody a zlomiť si tam nohu, alebo niekam na koncert a pozerat' sa na páriky okolo, ako sa pred všetkými olizujú, len aby nekonečne zdeptali ľudí ako ja. Nakoniec tu je ešte jedna možnosť. Mohol by som nič neplánovať a zdvihnúť telefón, proste preto, lebo práve zvoní.

Volala Nina.

Myslel som, že bude našťavaná, ale bola akurát veľmi dôrazná. Prinútila ma sľúbiť, že dnes večer prídem na oslavu narodenín nejakej jej kamarátky. Dostal som adresu a záruku, že mi Nina nejaký čas nebude strkať mužské ego do odšťavovača.

Presne o pol deviatej som podľa adresy našiel byt s dverami bez menovky. Nebol som si celkom istý, či som správne, ale bolo mi to v princípe jedno. Pokojne tu môže bývať postaršia pani v priesvitnom neglizé a s narúžovanými perami a ani by mi to veľmi nevadilo. Večer s ňou náhodou môže byť oveľa poučnejší ako pozorovanie pripitej partie rovesníkov, na ktorých sa budem usmievať len preto, že práve nemám nič menej depresívneho na programe.

Otvorila mi Nina, skoro ma to až sklamlalo. Bez slova ma chodbou odtiahla do obývačky. "Tak, milé dámy, to je on, náš osamelý, nešťastný, ale predsa súci mladý muž Egon," predniesla tónom moderátorky Peřička, prípadne, ako by bola dementná. Predo mnou posedávali tri jej kamarátky a všetky si ma obzerali ako Adam Trnka rysavú jalovicu. Na rozdiel od mňa sa výborne bavili a Nina s nimi. Začala mi ich jednu po druhej predstavovať. S každou som sa povinne pobozkal, ich balzamy na pery mali vanilkovú, jahodovú a čerešňovú príchut'. Meno som si nezapamätal ani jedno, ale to mi bolo úplne fuk. Aj tak som bol na odchode, akurát som ešte potreboval niekomu vynadať.

"Toto čo má byť? Dámsky klub na výlete v múzeu opustených samčekov?!" odtiahol som si Ninu bokom.

"Čo reveš, robím to pre tvoje dobro." Tvárila sa urazene, to ma už celkom dorazilo. "Môžeš byť rád, že aspoň niekto je na teba zvedavý."

"Seriem ti na moje dobro, idem preč!" Začal som sa tlačiť ku dverám, ale v Nine sa prebudilo zviera. "Nikam nejdeš, tu budeš sedieť," vtlačila ma do najbližšieho kresla.

"Sú to moje kamarátky, vyzerajú určite lepšie ako ty a ani jedna práve nemá frajera. O tebe si myslia, že ťa tvoja bývalá nedávno podviedla po dvoch rokoch vážneho vzťahu a je im ťa úprimne ľúto... A tiež som im povedala, že si neuveriteľne dobrý v posteli, tak čo ešte viac chceš?" Čumel som zdola na ňu a nenachádzal vhodné slová.

"To akože si im povedala, že my dvaja sme spolu spali?" ukázal som rukou smerom k tým trom, ktoré boli v tomto byte očividne doma. "No a?" chrstla mi Nina do očí a šla si niečo naliať.

Ostal som sedieť a nechápať v rohu obývačky. Pred sebou som mal tri baby, z ktorých žiadna neoslavovala narodeniny a jednu, čo sa rozhodla, že mi dodá sebavedomia, i keď by ma mala pri tom zabiť. Cez otvorené dvere som vo vedľajšej miestnosti zazrel modrý semišový gauč. Nikým nepozorovaný som sa vytratil z obývačky, dámy si zatiaľ vystačili samy. Gauč vyzeral byť plný prachu. Zhlboka som sa ho nadýchol a ako správny alergik som sa okamžite rozkýchal.

"Teda, ty si iný závislák, keď fetuješ staré gauče. To nám o tebe Nina nepovedala." Vo svetle prechádzajúcim dverami stála postava jednej z hostiteľiek. "Nechceš radšej namiesto toho trochu pohuliť?" Spýtala sa ma to skôr, ako som ju otázkou "Posiela ťa Nina, aby si mi zdvihla sebavedomie?" stihol odradiť od ďalšej komunikácie. Teraz mi už neostávalo nič iné, len prikývnuť. Vošla dovnútra, na stolíku zažala malú lampičku a zavrela za sebou dvere. "Nemusia všetci vedieť... tak veľa toho zasa nemám."

Z nohavíc vytiahla vrecúško s malými kúskami hnedej živice. Natlačila drevenú fajočku a podala mi ju aj so zapalovačom. O chvíľu bolo všetko obalené v sladkomodrom dyme, lampička žiarila jasom slnka, dovtedy plynulý film sa pokrčil a ostali z neho len krátke farebné sekvencie.

"Ty si čerešňa alebo vanilka?" Opýtal som sa jej po niekoľkých minútach súkromných potuliek medzi egyptskými

pyramídami. "Skús ochutnať," nastavila svoje pery. Ochutnal som, veľmi slušne a s rešpektom. "Budem ťa volať Čerešňa, nevádi?"

Mala strašnú chuť hýbať sa, tancovať. Z poličky vytiahla cédečko a dala ho do prehrávača. Zrazu všade okolo boli zvuky. "Mega mega white thing mega mega white thing..." Čerešňa tancovala, jej krivky sa predou mnou rozmazávali do machulí vo farbách oblečenia, čo mala na sebe. Nemohol som jej stačiť. Vyzeral by som pri nej ako medveď Yogi. A Yogi určite nepočúva Underworld.

"Počúvaj, počúvaj, vymyslel som básničku," chytil som ju za ruku. Zastavila sa, mala na sebe kvapky potu a zhlboka dýchala. Bolo vidno, že sa snaží sústrediť sa. "Doma vo vani plávali nám vorvani a nezbedné kačičky rozbili nám kachličky." Smiala sa na tom ešte viac ako ja. Váľali sme sa po zemi a kopali nohami na všetky strany. "Teraz ti poviem ja, dobre?" Zaostril som na ňu. "Štyri kone vrané metajú sa v jame, lebo som sa neosprechovala, iba som sa kukuričkou posypala."

Niektor otvoril dvere. Bola to Vanilková alebo Jahodová. "Všetko v poriadku?" opýtala sa. "Absolútne v poriadku najabsolútnejšom," povedala Čerešňa. S rukami za hlavou som sa monotónne knísal na stoličke. Stena predou mnou sa dookola vzdalovala a približovala, vzdalovala a približovala. "Je mi dobre, je mi geniálne," opakoval som si v duchu. S Čerešňou sme sedeli oproti sebe a vzduchom sme si vymieňali pestrofarebné obrazce. "Nemáš náhodou piercing v pupku?" spýtal som sa jej po pár minútach úžasnej telepatie. Zdvihla si tričko až po okraj čiernej podprsienky. Na pravej strane som našiel malú jazvu, takú istú, ako mám ja po operácii slepáka, pupok mala prázdny. Hanbil som sa ho dotknúť, ale po ničom som netúžil viac. Naplnila fajku zvyšným materiálom. Potiahla si prvá a poslala mi ďalší obrazec. Bolo v ňom napísané, že sú aj iné miesta, kde môžu byť piercingy.

Nakoniec to muselo prísť. Ležali sme na jej posteli, blízko pri sebe. Hulenie došlo, pili sme gin, čo som si sem priniesol. Rozprával som Čerešni o svojom sne. Šľahačkový sex som vynechal, zameral som sa na to ostatné. Hľadela na mňa zreničkami ako mačka, neprítomne sa usmievala, ale ja som vedel, že počúva. "Takže teraz by som ti mala dať facku?" spýtala sa ma, keď som skončil. Postavili sme sa, oboch nás mierne motalo, celé telo sa mi vznášalo niekde mimo. Nastavil som tvár a ona sklonila. Celá hlava sa mi začala triasť. Aj to plesklo aj to bolelo, lepší dôkaz reality som ani nemohol chcieť. Padol som späť na posteľ, ako ťažká váha v štrnástom kole po poslednom ľavom háku. So zavretými očami som čakal, čo sa bude diať. Lahla si vedľa mňa. Presne vtedy sa mi film definitívne pretrhol a všetky ďalšie obrazy ostali len pre moment, v ktorom vznikli. Nevie, či si zajtra spomeniem, ako to bolo s tým piercingom.

Už v živote ani šľuka! (Nový Ja - diel šiesty)

Netuším, kde som, ako som sa sem dostal a kto to spí vedľa mňa. Určite nie som u seba doma.

Strop je tu priveľmi biely, nemá na sebe ani jeden fľak a v rohoch mu neopadáva omietka. Pri stene nestojí starý modrý gauč a nevoňajú tu zvyšky výparov včerašnej dobrej nálady, takže nie som ani v Čerešnej izbe, ktorú si pamätám ako poslednú. A nahé plecia spolu s polovicou nohy vystrčenej spod kvetinkovaného paplóna určite nepatria k tým, ktoré by som odniekiaľ poznal. Bože, situácia tak klišeovitá, až som rád, že sa to konečne stalo aj mne. Zasa som o kus viac mužom, už mi chýba iba častejšie sa škriabať medzi nohami. Som oblečený len v slípoch a ešte aj tie mám naruby.

Nespomínam si, že by som sa bol večer vyzliekal, ale presne tak to má byť. Pamätám si voňavú Čerešňu, jej tichý hlas, kvalitný hašíš, poctivú facku a prázdnu čiernu tmu, veľa prázdnej čiernej tmy.

Vyplazil som sa spod paplóna, to dievča vedľa si ho inštinktívne pritiahlo k sebe. Obrátila sa tvárou ku mne, mala v nej výraz hlbokého bezvedomia a okolo očí rozmazané zvyšky bývalého mejkapu. Nie je to Čerešňa, ani Vanilka, ani Jahoda a ani Nina. Nie je ani zvlášť pekná, alebo také niečo. Je to obyčajné spiace dievča a ja by som bol obyčajný, vedľa nej spiaci chalán, keby sa mi nechcelo tak strašne šťafť. Na polceste k dverám som našiel svoje tričko a vedľa neho tmavomodrú podprsienku číslo 80B. Nohavice som mal na jej strane posteľe, jednej ďalšie, o niečo menšie, a prevrátené naruby, boli hodené na stoličku v kope akýchsi papierov. Nemusím byť staršia sestra detektíva Poirota, aby som postrehol, že v tejto izbe sa nešlo spať s umytými zubami.

Pocit, že som si to po dvoch rokoch konečne s niekým rozdal - napĺňa ma to šťastím? Pravdu povediac, nevidím v jednorazovom sexe žiadny prínos, pokiaľ si z neho na nič nespomínam, dokonca ani na to, či sa vôbec odohral. Možno som bol úžasný a ona sa zmietať v lavíne orgazmov, možno som sa jej spravil na prsia ešte predtým, ako som do nej vnikol, možno sa mi ani nepostavil a možno to celé bolo celkom inak. Boh vie, ten však o takých oplzlostiach rozprávať nebude. Okrem neho by to ešte mohla vedieť ona, teda ak nemá také okno ako ja, ale pýtať sa jej na to určite nebudem. V podstate sa hanbím, čo možno v tejto situácii nie je príliš chlupské, ale nemôžem si pomôcť. Je dobré, že ona spí. Doteraz sme sa nevideli, nemusíme sa vidieť ani oďteraz. Potichu zájdem na záchod a hneď oďdem. Ona si možno ani nespomenie, že nešla spať sama a oblečená, tak isto, ako si na to nespomínam ja. Je tu len jedna jediná prekážka. Dvere izby sú z nejakého dôvodu zamknuté (prečo asi?) a ja som práve na ich nesprávnej strane.

Obliekol som si všetko, čo sa mi zdalo byť moje a potichu som začal prehľadávať izbu. Kľúč nie je vo dverách, logicky musí byť niekde tu. Skriptá a prednášky z ekonomiky, kolekcia napálených cédečiek Georga Michaela, časopis Markíza, všetky diely Slepáče polievky pre dušu, oblečenie značky Hlavne neuraziť®, fotka tej, čo spí v posteli a nejakého chalána z tohtoročným dátumom na druhej strane, zbierka porcelánových delfínov plus kopa ďalších kravín a samozrejme - žiadny náznak kľúča. Za triezva by som sa s takouto babou mohol baviť maximálne o tepovaní kobercov, aj to neviem, či by sme sa zhodli na množstve saponátu. Ak sú to drogy, čo ma s ňou dostalo až do posteľe, prisahám, že už v živote ani šľuka. Rezignovane som sa rozhlíadal po izbe, ešte raz som stlačil kľučku na dverách, pocit preplnenia vo mne stále silnel. Možno má ona kľúč niekde pri sebe, ale riskovať, že sa zobudí a uvidí, ako sa nad ňou skláňam a

šmátram jej pod perinou, to sa radšej vyštím medzi tie delfiniky.

Ostal už len balkón. Opatrne som odhrnul sivý umelinový záves a vyšiel na vzduch. Podo mnou boli dve poschodia, nado mnou ešte aspoň päť. Okolité domy mi boli mierne povedomé, z obchodu oproti vychádzali sporiadaní občania s nakúpenými rožkami, mliekom a maslom. Nahol som sa cez deliaci múrik, dvere na vedľajšom balkóne boli pootvorené. Na intráku sme medzi balkónmi bežne preliezali na desiatom poschodí - len tak, z nedostatku inej zábavy. Kto by povedal, že mi také niečo ešte pride vhod a hádam aj zachráni zvyšky cti. Postavil som sa na zábradlie. Ľavou rukou som sa chytil šnúry na bielizeň, pravou som oblapil polmetrový kus zašednutého železobetónu. Celkom som sa pritisol k jeho pichľavým kamienkom, industriálna romantika, ako sa patrí. Celé to je záležitosť jediného kroku. Malého pre mňa a absolútne bezvýznamného pre ľudstvo.

"Preboha, chce skočiť!" zareval ktosi podo mnou, práve keď som sa chcel pustiť šnúry. Inštinktívne som stuhol namieste. "Ľudia, poďte sem, povedzte mu niečo!" vrieskal ďalej ten chuj. Všetci okolo sa aj s nákupnými taškami pristavovali pri ňom a dvíhali hlavy, aby videli, ako sa mi začína potiť celé telo.

"Rozmysli si to!", "Neskáč!", "Zavolajte políciu!", "Si v malej výške, iba sa dolámeš!", "Nerob to!" každý druhý prišiel s vlastnou užitočnou radou, ktorú na mňa zahulákal, aby to počuli všetci, čo si ešte nevšímli. Stál som v čoraz neistejšej pozícii, rozkročený medzi dvoma balkónmi a nemohol som sa ani poriadne otočiť, aby som tú chamrad' opl'ul. Sústredil som sa, ale nešlo to. Dole ma tlačil mechúr a hore mi bolo jasné, že som bol odjakživa najväčší trémista v triede a kým nebudem sám, ľavú nohu jednoducho nezdvihnem.

Nejaký chlapík pribehol presne podo mňa a mával mobilom. "Vydrž! Hneď zavolám požiarnikov." Nebolo toho veľa, čo by som mohol spraviť, aby som ho odradil. Skúsil som mu slušne vysvetliť, že potrebujem súkromie a radšej nech aj s ostatnými zmizne niekam do riti. Posadnutý ideou záchrany môjho ohrozeného života mi odmietol venovať akúkoľvek pozornosť a energicky zisťoval, či požiarnici majú 150 alebo 155.

"Urob to a okamžite ti skočím na hlavu," zakričal som na neho v momente, ako mi už začalo byť jedno, či zobudím niekoho, koho nechcem, alebo nie. Schoval telefón a pomaly vycúval z môjho doskočiska. Začínal som sa mať pod kontrolou. V duchu som si opakoval mená všetkých učiteľiek zo základnej školy a zhlboka som dýchal.

Práve keď som bol pri dementnej fyzikárke Guričanovej, spoza rohu sa v plnej rýchlosti vyrútilo požiarnické auto s plošinou. Vodič si očividne potrpel na formality a nešetril zvukovými ani svetelnými efektmi. Dole niekto zakričal: "Už sú tu, už sú tu! Zavolať som ich z búdky." Všeobecná ľudská nezištná spolupatričnosť je v kombinácii s individuálnou sprostosťou smrtiaca zbraň. Jeden z požiarnikov sa na plošine so zábradlím dvíhol až na moju úroveň.

"Tak čo?" opýtal sa, keď si ma z každej strany dôkladne poobzeral. Mohol byť taký starý ako môj foter a presne tak sa môj foter pýtal vždy, keď usúdil, že si za niečo zaslúžim exemplárny trest. Obyčajne potom nasledovala otázka "Domáce väzenie alebo dva týždne bez televízora?"

"Rozmyslel si si to, alebo ešte chvíľu počkáme?" Zdá sa, že tento výraz tváre dlhé roky nacvičoval podľa Paula Newmanu. Na to, že bola sobota ráno a on teraz mohol pospávať niekde na stanici, sa tváril neuveriteľne prívetivo.

"Ak to potrebuješ, môžem ťa postrčiť, ale nechce sa mi ťa zajtra ťahať z ďalšieho balkóna," prihovárал sa mi spoza zábradlia. Objímal som stenu, hlavu som mal vyvrátenú za seba a chvíľu som uvažoval nad touto lákavou ponukou.

"Nechcem skočiť, chcem šŕať," vyslovil som svoje zbožné želanie. Znechutene sa zaksichtil na ovládací panel, pomedzi zuby precedil niečo ako "Srab!" a pomohol mi nastúpiť na plošinu. O minútu sme boli dole, televízie dorazili nestihli, ľudia sa so sklamanými očakávaniami rozišli za rodinami. Druhému požiarnikovi som ukázal občiansky a podpísal nejaký papier. S mechúrom ako hlava som bežal hore. Dvere - tie, pred ktorými som včera váhal s adresou v ruke - boli už otvorené. Zo všetkého najskôr som sa rozkošnícky posadil na záchod. Už som sa netriasol, ani nepotil, bol som hrdinsky zachránený.

O niečo neskôr som sa uprostred malej kuchyne cítil ako sultán na prehliadke prírastkov posledného háremového draftu. Predo mnou sedelo päť rozospatých dievčat, všetky v nočných košeliach alebo len v nohavičkách a voľných tričkách. Ich vône sa miešali s vôňou bielej kávy. Čerešňa, jej tri spolubývajúce a Nina sa na mňa sprisahanecky usmievali. Blúdil som očami po ich telách. Tá, čo som sa vedľa nej zobudil, sa s neprítomným úsmevom pozerala von oknom, vyzerala, ako by chcela byť niekde inde a s inými ľuďmi. Márne som sa snažil zachytiť niečoho, čo by mi v hlave vytvorilo aspoň jednu spomienku na včerajšok. V mysli sa mi striedali katastrofické scenáre toho, čo sa mohlo diať, kým som sa dostal do postele jednej z nich a miešal si s ňou kusy spodnej bielizne. Niečo sa diať muselo, ony to vedia a usmievajú sa. Ja to netuším a tiež sa usmievam, akurát, že celkom inak, tak... tak dosť kokotsky.

Niektor musel niečo povedať, tak som to vzal na seba. "Čo som robil včera večer?" obrátil som sa na tú s rozmazaným mejkapom, ale myslel som to ako návrh na verejnú diskusiu a hneď som to aj oľutoval. Ani som nevedel, že táto otázka má v sebe toľko humorného potenciálu, koľko smiechu vyvolala. "A čo by si chcel počuť?" spýtala sa Nina, sŕkajúc zo šálky zvyšky kávy. Celá komisia sa výborne zabávala, mne už to tak veľmi nešlo. Nemalo to cenu, hocijako blbá súkromná depka je lepšia, ako nechať sa ponižovať piatimi polonahými ženami. Bez slova som odtiaľ odišiel, dúfajúc, že ich to aspoň troška znepokojí. Spoza dverí bolo počuť len ďalší výbuch smiechu.

Doma som dal variť plný čajník vody a okamžite som na ňu zabudol. Sadol som si do kresla, vonku práve začínalo pršať, čumel som na prvé kvapky a akýmsi zvláštnym spôsobom som sa tešil zo svojho smutného stavu. Ak som na niekoho myslel, tak možno trochu na Čerešňu a trochu aj na Ivanu, ale to je jedno. Medzičasom zapípala esemeska. Nepočul som ju cez naplno pustený Radiohead, prečítal som si ju, až keď všetka voda vyvrela a musel som si ísť dať variť druhú.

Sorry za to rano... Eva... p.s. včera to bolo ok.

Samozrejme, že som jej neodpísal.

Deň D - sms, porno, polotovary a električka (Nový Ja - diel siedmy)

Pršalo, keď som šiel večer spať a pršalo, aj keď som ráno vstával. Pozrel som sa z okna na sídlisko zahalené do sivej hmly, ktorá sa cez pootvorenú ventilačku vtierala do mojej izby a menila sa na modré svetlo. Ešte to neprepuklo naplno, ale už som to cítil. Vyzerá to, že mám pred sebou deň D a nemám najmenšiu šancu s tým niečo spraviť.

To D znamená depresiu, copyright patrí Nine. Prišla s tým, keď sa rozišla som svojím prvým vážnym frajerom. Chodila s ním dva roky, on potom usúdil, že s dvoma ženami je oveľa väčšia sranda ako s jednou a na drzovku si tú druhú priviedol do ich spoločného podnájmu. Nina nejaký čas prespávala u mňa. Nechcelo sa jej zakaždým plytvať dlhými nemennými opismi svojho aktuálneho stavu, a tak si vymyslela deň D - pojem, ktorý to vždy celé povedal za ňu. Jej deň D trval nepretržite asi šesť týždňov. S mojou výdatnou pomocou potom pochopila, že jej frajer bol obyčajný sexistický trulo, a to aj napriek tomu, že mal najšikovnejší jazyk na svete a dokázal si na požiadanie hocikedy prdnúť. Časom spoznala ďalšie jazyky, a to prdenie jej zasa až tak nechýbalo. Začala si užívať a deň D, s jej láskavým dovolením, ostal mne.

Celkom zmierený so situáciou som cestou na záchod zapol telefón. Úžasný svet neobmedzenej komunikácie sa pripomenul dvojitém pípnutím. Bola to esemeska od Evy, tej, vedľa ktorej som sa včera ráno zobudil a zároveň tej istej, ktorá neskôr pocítila potrebu uistiť ma, že v noci bolo všetko v poriadku.

Dobre rano a pekny den ti prajem... Eva

Presne tak to napísala, ešte aj s tými trom bodkami. Keby to bolo od niekoho iného, pomyslím si, že musí byť strašne ožratý, prípadne, že mu už z chľastania načisto drblo. Ale v Evinom prípade to presne korešponduje s porcelánovými delfínmi a výtláčkom Markizy, čo som včera ráno našiel v jej izbe. Niektorí ľudia sú prosto priehľadnejší ako vydýchaný vzduch. Poznám ešte niekoľko takých, čo považujú každú hodinu, v ktorej nepoľnú a nedostanú aspoň desať správ, za nenávratne stratenú. Doteraz si ale ešte nikto z nich svoju potrebu neventiloval na mojom čísle, čo je jedna z mála skutočných výhod v živote spoločenského outsidera.

Hodinu a pol som sa nechal rozpúšťať vo vani. Potom som osem minút povozil mrazenú pizzu v mikrovlnke. Vedľa chladničky som našiel zvyšky starej vybublínkovanej minerálky. Pri príležitosti týždňového výročia narodenia môjho nového Ja to síce nebol najslávnejší obed, aký sa dal spraviť, ale na druhej strane ani nie je veľmi čo oslavovať. Raz som sa riadne strápnil, raz som sa pohádal, raz som vynadal niekomu, kto si to vlastne ani nezaslúžil, uzavrel som jednu dosť blbú stávk (aj keď tie prachy sa hodia) a zo všetkých nových ľudí, čo som stretol, sa mi ozýva akurát tá jediná, s ktorou nechcem mať nič spoločné. To nie je práve bilancia, akú by chcel mať americko-psychologický autor výpredajovej publikácie o šťastnom živote medzi svojimi referenciami. Dnes nemá cenu to riešiť, ale povedal by som, že nový Ja skončil. Pokúsil sa a neuspel, stáva sa.

Zdá sa, že Eva má zapnutú notifikáciu úspešného prijatia odoslaných správ, čo je príznačné pre každého fanúšika zbytočnej mobilnej komunikácie. Len čo zistila, že som dostal jej esemesku, poslala mi ďalšiu.

Mozeme sa dnes niekde stretnúť?... Eva

Ťažko neodpovedať na takto položenú otázku. Až taký ignorant som zasa nikdy nebol, akurát netuším, o čo jej asi tak môže ísť. Snaží sa ma zbaliť? Nevyzerala, že by na tom bola až tak extrémne zle. Skôr len potrebuje minúť kredit, alebo nevie, čo s voľným časom a všetky lepšie partie už niečo majú. Nechcel som sa do toho celého veľmi zapájať, ale odpísal som jej. Čisto zo slušnosti.

Prepac, mam vela prace. Mozno nabuďuce. Egon

Myslel som pri tom, ako mám pred sebou aspoň dvanásť hodín sedenia pod oknom v izbe a opierania sa o čoraz mastnejšie kuchynské okno s výhľadom na mokrú cestu plnú listia nafúkaného pod kolesá špliechajúcich áut. Toto je deň D a iný spôsob jeho prežitia neprichádza do úvahy. Keď už raz príde, nedá sa obísť, odsunúť ani preskočiť a už vôbec nie zmeniť, na to prišla už Nina. Nedá sa nad ním zvíťaziť. Jediné, čo sa dá, je s ním prehrať, rozdiel je však v tom, či K.O. alebo len na body. Keby mi teraz niekto zavolať a povedal, že do týždňa zomriem, bola by to skvelá správa. Oveľa pravdepodobnejšie však je, že o nejakých desať rokoch sa obzriem dozadu a poviem si: "To som mal 23, to boli najlepšie dni môjho života." To je kurva smutná predstava.

Zapol som počítač, pripojil som sa a dve hodiny som browsoval porno. Deň D nemá rád alkohol, prášky na spanie, výlety do spoločnosti a otravovanie priateľov telefonátmi. Všetko som to už skúsil. Viem, že nič z toho nefunguje a tiež že posledné dve možnosti sú bezkonkurenčne to najhoršie, čo možno v takejto situácii spraviť. Deň D má rád, keď z plného hrdla kričím do steny, keď si dookola púšťam posledný album Björk, keď sa večer vozím hore-dole po meste električkou, keď sa prejedám mizernými polotovarmi a najmä keď browsujem porno. Pozerať sa na urasteného nahého chlapa, ako svojimi obrovskými chlpatými rukami bez kúska citu drví plné prsia dokonale stavanej modrookej blondíny s dievčensky nevinným výrazom tváre, zatiaľ čo jej kamarátka sa snaží z jeho stoporeného penisu vysať zvyšky ejakulátu, tváriac sa, že robí najúžasnejšiu zo všetkých možných vecí na svete, by mi hocikedy inokedy pripadalo neuveriteľne frustrujúce, depresívne a nechutné. Presne také to totiž je, vzrušenie je len mediálny mýtus. Teraz to však funguje ako anestézia, Prokain pre dušu, znecitlivujúci všetko, čo ma bolí. Citové problémy a komplexy sa pri tom sformujú do jedinej primitívnej otázky: "Spravil si si to?" Spravil som si to. Nič lepšie sa počas dňa D aj tak nedá zažiť.

Eva mi znovu napísala.

Dufam, že ta čoskoro znova uvidím. Ak by si si dnes predsa len našiel čas, daj mi prosím ta vedieť. Budem čakať. Pa...
Eva

Prečo mi, preboha, píše takéto veci? Nemôže si ma s niekým myliť? Začínam mať pochybnosti, či to celé nie je len niekoho zábava na môj účet. Napríklad od Niny by ma to ani veľmi neprekvapilo. Každopádne, táto esemeska už neobsahuje otáznik. Nevyžaduje odpoveď - a ani sa jej nedočká.

Čas do tmy som strávil chodením po byte a striedavým posedávaním všade, kde to išlo, vrátane kuchynského drezu a vysokej skrine s oblečením. Chvilu som za dverami počúval, ako sa susedia hádajú, lebo ona má už dosť psích chlupov v celom byte. On tvrdil, že psa aj tak nikdy nechcel, takže sa nakoniec dohodli, že ho dajú utratiť. Potom bolo ticho, možno sa milovali, možno zháňali číslo na zverolekára. Obliekol som sa a vyšiel som von. Vo večierke som si kúpil dva hodinové lístky na MHD. Cez víkend platia 90 minút, takže deň D vyjde o tretinu lacnejšie. V čase, keď sa celý svet týždeň čo týždeň teší na piatok poobede, ja mám oveľa radšej pondelkové ráno a z prázdných víkendov mávam skôr strach. Odtiaľto skoro všetky moje víkendy vyzerajú prázdne.

Na zastávke som si počkal na päťku. Vo vyhriatom zadnom vozni som šiel až na konečnú a naspäť, znova na konečnú, znova naspäť a potom už len domov. Zakaždým som na konečnej musel vystúpiť, aby som o desať minút znova nastúpil a sadol si na to isté sedadlo. Björk mi hrala v discmane, bolo mi smutno a presne tak to malo byť. Deň D úspešne vrcholil.

Keď som prichádzal k paneláku, niekto stál pred vchodom, priamo pod pouličnou lampou. Podľa siluety to bolo nejaké dievča a mne sa zdalo, že by to mohla byť Eva. Vôbec som si tým nebol istý, veď si ju ani poriadne nepamätám. Netušil som, ako by ma mohla nájsť, ani prečo by sem asi tak chodila, ale aj tak som pre istotu obišiel celý panelák a radšej som vošiel zadným vchodom. Doma som našiel v mobile ďalšiu správu, tentoraz od Niny.

Pytala sa na teba Eva. Povedala som jej, kde byvas, dufam, že nevadí. Zajtra sa ozvem. N. p.s.: Vy niečo spolu máte?

Vypol som telefón, správ už na dnes definitívne stačilo.

Celkom potme som poodhrnul žalúzie a pozeral som sa dole. Stále tam ešte stála, musela jej byť strašná zima. Netušil som, čo si mám o tom myslieť. Asi by bolo správne a charakterné ísť po ňu a pozvať ju hore na čaj, ale ja som to neurobil. Radšej som v tme zakopával o veci na koberci. Čakala ešte dve cigarety, potom išla na poslednú električku. O chvíľu to pod lampou vyzeralo, ako by tam ani nikdy nestála.

Do postele som si líhal oveľa čistejší, spokojnejší a šťastnejší, ako keď som z nej ráno vstával.

Deň D sa skončil.

Spolu a nechutne (Nový Ja - diel ôsmy)

Ivana dnes vyzerala lepšie ako kedykoľvek predtým. Ráno som ju mokrú od dažďa stretol vo výťahu. Po včerašom dni D som sa cítil skvele, dokonca tak skvele, že som sa jej okrem pozdravu dokázal spýtať, ako sa má. Tvárila sa, že tam nie je, neodpovedala na jedno ani na druhé. Hľadela do dlážky, ja som si ju zblízka obzeral a myslím, že som veľmi presne pochopil, čo motivuje jej kamarátov z ježišovského spolku chodiť každý pondelok na stretnutia. Nepokúšal som sa o ďalšiu komunikáciu, očividne som bol vyškrtnutý zo zoznamu blízkych.

Jedinou mojou útechou je, že Marek na tom očividne nebol o nič lepšie. Ivana ho síce pozdravila, tak ako každého, ale okrem toho sa medzi nimi nedialo nič. Aspoň nie nič nasvedčujúce tomu, že by ju mal do týždňa pretiahnuť. Pozoroval som ich spoza monitora, ani ťuk. Nakoniec som sa ho opýtal na rovinu. Zahováral, tak som to skúsil ešte raz a ešte raz a potom povedal, že mám držať hubu, nájsť si konečne nejakú babu a prestať si na ňom vybiť svoje frustrácie. To povedal veľmi múdro, ale aj tak som mu s radosťou pripomenul, že polovica z jeho piatich litrov je už v podstate v mojom vrecku. Vlastne, niekedy sa ani nedivím, že ma ľudia nemajú až tak veľmi radi, ako by mohli.

Nina sa ozvala, tak ako včera sľúbila. Navyše nebola sama a presne vedela, ako musím stráviť dnešný večer, aby som zasa neskončil sám doma a zničený. Namiesto toho som mal skončiť s ňou a jej frajerom niekde v krčme a celkom neporušený. Aspoň taká bola moja interpretácia jej slov, keď som sa večer spúšťal dole výťahom. Pozdávalo sa mi to. S jej frajerom Jurajom som tri roky chodil do školy, až pokiaľ ho nevyhodili, keď v rámci vydarenej oslavy narodenín vyhádzal von balkónom kompletne zariadenie internátnej izby, vrátane vrátnikovej čiapky. Na druhý deň som mu bol pomáhať lepiť rozmlátené stoličky, ale nepomohlo to. Ninu potom stretol na prijímačkách na ďalšiu školu. Teraz som sa tešil, že mi dovysvetľuje svoju unikátnu teóriu troch paralelných svetov, ktorú začal, keď sme boli na pive naposledy, ale po piatom sa už nedokázal sústrediť na niektoré jej podstatné detaily.

Pred vchodom čakal taxík, nastúpil som dozadu, priamo k... kurva, čo to má znamenať?... k Eve. "Ahoj," pozdravila a presne to spravila aj Nina sediaci vedľa nej a akýsi chalan sediaci vpredu, čo vyzeral ako reklama na proteínové prídavky do jedla. Juraj tam nikde nebol. Ešte aj taxikár o tom celom vedel viac ako ja a v spätnom zrkadle sa usmieval popod šilt čiapky s nápisom MAET YEKCOHECI KAVOLS. Eva s Ninou sa pokúšali zatiahnuť ma do diskusie, ale skončilo to len pri počasí. O pár minút sme boli pred akýmsi klubom, v ktorom som ešte v živote nebol. Vo vnútri bol

veľký parket s guľou zavesenou pod stropom a drevenými boxami po stranách. Vzduch tu vírila blbá hudba, očividne diskotéka pre extrémne nenáročného poslucháča. Posadili sme sa, Nina išla k baru objednať pre všetkých. "Pod' mi s tým pomôcť," potiahla ma so sebou.

"To bolo fakt veľmi nenápadné," povedal som jej po pár metroch.

"Egon, pozri. Jediné, čo od teba potrebujem, je, aby si nič neposral. Dodo je môj nový frajer," ukázala smerom k nášmu boxu.

"Ty chodíš s týmto vymasteným hlavohrudičom? Čo si spravila s Jurajom?" Nina sa zatvárala, akože čo ja sprostý môžem vedieť o bezodných povahových kladoch človeka v čiernom tričku, obtiahnutom na o tri čísla väčšom tele a zapravenom v nohaviciach so strieborným opaskom.

"Juraj o ničom nevie. Práve preto potrebujem, aby si si dával pozor na to, čo hovoríš. Nie je to nad tvoje sily, že?" Zhovievavo sa na mňa usmiala a objednala vodku s džúsom pre seba, gintonic pre Evu a pivo pre to hovädo. Rozhodol som sa ostať absolútne triezvy. Na protest. Vzal som svoju kofolu s jeho pivom a šli sme späť.

"Eva po tebe ide ako po vypínači, vieš to?" povedala mi Nina cestou.

"Neviem a je mi to jedno," odpovedal som jej podráždene. Potom sme sa už povinne obaja usmievali, akože sme sa vôbec nerozprávali o tých dvoch pri stole. "Na zdravie, Juraj," položil som pred neho pivo a posadil som sa vedľa Evy.

"Ja som Dodo," natiahol ku mne svoju mohutnú hnatú. "Prepáč, Dodo, mal som dojem, že Eva vravela, že si Juraj, či nie?" zaškeril som sa na Evu. "To si zle počul. Volá sa Dodo," vysvetlila mi Eva veľmi milo. "Tak fajn, ja som Egon."

Podal som mu ruku, on mi ju stlačil silou hydraulického lisu. Neviem si ani len predstaviť, že by som bol žena a tento bulo by do mňa chcel niekedy strčiť svojho svalnatého vtáka.

Sedeli sme tam asi tri hodiny, priebežne sme odbiehali na záchod. Ešte v živote som naraz nevypil štyri kofoly, ale držal som krok s ostatnými, ktorí si pili to svoje. Eva mi povedala, že ma včera hľadala u mňa doma. Vyhovoril som sa na pokazený zvonček. Čím ďalej sa na mňa viac lepila. Na krku sa jej hojdala retiazka so zlatým delfinom. Nebyť ho, a všetkých tých vecí z Evinej izby, čo mi varovne pripomínal, bola by mi Eva asi tak o šesťsto percent sympatickejšia. Z čisto technického hľadiska by som nemal najmenšie zábrany milovať ju, ale čo by som s ňou robil vo chvíľach, keď by sme práve neboli v posteli, to vôbec netuším.

Parket sa medzičasom zaplnil asi tak dvadsiatimi Evami a ich partnermi, z ktorých celkom pochopiteľne ani jeden nevyzeral ako ja. Okolo desiatej došlo na sladáky. Vracal som sa práve zo záchoda, keď ma Eva chytila za ruku. "Egon, pod' tancovať," ťahala ma na parket. Samozrejme som zdvorilo odmietol. "Ale no tak, toto je moja obľúbená pesnička, prosím," otravovala ďalej pripitým hlasom. Nina ma postrčila a ešte aj ten jej maml'as, s ktorým si po celý čas priebežne vymieňala jazyčkové, sa pridál: "No tak sa nehanbi jak nejaký buzerant, ne?" Možno som slaboch, ale nedokázal som ich všetkých poslať do riti, dokonca ani vtedy, keď som si uvedomil, že Evina obľúbená je Voda, čo ma drží nad vodou. Zavesila sa do mňa a začali sme sa spolu kývať do rytmu. Snažil som sa to celé nejako sabotovať, ale bol to taký jednoduchý pohyb, že na ňom ani nebolo čo pokaziť. Jožo práve začal spievať, Eva sa ku mne kľúčovito pritisla, ústa nasmerovala k môjmu ľavému uchu. "Včera som ti chcela povedať, že som sa rozhodla. Môžeme to spolu aspoň skúsiť," povedala a jej zovretie zrazu bolo oveľa voľnejšie. Nedesilo ma to, čo povedala, ale ako to povedala. Nebola to otázka, bola to normálna oznamovacia veta. Zalapal som po dychu, ale nasal som len jej parfum, sladký dym váľajúci sa po podlahe a odór spotených podpazuší párov naokolo. O čom to vraví? Dost', že tu kvôli nej trpím ako hladná doga, ešte mi tu bude tlačiť kraviny do hlavy? "Táto finta ti normálne zvykne zaberáť?" podráždene som prešiel do ostrého protiútoka a na malú chvíľu som bol na seba skutočne pyšný. Stále sme krúžili na tú strašnú pesničku, stále v objatí, aké som naposledy zažil vo svojom poslednom pionierskom tábore. "Čo?" Eva dokázala do tohto jediného slova zakomponovať toľko prekvapenia a znechutenia, že by sa za to ani Martin Huba nemusel hanbiť. O necelé štyri takty mi začala prevracať svet na ruby. Bol som to ja, kto sa, ožratý a zhulený, na ňu v sobotu vešal a vyznával jej lásku na celý život. Bol som to ja, kto ju prosil, aby mu ukázala svoje prsia a prežila s ním krásne milovanie plné vzájomných nežností. Bol som to ja, kto žiadal o opätovanie svojich čistých citov v harmonickom vzťahu a dal jej toľko času na rozmyslenie, koľko len bude chcieť. Ja som nakoniec bol aj ten, čo zamkol, kľúč schoval pod koberec a potom sa zmohol už len na liehový pach z papule a hlasné chrápanie. Mám obrovské šťastie, lebo Eva si to už rozmyslela. Chce so mnou chodiť, chce sa so mnou nežne a dlho milovať a chce ma takého, aký som, pretože aj keď sa ešte veľmi nepoznáme, som taký strašne zlatý a úprimný, iný ako všetci ostatní. Keď ma konečne prestala ničiť pravdou o sobotňajšej noci, znova sa ku mne natesno pritlačila a snažila sa ma pobožkať. Podarilo sa jej to, práve keď sa gitarové sólo nezadržateľne blížilo k výstrelu v podobe posledného refrénu. "Prepáč, musím ísť na záchod," prerušil som dvestoštrnásť pravidelnú obrátku okolo našej spoločnej osi. "Veď si tam bol teraz," začudovala sa. "Tak musím ešte raz, stáva sa," odčudoval som ju. Jožo sa práve chcel už po ixtý krát z kohosi napiť. Na záchode som sa posadil na misu, z kovových dverí som si čítal ponuky na fajky od rôznych chlapcov a snažil som sa zatriediť informácie posledných minút. "To je krava, to je krava," opakoval som si dookola, ale oveľa vhodnejšie by bolo: "Ja som kus chuja, ja som kus chuja." Zatriedil som, ale nespravilo sa mi v tom o nič jasnejšie, tak som sa radšej vrátil naspäť. Šli sme ku mne, ani len tomu som nedokázal zabrániť. Lebo Nina ešte chcela pokračovať, ale doma ju čakal Juraj, takže tam sa nedalo. Eva zasa nechcela zobudiť spolubývajúce (aj keď ja by som Čerešňu rád zobudil) a pán kulturista býval len na ubytovni spolu s kolegami z bezpečnostnej služby, v ktorej pracoval. V taxíku ma Eva stále držala za ruku a zasnene sa pozerala, ako si Nina s Dodom sediacim pred ňou čoraz intenzívnejšie miešajú výlučky svojich slinných žliaz. Ja som rátal pouličné lampy utekajúce okolo a v duchu som si prial, aby sa niečo stalo. Aby sme havarovali, dostali defekt, niekto nás prepadol pri vchode, stratil som kľúče od bytu, prosto čokoľvek, len aby to všetko skončilo nejako inak.

V zrkadle sa na mňa usmieval spokojný šofér. Na šiltovke mal nápis ENTUHC A ULOPS - ANATIV.

Aj ja ťa chcem (Nový Ja - diel deviaty)

Okno taxíka mi s každým hrbolom udieralo do spánku a mne to vtedy došlo. Som rozmazaný egoistický zasran zrelý na pár nevyhnutných faciiek. Žijem život, oveľa lepší ako horší, a nevážim si to. Honím si nad svojimi pseudoproblémami, len aby som sa potom mohol s perverznom radosťou ľutovať a vyžívať sa v slaboduchých depresiách. Kurva, ale veď ja som šťastný! Kope ľudia ide v tejto chvíli o holý život, deti v Afrike nemajú čo jesť, mesto je plné odpísaných existencií - a mňa serie, že s nikým nechodím. Veď to je blbosť! Ľutovať sa môže Dodo, že z normálneho dieťaťa vyrástol na rozumoprázdnu horu bravčového, ľutovať sa môže Nina, že sa napriek svojej nespornej inteligencii nechá očariť práve takýmto zmrdom, ľutovať sa môže Eva, už len preto, že sa nehanbí si v stánku vypýtať Markízu, ale ja sa nemám prečo ľutovať. Ja som nad vecou, ja musím žiť a užívať si, lebo tak to robia všetci spokojní ľudia.

"Piče," povedal taxikár s nádherným dôrazom na prvej hláske, keď sme trafili ďalšiu jamu na ceste. Dostal som šupu do hlavy, krásna jasná chvíľka sa zrazu stratila, ale niečo mi z nej predsa ostalo. Spravím Eve radosť, vyspím sa s ňou, ak to tak veľmi chce. Je to len sprostý sex, aj tak si určite myslí, že chlapom ide iba oň. Aspoň raz v živote budem poriadnym chlapom, keď už ani len šťat' nedokážem postojáčky.

Taxík platil Dodo, konečne nejaký úžitok z neho. Šli sme ku mne hore, na schodoch sa Eva do mňa zavesila, ale bola v tom skôr snaha o udržanie rovnováhy ako prejav nejakých vyšších citov. Ešte pred hodinou nás presviedčala, že v pohode znesie šesť, ale ako sa zdá, viac ako štyri giny ani nepotrebuje. Všetkých som ich usadil vo svojej jedinej izbe. "Skočím kúpiť nejaké víno," navrhol som, aby som ich nemusel hostiť svojím absinthom, čo mi ostal od minula. Nine sa plietol jazyk, zammlala niečo, čo vyzeralo ako súhlas, s dodatkom, aby som rátal s tým, že ich o chvíľku budem rozvážať domov. Dodo zaškrečal, že on chce pivo. "To isto, ty bulo," odpovedal som mu, ale len tak pre seba, nech si nemusím špiniť byt vlastnou krvou.

Večierka sa topila v zelenkastom laboratórnom svetle bzučiaceho neónu. Predavačka, výzorom niečo medzi ženou na dôchodku a pokusným králikom, sa na mňa radostne usmiala. Asi už mala strach, čo sa stalo s jej verným zákazníkom. Spokojná s tým, že v tomto večne sa meniacom svete ostávajú aspoň nejaké stopercentné istoty, ma pozorovala, ako som dobre známou cestičkou medzi regálmi zamieril priamo k polici s alkoholom. V šoku ostala až v momente, keď som si k fľaši modrej frankovky priblížil balíček duresov. Pred ponukou jahodových a mentolových príchutí (myslím, že mentol patrí na celkom inú sliznicu) som uprednostnil ultratenké pohodlie. Zatiaľ čo sa pokladnička pokúšala striedavo uhádnuť, na čo práve mne tie kondómy môžu byť a nablokovat' nákup, prezeral som si lesklé obálky ženských časopisov. Na jednej bolo "Udajte z nej sexuálneho otroka", na druhej "Orálny sex sa vracia do módy" a na tretej "Prekvapte ho svou žhavou vášní". Ktorý z nich asi tak číta Eva?

S igelitkou som potme vybehol hore schodmi. Zaklopal som na svoje vlastné dvere. "Márna snaha," ozvala sa Eva z pravej strany. Sedela o tri schody vyššie, oči jej v tme svietili ako veľkej pripitej mačke. "Ten kokos ma odtiaľ vyhodil, hneď ako si odišiel," nezanadávala presne tak ako všetci tí divní ľudia, čo za každých okolností namiesto normálnych nadávok vravia "kurník", "do piky" a "do zadku". Vyzerala, že sa dá každú chvíľu do plaču, akoby fakt, že neubránila môj byt pred mojou najlepšou kamarátkou a jej nadržaným nabíjakom, považovala za svoju osobnú prehru. Začal som zúriivo šacovať svoje vrecká, ale našiel som len kľúče od práce. Tie od bytu sa z druhej strany veselo hojdali v zámke a mali ideálny výhľad na všetko, čo sa dialo vo vnútri. Trieskal som na dvere, kopal som do nich, kričal som na Ninu, a nakoniec mi napadlo zavolať jej na mobil. Samozrejme, nič z toho nepomohlo. Stál som tam celkom bezmocný, nedokázal som ani len vymyslieť, ako sa za toto tým dvom pomstím. Za všetko, čo sa mi zdalo aspoň trochu primerané, sa dávajú sadzby od desať rokov vyššie. Zvnútra sa ozývali Dodove návraty k prírode. Možno jeho rodičia už boli celkom poľudštení, ale starí rodičia museli byť ešte opice. Keby Nina bola čierny anglický futbalista, určite by ju tie zvuky strašne urazili, lenže ona si pri nich teraz bezbreho užívala. Cítil som sklamanie, minimálne také veľké, ako keď som sa v siedmich rokoch dovtipil, že Dedo Mráz a môj otec sú s najväčšou pravdepodobnosťou tá istá osoba.

Eva ma stiahla vedľa seba. Schody pokryté otrhaným linoleom boli studené, ale dalo sa to vydržať. Vybral som z tašky víno, korkovú zátku som preprstoval dovnútra a ani som sa pri tom veľmi neoblial. Podávali sme si fľašu, na zuboch sa nám tvoril fialový povlak. Spoza dverí sa stále ozývali hrdelné zvuky plné túžby a pošvového sekrétu. My dvaja sme boli ticho, na môj vkus až príliš ticho. Nevie, čo si myslela Eva, keď sa o mňa mľčky opierala, ale ja som si v duchu premietal scénu z Pulp Fiction, ako Vincent Vega a Mia Wallaceová sedia v tom bare, kde obsluhujú imitátori celebrit z 60. rokov a bavia sa o trápnom tichu. Takto mľčky a potme mi Eva pripadala ako oveľa spriaznenejší človek. Asi práve preto som si prial, aby prišiel niekto ako Quentin Tarantino a prihral mi úžasnú a inteligentnú hlášku, ktorá by ma vrátila naspäť do krutej reality. Na byte oproti sa otvorili dvere a vyšiel z nich sused. Od Tarantina má ďaleko, aj keď vek by celkom sedel, ale nateraz si musím vystačiť aj s ním. Pozdravili sme sa, spoza chrbta mu vybehol ryšavý čau-čau a radostne oňuchával Evu. Ona ho hladkala, cmukala naňho a prihovárala sa mu dementným hlasom. Ak má to zviazať sa seba aspoň trochu hrdosti, muselo ho to na smrť uraziť. Sused, ako vždy v obleku a nervóznym, nechal oboch vyblbnúť a o pár minút aj so psom znizol dole vo vchodových dverách. Zasa nastalo ticho, ale už to bolo troška iné.

Predovšetkým v tom, že si Eva obkročmo sadla na moje stehná a začali sme sa bozkávať. Myslím, že si kupuje ten tretí časopis.

Vo fľaši ostali ešte tak dve deci vína, chuť toho zvyšného som cítil z jej jazyka a ona ju musela cítiť z môjho. Dva roky som čakal na to, až sa dostanem do podobnej situácie. Predstavoval som si ju tisíckrát, so ženami skutočnými aj vymyslenými a poznám všetky scenáre, ktoré od nej vedú k brutálnym orgazmom, pochopiteľne viacnásobným a obojstranným. Toto bolo úplne iné. Vdychoval som jej vôňu, robil som všetko, čo robila ona, páčilo sa mi dotýkať sa jazykom jej jazyka, ale to je celé, nič viac. Eva ma nevzrušovala. Keby teraz prestala a povedala, že si ma s niekým zmýlila, tak mi to ani najmenej nevadí. Asi som bol málo opitý, alebo mi vadili tie schody, ale to, že ma jej zlatý delfín

tlačil do krku, som precit'oval oveľa viac ako to, že svojím rozkrokom sa posunula celkom blízko k môjmu. "Egon, takto sa začína ozajstný sex, toto si chcel. Čo sa už nepamätáš?" prehovárал som si do duše, ale duša už unikala celkom iným smerom.

Milý pán doktor,

mám problém. Po dvoch rokoch konečne môžem súložiť s dievčaťom. Je celkom pekná a povofná, miluje ma. Lenže mne je ukradnutá, ani náhodou s ňou nechcem mať niečo viac, a tak sa mi pri nej proste nepostaví. Obávam sa najhoršieho - že nedokážem mať nezáväzný sex. Prosím, poraďte, som zúfalý. Zn.: Ale nie som impotent, že?

Egon, 23 rokov

Eva medzičasom stihla prejsť od úst ku krku, delfín konečne odplával a netlačil. Dúfal som, že mi nespraví nejaký cucflek a čakal, čo odpovie špecialista.

Milý Egon,

musíte sa odosobniť od predsudkov a sústrediť sa na samotný akt pohlavného styku. Zo začiatku skúste vzrušenie simulovať, buďte aktívny. Určite je Vám jasné, že muž vo Vašom postavení si nemôže dovoliť nevyužívať podobne zriedkavé príležitosti. Pamätajte, že sex je nevyhnutný pre Vaše podlomené psychické zdravie a vytrkajte jej mozog z lebky. V opačnom prípade ste u mňa obyčajný impotent, a tým pádom sme spolu skončili.

S úctou

Doktor, 42 rokov

So všetkou vášňou, ktorú som len dokázal predstierať, som si Evu pritlačil bližšie k sebe. Jednou rukou som ju hladil po zadku, druhou som na chrbte zašiel pod tričko až k podprsienke, ktorú už nemala, aj keď pred chvíľou ju ešte isto mala. Vyzerala, že ju to fakt baví. Obratne balansovala na hranici alkoholickej bezvládnosti, dýchala čoraz intenzívnejšie, zatvárala oči a asi mi chcela zubami vytrhnúť ohryzok. Pociť erekcie trhajúcej nohavice, taký neprijemný v MHD a taký žiadaný práve teraz, sa u mňa napriek všetkému nedostavoval. Možno som fakt impotent, minimálne by to konečne bol problém, pre ktorý by som sa mohol bez obáv ľutovať.

V celom vchode sa zasvietilo svetlo. "Hosana!" predčasne som blahorečil vracajúceho sa suseda. Odbrzdená lokomotíva však ďalej pokračovala v zjazde dole kopcom. "Poďme ku mne," zašepkala Eva, keď sa mi ju podarilo zabrzdiť a zložiť zo seba. Mal som na jazyku pohotovú odpoveď "Hej, a čo u teba, ty chytrá?", ale nedostal som šancu ju použiť. Schmatla ma aj s fľašou a viac padajúc ako idúc ma ťahala dole schodmi. Na druhom poschodí sme mňali suseda. V ruke mal prázdne vodidlo a v tvári výraz človeka, čo práve ušetril za veterinára.

Vonku som zavolať taxík. Eva sa snažila siahať mi do rozkroku a striedala to s dopíjaním zvyšku vína. Jej útoky som odrážal čoraz ľahšie. Kým prišla strieborná Felícia, sedela zmorená na obrubníku. Nastúpili sme dozadu, z posledných síl povedala vodičovi svoju adresu a zvalila sa mi na kolená. Nezrozumiteľne šepkala čosi, čo znelo ako "Chcem ťa." "Aj ja ťa chcem," povedal som jej na dobrú noc a hladil som ju po vlasoch, až pokiaľ jej ruka bezvládne neodkväcla na podlahu.

Požiadala som šoféra, aby mi zastavil. Zaplatil som mu o stovku navyše, nech ju, pokiaľ možno s citom, preberie, keď ju privezie domov a vystúpil som do vlhkej tmy. O necelú polhodinku som dokráčal do práce. Cestou mi napadlo, či ju ten vodič náhodou niekde neznásilni, ale zistil som, že je mi to vcelku jedno, takže ďalej som si už len pospevoval pesničku o chlapíkovi, čo ide na Štrbské pleso, a tým pádom nado mnou vyhráva.

V práci som si na záchode ukazovákcom vydrhol zuby, a narýchlo si overil, že predsa len nie som impotent. Prešiel som sa opustenou kanceláriou. V rámci šetrenia energiou som vypol Marekov monitor a odmenou za dobrý skutok mi bol spontánny výbuch smiechu. Marek mal na stole čiernobiely leták Ivaninho ježišovského spoločenstva. Na konci textu bol dodatok, že tohtotýždňové stretnutie sa z technických príčin presúva z pondelka na štvrtok, čas ostáva.

O pár minút nato som si prekvapivo pohodlne ustlal na pohovke v recepcii. Dúfam, že keď ma tu ráno nájdu, dostanem od šéfy pochvalu za obetavé nadčasy.

Nie som lepší herec (Nový Ja - diel desiaty)

Hlasy sa kdesi v diaľke miešali s množstvom ďalších zvukov. Pootvoril som oči a okamžite ma oslepil silný záblesk bieleho svetla. Všetko okolo sa zrazu zmenilo na farebné škvrny. Niektoré z nich sa nahlas rehotali. "Táto sa fakt vydarila," povedala jedna zo škvŕn hlasom našej sekretárky. Posadil som sa, tvár som mal pokrčenú, akoby ma práve vytiahli z Popoluškinho orieška. Okolo pohovky uprostred firemej recepcie, na ktorej som doteraz spal, postávali moji kolegovia. Marek ma fotil erárnym digitálom a všetci sa výborne bavili. Zasa som bol aspoň na chvíľu plnohodnotným a obľúbeným členom kolektívu. Bolel ma celý človek. Opláchol som mu tvár vodou a bez slova som ho došuchal k svojmu počítaču. Na stole som mal obálku s mojím menom a v nej kľúče od bytu. Žiadny odkaz ani nič podobné, len tie kľúče, ale aj tak mi to spravilo prvú dnešnú radosť. O polhodinku všetkým v kancelárii prišiel mail od Mareka. V

subjecte mal napísané "Hadajte, čo sa sniva Egonovi?", počet priložených súborov: 1. Spoza počítačov sa ozývali výbuchy smiechu. Ivanu som videl smiať sa prvý raz v živote a dosť jej to pristalo. Klikol som na prílohu a o pár sekúnd som sa pozeral na spiaceho seba. Na fotke bola dokreslená šípka smerujúca k môjmu rozkroku. "Ešte ste nevideli rannú erekciu?" snažil som sa upokojiť tento úchylácky kolektív, ale zaberalo to asi ako husacie hody proti obezite. Marekovi som napísal, nech skočí z okna a skúšal som začať robiť niečo užitočné. Po troch hodinách som to vzdal, šéfke som povedal, že som si v noci nadrobil a šiel som domov. Je fajn žiť pre kariéru, zvlášť ľudom ako ja, ktorí aj tak nemajú žiadny hodnotnejší cieľ, ale momentálne mám celkom iné priority. V električke plnej dôchodcov doháňajúcich nedostatok cestovania v mladosti som sa popri vísení tešil len na dve veci - vaňu a zubnú kefku s poctivou porciou mentolovej pasty.

Za rok, čo žijem v tomto byte, sa mi ešte nepodarilo ani len pomyslieť na sex na toľkých miestach, koľko v ňom stihli Nina s Dodom obtrkať za jedinu noc. Plachta pokrývala ledva polovicu postele. Zmotal som ju a okamžite putovala do práčky. Vedľa poličky bolo popadaných niekoľko cédečiek, pod stolikom ležal kúsok látky, bezpochyby vydrapený z nohavičiek, a riad z kuchynského drezu bol zhrnutý v umývadle, čo niekoľko tanierov fyzicky nezmohlo. Zopár stvrdnutých hygienických vreckoviek rafinovane rozhádzaných po celom byte som ešte ako-tak zniesol, zle mi prišlo, až keď som uvidel vaňu oblepenú tmavočiernymi kučeravými chlpmi. Na záchode som pre istotu ani nezasvietil. Ďalšie dve hodiny som drhol vaňu práškom, aby som sa vôbec odvážil do nej vliezť. V duchu som pri tom s labužníckym pôžitkom Dodovi pomaličky strhával všetkých dvadsať nechťov. Predstava, že neľudsky trpí, mi robila zvlášť dobre, keď som zistil, že niekto dnes ráno použil moju zubnú kefku. Nina to určite nebola, lebo kefku nosí vždy so sebou, spolu s malými vložkami, pleťovým krémom a balzomom na pery. Len človek, ktorému ešte nikdy neznásilnili jeho vlastnú zubnú kefku, si môže myslieť, že neexistuje niečo také ako ospravedlniteľná vražda.

Niektokto zaklopal. Za dverami stála Nina, dokonca aj s Dodom, bohužiaľ, nechty mal na svojom mieste. Vyzerali ako podomoví obchodníci predávajúci modernú verziu Krásky a netvora. Celkom sa mi po tom všetkom pozdávala myšlienka, že sa obaja prišli pekne ospravedlniť za svoje včerajšie pretečenie vášní. Vypočujem si, odpustím, usmejem sa, všetko bude fajn, baby. Znepokojovala ma akurát obrovská športová taška na Dodovom pleci. Až po ledva zazipovaný okraj bola plná niečoho, čo rozhodne nevyzeralo na vecné dary a iné kompenzácie môjho nočného príkoria, skôr by som to tipol na jeho prepotené tričká, zviazané tri ročníky Bula - magazínu o kulturistike a niekoľko balení proteínového preparátu jahodovej príchute. Preventívne som nespravil druhý krát tú istú chybu. Dnu som vpustil len Ninu. "Ty stráž vonku," zabuchol som mu dvere pred nosom. Škoda, že sa toto celé neodohráva vo filme, nasledoval by prestrih, ako sa štandardne nechápavý výraz jeho tváre stal za dverami ešte nechápavejším.

Čisto bez akéhokoľvek psychologického vzdelania by som povedal, že Nina celkom slušne drbľo. Jej libidom riadený mozog načisto stratil kontakt s realitou. "Nemohol by Dodo u teba pár dní prespať?" povedala mi, ako keby sa pýtala, či by som jej nedal odhryznúť z maslového rožka. V ruke som držal svoju znehodnotenú zubnú kefku a premýšľal, či je humánne vraziť ju niekomu, koho poznám takmer celý život, do oka tak hlboko, že ostane trčať len zopár štetiniek. Je dosť možné, že by si to vo svojom aktuálnom stave ani nevšimla. Zamilovaná do toho svojho kromaňonca by tu naďalej stála s kefkou trčiacou z hlavy a stále snívala o jeho nahom prerastenom tele v mojej vyblýskanej vani. Všetko je jej jedno, jedinu skutočnú hodnotu pre ňu predstavuje vták, okolo ktorého sa tak beznádejne obtočila. V jej slovách nie je ani náznak pochybnosti, že by som mohol túto mimoriadne lákavú ponuku neprijíť. Ešteže som sa strategicky postavil medzi ňu a dvere, inak by som mal ten stokilový vibrátor už zasa v byte.

Nina má svoj byt, lenže v ňom býva s Jurajom. S ním sa nechce rozísť, teda vlastne chce, ale nejako veľmi opatrne, aby ho to veľmi nevzalo. To by malo trvať niekoľko dní, počas ktorých bude Dodo bývať u mňa, pretože z ubytovne už odišiel a vrátiť sa tam už nemôže, lebo neviemčo. Toľko v skratke jej desaťminútový monológ trikrát prerušený Dodovým klopaním, ktorému sa za dverami začalo chcieť štať. Opieral som sa o zárubňu a prekladal som si slová Niny do normálnej reči. Vyšlo mi z toho, že v skutočnosti si chce tých pár dní so svojím svalnatým objavom nezáväzne užiť, čo sa na ubytovni nedá, pretože prítomnosť niekoľkých desiatok podobných konštrukcií by ju určite nemilo rozptyľovala. K sebe domov ho vodiť nechce. Jednak je to až príliš kliše, jednak potrebuje mať občas nohy aj spolu a hlavne nechce pre pár deci čerstvého ejakulátu stratiť niekoho, ako je Juraj. U mňa sa jej to včera očividne veľmi páčilo, rada by si teda tých niekoľko desiatok orgazmov odbila tu. Najhoršie pre mňa je, že pár dní sa pri takom preťahovaní pokojne môže pretiahnuť aj na pár týždňov. Pri predstave apokalyptickej vízie pravidelných nútených prechádzok sychravou jeseňou a neustáleho prania plachty som pochopil, že svoje teritórium musím ubrániť za každú cenu. Ani presne neviem, kedy som stratil zväzujúcu schopnosť pozeráť sa na Ninu ako na blízkeho človeka. Možno to bolo v momente, keď mi začala dôrazne pripomínať, ako som v druhom semestri u nej načierno býval na intráku, možno už o niečo skôr. Začal som zvyšovať hlas. Mala na všetko okamžitú odpoveď, a to ma vytáčalo do biela. "Keď sa nevieš rozísť ty, rozídem ťa ja," povedal som jej z pozície potkana zatlačeného do kúta tesne predtým, ako som vzal do ruky telefón a vytočil Jurajovo číslo. "Si mäkký," tragicky podcenila moje zúfalé rozhodnutie.

Juraj to zdvihol. V troch vetách som mu povedal všetko podstatné, a tiež, aby hneď prišiel ku mne, ak to chce mať aj s obrazom. Nina sa tvárila, že na takéto divadielko mi v živote neskočí. "Som myslela, že si lepší herec," povedala s úsmevom, keď som s pocitom zadosťučinenia schoval telefón do vrecka. Zdanlivo sa nič nezmenilo. V dreze kvapkal vodovod do špinavých črepov, vonku sa na trávniku naháňali šváby s mravcami, Dodo prešľapoval za dverami, kdesi nad nami suseda rozklepávala rezne a Nina si ešte stále myslela, že má frajera - inteligentného dobráka a k tomu aj tajného výkonného milenca. Ja som v tom mal jasnejšie, čakal som, čo sa bude diať. Ešte sa nič nestalo a už som sa začínal sám pred sebou cítiť ako tá najsebeckejšia zákerná sviňa na svete. Zazvonil telefón. Nie môj, ale jej. Takticky som odstúpil od dverí, ostatné už išlo samo. O minútu bolo po všetkom. Na oboch som sa pozeral z okna. Nina viac utekala, ako išla a asi ešte stále plakala, Dodo ako poslušný pitbul kráčal pár metrov za ňou, tá taška bol dosť ťažká aj na neho. Zmizli za rohom. Mal som pravdu, Nina to s tým rozchodom vôbec nemyslela tak vážne, ako mi pred chvíľou

tvrdila. Ostal som sám, len s chuťou sa decentne opit'. Koniec koncov, už dávno som nemal lepšiu príležitosť. Nech žijú zvyšky absintu s vodkou!

V hlave mi haluzilo ako už dlho nie. Preberal som to celé zo všetkých strán a každých päť minút som mal iný názor. Ešteže nie som viacerí, asi by sme sa do krvi pohádali. Presúval som sa od iniciatívneho, ale blbého kamaráta, cez nevyliciteľného egoistu, až po prezieravého jedinca, ktorý urobil najlepšiu vec, čo mohol a tak stále dookola. Kdesi uprostred volala Eva. Skúsila to dvakrát, ani raz som nezdvihol. Po treťom doliatí mi začalo byť jedno, čo som v skutočnosti spravil. Bol som rád, že sa konečne vyspím vo svojej posteli, okúpem sa vo svojej vani a umyjem si zuby svojou kefkou, ktorú si najskôr ale budem musieť ísť kúpiť. Juraj mi zavolať, práve keď som odložil chľast naspäť do chladničky. Chvíľu som váhal. Prichystal som sa na všetky možnosti a stlačil som zelené tlačidlo. Tvrdil, že je v pohode, ale jeho hlas som v takej smutnej verzii ešte v živote nepočul. Práve si balil veci. Povedal som mu, že ak chce, môže u mňa zatiaľ bývať. Dohodli sme na stretnutí zajtra večer, v tej istej krčme ako naposledy. Téma bude asi celkom iná.

Celkom dobre sa mi darilo triezviť. Čítal som si Pipi Dlhú Pančuchu, aj po tisíci krát bola úžasná. Škoda, že nie je skutočná a nemá nič cez dvadsať. Viem si predstaviť, ako by sme spolu každé leto chodili na Kurekuredut a počas dlhej plavby v podpalubí hrali na hrebene. Okolo desiatej sa mi začalo chcieť spať. Obliekol som sa a šiel som si do večierky kúpiť zubnú kefkú. Vonku to vyzeralo na riadnu kosu, ale môj odpor k použitiu toho, čo vzal Dodo do svojej strašlivej papule, bol oveľa silnejší ako akákoľvek lenivosť. Cestou dole mi na schodoch znova zazvonil telefón, tentoraz to bola mama. Požiarnici mi domov poslali účet za vykonané záchranné práce. Mamu som uistil, že sa mi nič nestalo, že to celé bolo tak trochu nedorozumenie, že som celý, zdravý, mám sa skvele a domov prídem najneskôr na Vianoce. Musel som jej to trikrát zopakovať a sľúbiť, že v budúcnosti ju budem o podobných incidentoch informovať osobne. "Dávaj na seba pozor, Egon," rozlúčila sa a ja som opustil teplo vchodu.

Pod lampou sa rozprávali nejakí ľudia. Nevšimál som si ich, oni mňa hej. "Kurva, to je on!" zakričal jeden z nich. Dodov hlas som spoznal okamžite, ale nepomohlo mi to, pretože vchodové dvere sa práve zabuchli. Všetci traja boli zrazu pri mne a bolo jasné, že si koledujú o výprask. Začal som priamo od Doda. S bojovým výkrikom som sa mu najskôr vrhol okom proti pästi a vzápätí som mu bruchom nepekne narazil koleno. Pustil som sa aj do ostatných. Tomu naľavo som rebrami tresol do pišťaly a hneď som sa takticky hodil na zem. Celkom ich to zmiatlo. Už ani neviem, komu z nich som z celej sily a fakt dosť nevyberane udel spánkom do vyleštenej martensky. Normálne mi ho prišlo ľúto, ale ich chyba, nemali si začínať. Bolo vidno, že sú so silami v koncoch. Nebolo by fér ich ďalej mlátiť, tak som radšej stratil vedomie. Aspoň mi na tom chladnom betóne nebola zima.

Dospelá a sexy (Nový Ja - diel jedenásty)

"Poviem ti, to teda bola riadna nakladačka," ozvalo sa spod kokosovej palmy, pár metrov odo mňa. Sediak v príjemne teplom plážovom piesku, prestal som na chvíľu venovať pozornosť obrovskej korytnačke ponárajúcej sa do mora a obzrel som sa za tým hlasom. Stálo tam dievča, asi tak v mojom veku, ryšavé vrkoče vykrútené nahor, pehavá tvár, široká sukňa po kolená a červené podkolenky. "Kto si?" spýtal som sa jej, keď sa pohla mojim smerom. "Ja som predsa Boh," odpovedala a posadila sa do piesku vedľa mňa. Voňala niečím, čo som ešte v živote neucítil, ale trochu mi to pripínalo práve dovarený bravčový guláš mojej mamy. "Ty a Boh? Vyzeráš skôr ako Pipi Dlhá Pančucha," zapochyboval som. Vo vzduchu to zašumelo, ako keď pustíte malé dieťa medzi holuby a ona sa zmenila na bradatého starca vo voľnej plátenej košeli padajúcej až ku členkom. "Je to takto lepšie?" nasmeroval na mňa svoj pohľad. "Vyzerám už viac ako Boh?" Jeho mohutný hlas mi rozochvieval ušné laloky, triasli sa mi ako lietajúcemu strýkovi Fedorovi, keď odlietali uložiť svojich synovcov. "To predtým bolo o čosi lepšie," povedal som mu úprimne a o chvíľu už vedľa mňa opäť sedela Pipi. Presne taká, akú som si ju predstavoval pri čítaní knihy. Dospelá a sexy. "Nahá Milla Jovovich by náhodou nebola?" snažil som sa ešte trochu vyjednávať, ale v skutočnosti mi to bolo jedno. S maximálnym výrazom pohoršenia, aký môže mať v tvári len Boh prevtelený do rozprávkovej Švédky, mi naznačila, že by to nebolo žiaduce a ja som neprotestoval. Trápilo ma niečo oveľa závažnejšie.

"Takže už som mŕtv?" opýtal som sa jej hneď po tom, ako som sa zamyslel, či by mi to nejako zásadne vadilo. Takáto smrť sa mi náhodou veľmi páči. Keby som vedel, že sa z márnice chodí priamo na Kurekuredut, nemusel som si doteraz dávať na priechodoch taký strašný pozor a celý život som mohol byť oveľa úprimnejší. Boh sa usmiala, z vrečka na širokej károvanej košeli vytiahla niečo ako diaľkový ovládač. "Tam sa pozeraj!" Prstom ukázala smerom nad more. Nad obzorom, kde normálne bývajú krvavé večerné zore, som sa zjavil ja. Ležal som v nemocničnej posteli a nebol som o nič menej krvavý. Pod ľavým okom som mal na tmavofialovom podklade niekoľko čerstvých stehov, zvyšok tváre nápadne pripínalo farebnú hudbu. Nejaký chlapík v bielom plášti mi svietil do očí baterkou. Tváril sa pritom rovnako, ako keď ja čumím do otvoreného motora svojho auta, neviem ani poriadne, čo je čo, ale dúfam, že sa mi ho tým podarí naštartovať. Ohmatal som si rukami tvár. Nepostrehol som na nej nič zvláštne, okrem zvláštností, ktoré tam mám aj normálne. Dôležité je, že ma nič nebolelo. Pipi ma objala okolo ramien. "Počkaj, keď sa preberieš z bezvedomia," pozrela sa na mňa súcitne. "Potom to ešte len začne bolieť." Dokázal som si to veľmi živo predstaviť, vrátane následnej série posezení u zubára - aj odtiaľto bolo vidno, že mi toho v ústach na svojom mieste veľa neostalo, ale nezdalo sa mi to až také hrozné. Odniekiaľ mi priniesli plný tanier skvelých nugátových palacinek s tvarohom, Boh do piesku kreslila náčrty vzniku vesmíru, rozprávala mi o jedinom pravdivom náboženstve, ktoré zatiaľ ešte nikto neobjavil, o príčine všetkého súcna, aj o tom, v akej polohe to najčastejšie robia moji rodičia a prečo je za istých okolností "vňaťka" najsmiešnejšie slovo na svete. Cítil som sa úžasne, všetkému som rozumel a ani mi až tak nevadilo, že ako všetci, čo sa preberú z bezvedomia, nebudem si z toho celého nič pamätať. Oстане mi len zvláštny príjemný pocit, občas

vychádzajúci odniekiaľ z hĺbky hlavy, záznam v zdravotnej karte a nejaké peniaze od poisťovne.

"Máš návštevu," prerušila Pančucha svoje rozprávanie uprostred neuveriteľne jednoduchého návodu na perpetuum mobile a znova ukázalo smerom ku kinu Obzor. Na mojej nemocničnej izbe sa otvorili dvere. Vošiel ten istý lekár, čo tam bol pred pár hodinami a za ním Eva s Ninou. Poďakovali mu a on hneď aj odišiel. Eva sa posadila na okraj mojej postele, z tašky vytiahla trs polodozretých banánov a položila ho na bielu plechovú skrinku s poobíjanými rohmi. Nina ostala stáť vedľa, ani tmavé okuliare nedokázali zakryť monokel, ktorý jej dozrieval pod pravým okom. "On nemá rád banány," povedala Eve bez náznaku emócií, ale tá na to nereagovala. Oboja rukami zvierala svoju dlaň a sústredene sledovala, odkiaľ vedú hadičky vnárajúce sa do oboch mojich predlaktí. Nič nehovorila, dokonca ani vtedy, keď jej Nina povedala, že radšej počká vonku a v absolútnom tichu odišla z miestnosti. "Ona mi tam teraz bude plakať?" opýtal som sa Pipi. "Čuduješ sa jej?" odpovedala mi otázkou. Pozoroval som, ako sa Eva skláňa nad mojím bezvedomým telom, hladí ma po vlasoch, skúša, či nemám teplotu a utiera si slzy do papierovej vreckovky. Boh ma uprene sledovala, či na to nejako zareagujem, ale veľmi dobre vedela, že mi to z Evinej strany pripadá tak trochu trápne a najmä zbytočné. Akoby som videl sám seba pri niektorom z mojich predchádzajúcich márných pokusov o nadviazanie aspoň dočasného chodenia - so všetkým, čo k tomu patrí. Rozdiel je, že všetky tie baby mali v sebe niečo, pre čo sa do nich dalo bez problémov nešťastne zamilovať. Čo práve Eva môže vidieť na mne, to fakt nechápem. "Egon, prečo si stále špiníš na hlavu?" povedala Pipi bez toho, aby som sa jej niečo pýtal. "Eva ťa má rada, lebo si fajn chalan a ja si to o tebe myslím tiež." Má Boh dovolené vravieť niečo také len tak zo slušnosti, aby mi zdvihol sebavedomie, alebo to myslí naozaj vážne? "A myslím to vážne!" dodala prísne, aby som si nemyslel, že si tu budem len tak v myšlienkach pochybovať o jej úprimosti. "Ale nemusíme to teraz rozoberať, že nie?" pozrel som sa ňu prosebným smrteľníckym výrazom a ona potichu súhlasila. Koniec koncov, prednášku o tom, že na svoju depku nikoho nezbalím, že všetok cynizmus sa mi raz kruto vypomstí a že moje komplexy sú len bla bla bla bla, môžem dostať hocikedy od kohokoľvek menej dôležitého.

"Večera," zatiahla mladá sestrička v zelenom úbore a dlhých nohách, keď vošla dnu s vozíkom naloženým infúziami a vyrušila Evu v jej mexicko-argentínskom rozjímaní nad posteľou svojho zraneného milého. Dve z infúzií zavesila na stojan nad mojou hlavou a pripojila na ne hadičky. "Ak by sa sťažoval, že to má príliš slané alebo k tomu chcel kečup, tak mi pridte povedať," povedala Eve a tá s celkom vážnou tvárou pritakala. S tým istým výrazom o pár minút neskôr povedala Nine, že tu chce ešte chvíľu zostať. Nina ju objala. Ani v najmenšom sa už nepodobala na tú Ninu, ktorú som videl naposledy vo svojom byte a šla domov. "Ten monokel jej spravil Dodo?" spýtal som sa Pipi. Vševedúcej, aj keď mi to v podstate bolo jasné, pretože Juraj by nedokázal udrieť ani mladšieho brata a na pošmyknutie sa na schodoch to vyzeral byť až príliš presný zásah. "Mohla by si Dodovi troška osladiť pozemské bytie, keď už si ten Boh," navrhol som jej a hneď som aj predstrel už dávnejšie dobre premyslenú predstavu adekvátnej božej pomsty v podobe pomalého stŕhania všetkých nechtov. Pipi to rázne odmietla, skoro by som až povedal, že ju moja pomstychtivosť a rafinovanosť zaskočila. "Tak ale aspoň spraviť z neho impotenta - to už by šlo, nie? Ved' sa pozri, ako ma doriadil," ustúpil som zo svojich požiadaviek a čakal, čo sa bude diať. Normálne sa začala na mne smiať, čo mi teda od Boha pripadá dosť nevhodné. "Egon, veď ty na neho žiarliš, že nemá problémy so ženami. Priznaj si to," povedala pobavene, kujúc nekonečnou božskou mysl'ou plán ideálny pre všetky zúčastnené strany. "Neboj sa, niečo vymyslím, určite sa ti to bude páčiť." Upokojila ma, aj keď vlastne pokojný som bol stále. "Daj si ešte palacinku, mne sa z toho kazia zuby," ponúkla ma z taniera, z ktorého nikdy neubúdalo a ja som si s chuťou dal.

Eva sa z ničoho nič strhla. Za chrptom sa jej otvorili dvere a vzápätí som sa strhol aj ja, ešteže mi na palacinke nemalo čo zabehnúť. Vo dverách stáli moji rodičia. Museli vyraziť z domu okamžite, ako sa, asi od Niny, dozvedeli, že som dostal do držky a teraz sa tu vyvaľujem za štátne peniaze. Eva sa im predstavila a dodala, že je moja priateľka. Mama si ju podozriivo premeriavala. "Tie banány ste priniesli vy?" opýtala sa jej po chvíli mimoriadne tichého ticha vyplneného akurát niekoľkými otcovými "Hmmm", ktoré zo seba vydal ako laický komentár k aktuálnemu zdravotnému stavu svojho syna. Eva prikývla. "Tak to ho asi ešte veľmi nepoznáte, že?" vytasil sa náš rodinný Sherlock so svojou bystrou dedukciou. Eva sa snažila niečo povedať, ale mama usúdila, že ešte neprišiel vhodný čas, aby sa vzdala slova. "Viete, lebo on vôbec nejedáva banány," povedala jej láskavo a od toho momentu si ju už viac nevšímala. Posadila sa presne tam, kde doteraz sedela ona a začala s otcom spriadať akúsi prapodivnú teóriu, popisujúcu, ako som sa stal obeťou vyrovnávania si účtov dvoch drogových gangov, do ktorého som sa vo svojej pochabosti a neznalosti zákonov temného veľkomesta zaplietol. Jej záverom bolo otcovo vyhlásenie, že presne tak o tom hovorili minulý týždeň v televízii a že ma radšej nikdy nemali púšťať z domu. Eva ešte chvíľu postávala pri okne, možno sa chcela niečo opýtať alebo premýšľať, čo spraví s tými banánmi. Nakoniec ich tam nechala, povedala "Dovidenia" a bez veľkej odzvyky za sebou zavrela dvere.

Pipi do mňa štychla lakt'om. "Mal by si im spraviť radosť, keď prišli z takej diaľky." "Mám sa už prebrať?" naznačil som svoju nevelikú ochotu, ale čože zmôžem proti božej vôli. "Všetko bude fajn, uvidíš!" povedala s výrazom britpopového speváka, pobožkala ma na čelo, vstala a odišla smerom ku kokosovej palme, spod ktorej aj prišla. Z diaľky mi zamávala. Obrovská korytnačka sa ešte stále ponárala do mora a ja som zrazu nebol.

Luč ostrého svetla mi preletel zreničkou. Vzápätí sa to isté stalo aj s druhým okom. "Nebojte sa, je v poriadku," povedal nejaký neznámy hlas. Potom som počul svoju mamu, opakovala moje meno a ktosi mi triasol ramenom. Strašne to bolelo, ale bolo to nič oproti tomu, keď som skúsil pohnúť ústami. Hýbať hlavou sa mi celkom dalo, akurát som sa cítil

veľmi unavený. Otvoril som oči, videl som svojich rodičov, svoj trup a nohy prikryté plachtou, svoje ruky s vpichnutými ihlami a pochopil som, že som asi v nemocnici. Žiadne ďalšie súvislosti o čase, priestore alebo príčinách. Na stolíku vedľa ležali banány, prvý raz v živote som dostal chuť na niečo také mazľavé a podlhovasté, ale zmožil som sa len na to, že som zaspal a spal som ďalších 16 hodín.

Akt nezištnej ľudskej lásky (Nový Ja - diel dvanásty)

Mohol som dopadnúť aj oveľa horšie. Primár sa večer rozhodol, že ma bude ešte deň pozorovať, asi ho už nudí akvárium, čo má v rohu ordinácie. Ráno k mojej posteli nahnal huf rozospatých medikov a museli hádať, čo mi je. Správne si netipol ani jeden, ale aspoň som sa od nich dozvedel, že je štvrtok a vymenil s nimi svoje banány neznámeho pôvodu za poloprázdnu škatuľku ľahkých chesterfieldiek. Nie že by som chcel fajčiť, ale čo iné sa už dá v nemocnici robiť.

Zdravý medzi chorými a polomŕtvymi som sa doobeda dve hodiny prechádzal po prilahlých chodbách. So zmaľovaným ksichtom, pár stehmi pod okom a mizernými dvoma zlomenými zubami som si pripadal ako najšťastnejší človek široko-daleko. Všade samé otvorené zlomeniny, natrhnuté sleziny, polámané stavce, poleptané pľúca, vnútorné krvácania, nejaké tie bodné rany, jeden priestrel brušnej dutiny a tiež Lucia. "Sexy oblečko," povedala namiesto pozdravu, keď ma našla fajčiť na balkóne s výhľadom na hnijúce lavičky a opadané listie nemocničného parku. Usmial som sa, až pokiaľ mi to stehy dovolili. Ona bola stále vážna. Nech hovorila čokoľvek, tvárila sa, akoby to hovorila nad rakvou svojho najväčšieho dlžníka. Obaja sme mali na sebe plátený modrý župan s evidenčnými číslami na opasku, akurát, že na jej drasticky bledej pleti vypadal oveľa tmavší. Predstavila sa a decentne mi podala ruku. Pohľadom som nechtiac ostal prilepený na jej čerstvo obviazaných zápästiach. "Vidiš, ako málo stačí, aby ti chlapi prestali čumieť na kozy," zareagovala na môj zmätený výraz s dominujúcimi otvorenými ústami. Vzala si cigaretu. Čakal som, že sa ma opýta, ako som sa sem dostal, pretože mená tu nie sú ani zďaleka také zaujímavé ako diagnózy. Ale ju, na rozdiel od všetkých ostatných lazarov, zaujímalo niečo celkom iné. "Nedávajú ti náhodou takéto?" siahla si do vrečka a vytiahla z neho za pol hrste malých ružových tabletiiek. Napodobnil som zdesený úškrn Marka Rentona, keď mu ten lenivý hajzel Mikey Forester chcel predat' opiové čípky namiesto dávky poctivého heroínu. "Preboha, čo s nimi? Chceš sa otráviť priamo v nemocnici, veď ti okamžite vypumpujú žalúdok," povedal som jej bez toho, aby som čo i len trochu zapochyboval, že by tie pilulky mohla potrebovať na niečo iné. Vlastne načo aj? Maketu stredovekého hradu si z nich stavať asi nebude a na korálky je to príliš jednofarebné. "Ak ich budem mať aspoň dvadsať, tak nemajú šancu," prezradila mi bez náznaku obáv detaily svojho plánu. "Chýba mi ešte päť." Zavrtel som hlavou, ale asi v tom nebolo toľko rozhodnosti, aby to dokázala prijať a pochopiť. "Môžem ti ho prísť na záchod vyhoniť, ak by si mi nejaké zohnal," povedala stále tým istým smutným hlasom. Pozrel som sa ešte raz na kôpku piluliek, ktoré ohrievala v dlani. Snažil som sa predstaviť si tváre tých, čo jej ich dali a nespravilo mi to práve dobre. S myšlienkou na to, či by nebolo odteraz lepšie pri vstupe na záchod najskôr zaklopať, som hodil horiaci špak mokrým drozdom pod balkónom. Chvilu som sa ešte spoza presklených dverí pozeral, ako sa smutná Lucia opiera o zábradlie, dofajčieva a v duchu si ma škrtá zo zoznamu potenciálnych darcov. Cez chodbu niekto ohlásil príchod obrovských termosiek s obedom. Šiel som do jedálne, len preto, aby som zistil, že infúzie do žily mi pripadali oveľa menej hnusné a rozvarené.

Juraj telefonoval spred nemocnice a nechal si ma zavolať k šedočiernemu socialistickému telefónu umiestnenému na chodbe tak, aby každý okolo počul, o čom je reč, a teda sa nikto zbytočne dlho nevykecával s rodinou. "Nie je tam Nina, že?" opýtal sa. Len vďaka nim dvom som si ešte pred pár dňami myslel, že má cenu stále hľadať toho druhého človeka. Vravnel som si, že keď sa to podarilo im, môže to raz vyjsť aj mne. Keby som dopredu tušil, že ona nakoniec bude trkať s nejakým rozložitým vyhadzovačom a on sa jej začne plánovane vyhýbať, postavím si svet na celkom inom základe. Napríklad na tom Luciinom. Potvrdil som čistý vzduch a Juraj vybehol hore. Sedeli sme v prázdnej návštevnnej miestnosti, ostatným kriplom chodia návštevy asi len cez víkendy. "Môžem u teba teda nejaký čas bývať?" dostal Juraj zo seba asi po polhodine nepodstatnej slovnej hlušiny. Bolo vidno, že mu Nina dáva poriadne zabrat'. "Ona teraz normálne chodí s tým Dodom?" opýtal som sa, a ak by som dostal kladnú odpoveď, tak ochotne odprisahám, že ozajstnú Ninu uniesli mimozemšťania a vrátili ju s vymeneným mozgom. "Chodí akurát tak s jeho monoklom. Dost' sa teraz na seba podobáte," zasmial sa na vlastnom vtipe a vzápätí dodal, že je z toho celkom v piči, čo už až také vtipné nebolo, ale očividne to bola pravda. Odo mňa sa teraz očakávalo, aby som sa bez meškania premenil na hromadu stelesnenej empatie nastavujúcej rameno na vyplkanie a rezervnú hlavu na skladovanie cudzích problémov, ale bol tu zásadný problém. Nie je mi Juraja ľúto, závidím mu. Kurva, ako rád by som ja riešil rozchody, ako rád by som sedel v decentne zariadenej ordinácii a riešil vzájomnú sexuálnu nekompatibilitu medzi mnou a mojou partnerkou, ako rád by som ju pristihol s iným, alebo ju sám podviedol. Všetko by to bolo lepšie ako tieto dva roky úplného vákuu. Aj keď by to vôbec neklapalo, mal by som aspoň nejakú skutočnú frajerku. Na začiatku všetkých problémov by muselo byť pár týždňov, počas ktorých by sme boli obaja do seba zaľúbení a ja by som s ňou chodil. Chodil s veľkým Ch a bodkami po každom písmenku, presne takto: Ch.o.d.i.l. To by mi úplne stačilo. "Nemáš požičať stovku?" opýtal som sa Juraja, potichu ľutujúceho, že s tým celým teraz vôbec začínal. Síce nemal pri sebe ani korunu a náladu mu to veľmi nezdvihlo, ale aspoň to bola iná téma. Začal niečo o tom, ako bude platiť

polovicu nájmu a prestal presne vo chvíli, keď sa mu za chrbtom ozvalo "Čau". Nina si totiž nepotrebuje všetko dopredu overovať, to je zásadný rozdiel medzi nimi dvoma. Fakt mala monokel, ale inak vyzerala byť opäť riadená vlastným mozgom. Asi ho len bolo treba zapnúť tou ranou pod oko. Urobí to človeku radosť, keď aspoň niečo znovu funguje tak, ako má. "Egon, máš tam vonku návštevu," ukázala prstom za seba. "Hlavne sa tu nepobite," povedal som obom, keď som vstával z prederaveného čalúneného kresla. Juraj sa tváril, že si súrne musí prečítať všetky údaje na použitom lístku z MHD. Pri dverách mi Nina dala niečo do ruky. "Tu máš darček, vraj budeš vedieť, od koho," podala mi škatuľku od veľkých zápaliek. Hrkalo to. Úprimne, veľmi by ma prekvapilo, keby v tom bolo niečo iné ako jeden z tých malých porcelánových delfinov z Evinej izby.

"Pán Alter?" zastavil ma policajt v uniforme, keď som zašiel za roh nemocničnej chodby. Priznal som sa k sebe a on zasa priznal svojho kolegu v civile. Zdá sa, že božie mlyny a cestoviny by si veľmi radi trošku zamleli. "Pán Alter, poznáte týchto mužov?" ukázal mi ten v civile tri fotky. Najskôr Dodovu, pravdepodobne ešte z čias, keď s proteínmi iba začínal, a potom aj dvoch jeho kamarátov. Všetci traja dokopy vyzerali ako Tublatanka po chemoterapii. Prikývol som. Uniformovaný si niečo poznačil do zápisníka a opýtal sa ma, či chcem podať trestné oznámenie. Spomenul som si na dokument o neustálom zlepšovaní podmienok v slovenských väzniciach, čo som nedávno videl v televízii. Vo vrecku som si hrkal škatuľkou, myslel som na to, ako dostanem ďalšiu nakladačku, keď Doda pustia, a policajti trpezlivo čakali, kým sa rozhodnem. "Ja neviem. Čo si myslíte vy? Mal by som to spraviť?" opýtal som sa na rovinu. Ten v civile, očividne starší, mi naznačil, aby som s ním šiel pár krokov nabok. "No viete," prihovoril sa mi láskyplne. "Aj keď bude dosť dôkazov, dostanú maximálne 18 mesiacov v II. nápravných výchovnej." "To je dosť málo," skočil som mu do reči. Policajt uznanlivo pokýval hlavou. "Ako chlap chlapovi vám poviem, že za pár tisíc im môžete dať rozkopat' gule tak, že budú musieť doživotne chodiť vo voľných teplákoch," povedal precitene, ako by to nikdy žiadna žena povedať nedokázala. "Keby ste potrebovali kontakt na vhodných ľudí, ozvite sa," usmial sa a podal mi svoju vizitku. Poďakoval som a ubezpečil som ho, že s trestným oznámením si nemusia robiť starosti. Rozlúčili sme sa. Keď odchádzali, mal som z nich oboch veľmi príjemný pocit. Minimálne taký príjemný, ako keď som zistil, na dne zápalkovej škatuľky je drobným písmom napísané

Skoré uzdravenie

Čerešňa

P.S. Zastav sa niekedy

a vo vnútri je namiesto delfína tučný voňavý joint a niekoľko zápaliek.

V miestnosti pre návštevy sa toho medzičasom dosť zmenilo. Nina s Jurajom sa bozkávali a nevyzeralo to byť len tak na rozlúčku. Za 10 minút celkom slušný obrat. Pravda a láska zvíťazili nad lžou a nenávisťou. Keby to videl Václav Havel, poserie sa od radosti. Musel som dvakrát zakašľať, kým si ma tí dvaja vo víre vzájomného odpúšťania všimli. Prudko sa od seba odtrhli, akoby ani sami nevedeli, čo sa vlastne stalo. Ešte sme trochu kecali a o chvíľu som ich bol so želaním príjemne stráveného večera odprevadiť až na vrátnicu.

Vo vlhkej tme konca ďalšieho sychravého jesenného dňa som si nikým nerušený na balkóne vychutnal Čerešnin darček. Nič veľmi silného a štiplavého, skôr taká striedma náladovka s príjemnou arómou a postupným dlhotrvajúcim účinkom. Lomcoval mnou nevídaný záchvat pozitivity, najradšej by som ponúkol všetkých pacošov na oddelení. Dokázal som zhltnúť večeru, ktorej by som sa normálne ani nedotkol. Za peniaze požičané od Niny som si v bufete kúpil ešte 15 deka vlašského šalátu, tri rožky, dve horalky a všetko som to do seba s obrovskou chuťou natlačil. Tak ako doobeda som sa prechádzal po chodbe, hore a dole a neviem koľkokrát dookola. Myslel som na chuť Čerešninho balzamu na pery, na jej telo tancujúce vo farebnom prítmí, na Born Slippy od Underworldu, aj na jej hlavu položenú na mojich stehnách. Keby tu teraz bola, určite by som jej povedal, že ju milujem. Určite, určite. Stokrát by som jej to povedal.

Niekde uprostred farebných predstáv ma zastavila Lucia a vypýtala si cigaretu. Zapálili sme si spolu, aj keď som si už pomaly z toho všetkého necítil pľúca. Pri ústach sa nám zažínali a zhasínali červené svetielka. Akoby spolu komunikovali dve lode uprostred oceána a ona mi chcela povedať niečo, čo by slovami nikdy nedokázala. Že ten, kto ju chce zabiť, v skutočnosti nie je ona, ale niekto cudzí, parazitujúci na jej duši. Môžem ju pred ním ochrániť, zachrániť jej život, aspoň v tej chvíli som tomu naozaj uveril. "Ukážeš mi ešte tie tabletky? Nejaké mi dali pred večerou, ale neviem, či to sú ony," povedal som jej. Vybrala ich z vrecka, uložené na bledej dlani. "Ešte päť mi chýba," zopakovala to, čo ráno. Bez zaváhania som jej prudko udrul do ruky. Všetky ružové tabletky jej vyleteli z dlane a v spomalenom zábere mizli niekde v mäkkom blate, dve poschodia pod balkónom. Urobil som to v tej najlepšej vôli, akaj som bol kedy schopný, bol to akt nezištnej ľudskej lásky. Ostala v šoku stáť s vystrčenou dlaňou, potom sa nahla cez zábradlie, akoby ich chcela chytiť, alebo aspoň skočiť za nimi. Hovoril som jej niečo o chuti do života a že mi za to raz určite poďakuje. Bezzvládne sa posadila do kúta na studenú zem. Nič nevtravala, nepohla jediným svalom na tvári. Neprítomne hľadela niekam pred seba, stále rovnako grandiózne smutná z niečoho, čo som radšej ani nechcel spoznať. Začala plakať, keď som jej pomáhal vstať. Zdalo sa mi, že plače strašne dlho, celú večnosť. Prosil som ju, aby zo seba vydala aspoň jediné slovo. "Ty za to nemôžeš," povedala nakoniec pomedzi obrovské slzy a odišla na svoju izbu. Keby mi vynadala, alebo ma kopla medzi nohy, bol by som oveľa spokojnejší, lebo presne to som očakával. Takto na mňa začala sadat' paranoja, ale nemal som síl spraviť čokoľvek lepšie, ako ísť si ľahnúť.

Neviem, ako dlho som bezprizorne pozeral do stropu, prestal som s tým, až keď začala večerná vizita. Pýtali sa ma, ako

sa cítim, primár mi pred tvárou hýbal rukami a ja som ich musel sledovať. Nakoniec mi znova svietil malou baterkou do očí a mmlal si do fúzov. "Poďte sa sem pozrieť," povedal doktorke, ktorá dovtedy preťukávala sadru chlapíkovi na vedľajšej posteli. Hovoril jej niečo po latinsky a obaja sa tvárili veľmi znepokojene. Ešte raz mi blikli na zreničky. "Necháme si vás tu aspoň do soboty," oznámil mi primár nakoniec a nemyslel to ako príspevok do diskusie. Toto keby Čerešňa vedela, pošle mi radšej bublifuk a pexeso s pokémonmi.

Tak na čo ešte čakáš? (Nový Ja - diel trinásty)

Človek musí byť na tom veľmi zle, aby sa v nemocnici cítil dobre. Musí mu ísť o krk a vtedy pochopí, že ležať celý deň na posteli, ktorá sa stala smrteľnou už stovkám ľudí, pozerat' do stropu a fetovať strašný dezinfekčný smrad má v jeho živote svoje podstatné miesto. Žiaľ, nie je to môj prípad. Netrpím, nebojujem a už sa ani nedokážem pozerat' na všetky trosky okolo. Nudím sa ako pes. Naposledy som sa takto nudil v prvej triede na základnej škole, keď už som vedel čítať aj písať, a tí debilní spolužiaci ešte stále zápasilí so zákernosťami malého písaného k. Ako správny otravný pacient som sa zameral na najkrajšiu sestričku z celého oddelenia. "Nemôžete sa aspoň tváriť, že ma liečite?" oslovil som ju nešťastným hlasom, keď bola previazat' motorkára z vedľajšej postele. Chalan ešte pred týždňom predvádzal, ako vie prejsť križovatku na zadnom kolese, a teraz demonštruje nevypočítateľnosť života tým, že sa sám nedokáže ani posadiť. "Nuda, čo?" usmievala sa na mňa, presne tak isto, ako na všetkých úchylákov, čo sa ju tu stále snažia chytať za zadok, aj keby na to mali použiť poslednú zdravú končatinu. Odišla na chodbu a o chvíľu sa vrátila. "Začnite písať," položila predom mňa karisblok s logom nejakej farmaceutickej firmy a pero s logom celkom inej farmaceutickej firmy. Pozrel som sa na ňu pohľadom plným úprimného nepochopenia. "Zajtra si to rada prečítam," povedala, keď v pokluse odbiehala za niekym z vedľajšej izby, kto si ju na pár minút privlastnil stlačením zvončeka. Došlo mi, že nič zábavnejšieho ako prechádzka na balkón ma najbližšie dva dni nečaká. A tak som začal písať, rovnako ako keď začal Forrest Gump z ničoho nič behať. Napísal som poviedku. Svoju prvú v živote. Takúto:

O fungovaní vecí

Oskar/Zuzka si prihodil na činku nové závažia, ľahol si na lavičku a s vervou sa pustil do ďalšej série posilňovania svojho mladého tela. Tristo miliónov jeho rovesníkov práve teraz hrá rôzne spoločenské hry a trestuhodne mrhá zvereným talentom. Iba on jediný posilňuje a keď skončí, pôjde ešte usilovne študovať. Nikto okrem neho v tomto semenníku neverí, že to naozaj príde. Spoločný nositeľ ich už niekoľko mesiacov pravidelne vypúšťa cez mriežku v dlážke sprchovacieho kúta do tmavého sifónu a všetci stratili aj posledné zvyšky motivácie. Oskar/Zuzka ale neprepadá všeobecnej apatii. Vie, že keď to príde, musí byť pripravený a verí, že raz to príde. Musí byť najrýchlejší a musí presne vedieť, čo treba spraviť. A až sa to podarí, bude z neho Oskar alebo Zuzka.

"No a čo by potom ona urobila?" opýtal sa Peter. Už pol hodiny sedel pod mostom a tváril sa ako najväčší romantik na svete. Už len to, že ho Jana vytiahla práve sem, sa mu neveľmi pozdávalo, ale niet toho, čo by pre ňu momentálne nespravil. Sedela meter od neho a opierala sa o slnkom vyhriaty železobetónový pilier. Zo všetkého najradšej by sa na ňu okamžite vrhol - tak, ako si to už stokrát predstavoval pri pravidelnom večernom sprchovaní, ale v skutočnosti sa s ňou nedokáže ani len priamo porozprávať. Bavia sa akože o nejakej tretej osobe, ktorú pred chvíľou vymyslel v záplave komplexov z akejkoľvek komunikácie so ženami. S ťažko potláčanou nadržanosťou klopí zrak a čaká na odpoveď.

Jana sa chvíľu tvári, že usilovne premýšľa, bosou nohou uzavrie kruh nakreslený v piesku a povie: "No, podľa mňa by ho ona mohla mať celkom rada." Peter sa jej pozdáva. Správa sa tak inteligentne. Normálne na ňu idú chlapi oveľa priamejšie, len on sa tak krásne hanbí. Od začiatku ho prekukla. Rád by s ňou chodil, alebo ju aspoň pravidelne preťahoval a nevie sa poriadne vykoktať. Jana vie, že tá žena, čo tu o nej hovoria, je ona sama. Rozhodla sa, že ho ešte troška potrápi, že si túto predohru poriadne užije. To pre istotu: keby ju sklamala tá súlož, čo príde.

"Kurva, funguj! Funguj!" V aute zaparkovanom v centre mesta sedí tridsiatnik v saku. Nedarí sa mu naštartovať, a tak nadáva. Po piatom márnom pokuse vystúpi z auta, otvorí kapotu a spustí ďalšiu sériu oplzlostí. Nadáva na seba, na pojebané sviečky, na skurvené sparno, na všetko, na čo si len dokáže spomenúť. Chvíľu niečo nervózne čistí zaolejovanou handrou, potom tresne kapotou a sadne si späť za volant. Znova skúša štartovať. "Fungúúúj!" reve z plného hrdla, trieska a kope okolo seba, ale nepomáha to. Po chvíli si uvedomí, že rozčuľovaním sa teraz ďalej nedostane. Naučil sa to na kurzoch ovládania negatívnych emócií. Rozum je nato, aby zvíťazil. Položí hlavu na volant, minútu sa upokojuje, počíta po grécky do dvadsať. Dnesný deň si predstavoval celkom inak. Skúsi ešte raz otočiť kľúčikom a motor naskočí. Zaradí jednotku a o chvíľu sa stratí v premávke. Je rád, že veci fungujú.

"Myslíš, že ona by si od neho nechala hladieť prsia?"

"Podľa mňa hej. Asi by naňho mala chuť a dovolila by mu oveľa viac."

Peter s Janou sedeli už tesne vedľa seba a on jej práve začal rukou blúdiť pod tričkom. Ochotne mu ponúkla svoje dvojky, tak ako mu to pred chvíľkou oficiálne dovolila. Toto dialektické cvičenie ju začínalo pomaly srať. Už sa tu povaľuje priveľa intelektu. Nech žijú všetci tí burani, čo na ňu pokrikujú v krčme, alebo jej posielajú perverzné esemesky. Už sa tu hodinu vykecáva a tento pseudointoť sa až teraz odvážil dotknúť sa jej. Nebude to však dlho trvať

a to ju upokojuje. Už to nejako vydrží. Niektoré fyzické príznaky Peter nedokáže zakryť ani týmito unavujúcimi duchaplnými dristami. Teraz mu s radosťou dá, už sa na to aj celkom teší, ale chodiť s ním teda rozhodne nebude. Ak by takéto niečo mala absolvovať pred každým sexom, asi by sa radšej utiahla do kláštora.

Peter rukou pomaly prechádza od jednej bradavky k druhej, ale namiesto toho, aby si to patrične vychutnal, premýšľa nad ďalšou otázkou. Určite Janu už čoskoro fíkne. Vie, že už nemá zmysel skrývať svoju erekciu, a aj tak netuší, ako rýchlo prejsť k tomu hlavnému. Mohol by ju začať vyzliekať, ale neodváži sa. Čo ak to ona chce práve takto? Tento dialóg sa mu už vôbec nepáči, ale inak to nejde. Čo sa musí opýtať ďalej, aby to teraz celé nepokazil? Kurva aj s komplexmi.

Tridsiatnik v saku sa autom pomaly posúva v hustej zápche na okraji mesta. Pred chvíľou do neho na križovatke odzadu vrazil autobus. Rozbil mu obe zadné svetlá a pokrčil nárazník. Vodič mu navyše strašne vynadal. Chuj, normálne by ho mal chuť zastreliť, utrieť s ním všetky chrachle z ulice, ale dnes rozum víťazí nad emóciami. Hlavu má plnú myšlienok, prichádzajú a zase sa strácajú. Na poslednom semafore sa obráti a zo zadného sedadla vezme tmavý kožený kufrik. V sparnom smrade, čo sa tlačí cez strešné okno, ho otvorí a skontroluje, či na nič nezabudol. Keď naskočí zelená, spokojne kufrik odloží vedľa seba a odbočí na výpadovku. O pár minút bude na mieste.

"Takže ona by sa s ním chcela milovať?"

Jana je na pokraji nervového zrútenia. Kristepane, že "milovať". Ten chalan je vážny úchyl, úplne seriózny sadista. Sedia tu spolu pod mostom, hoci kedy môže ísť niekto okolo, on má ruku položenú medzi jej nohami a vraví o milovaní. Kretén.

"Jasné, vytrtkala by ho ako škrečka!" zvriskne Petrovi do ksichtu. Neznesie ďalšie otázky. Už prešla aspoň štvrt'hodina odvtedy, ako sa jej zdalo, že to konečne skončí a on stále nič nespravil. Prudko vstala, zvalila ho na zem a skôr, ako sa stihol brániť, mu vyzliekla nohavice. Vzápätí strhla všetko, čo mala na sebe, ľahla si oproti nemu a nohy rozťahla tak na široko, ako sa jej len dalo.

Petrovi zabehla otázka v krku. Dúfal, že už bude posledná a že ona povie "áno" a potom sa už bude s Janou skutočne milovať. S týmto nerátal. Jana ho predbehla, akoby to všetko doteraz bolo celkom nanič. Má zavreté oči, chce sex, a nie počuť dokončenie príbehu tretej osoby. Všetko, po čom tak dlho túžil, mal Peter teraz pred sebou, ale namiesto toho, aby zaujal správnu polohu, len civie s otvorenými ústami a pomaly si uvedomuje ten trapas.

Erekcia, ktorá už dlho čakala na svoju príležitosť, sa v priebehu niekoľkých sekúnd stratila. "Funguj!" prosil zúfalo v duchu. Začal si pomáhať rukou a dúfal, že ona neotvorí oči a neuvidí tú hanbu. Skúšal svoje myšlienky upírať na nahé telo pred sebou, skúšal si spomenúť, aké to bolo s dievčaťom naposledy, myslel na svoje obľúbené porno, ale nič z toho nezabralo.

Jana v duchu vybuchovala od zlosti. "Tak na čo ešte čakáš?" zvriskla na neho, keď zistila, že ešte stále sedí vedľa na riti a nevie, čo so sebou.

"Myslíš, že ona by sa s ním milovala hneď teraz?" vyslovil Peter poslednú zaseknutú otázku. Nečakal na odpoveď, Janina tvár aj tak jasne naznačovala, že sa žiadnej nedočká. Len čo to dopovedal, pocítil ohromnú živočíšnu chuť. Vrátila sa mu všetka stratená sila, krv trafila na svoje miesto. "Je skvelé, keď veci fungujú," pomyslel si tesne pred tým, ako razantne a hlboko prirazil.

Premávka na výpadovke bola oveľa plynulejšia ako v meste. Tridsiatnik v saku už v diaľke videl železničný most, ktorý si pred pár dňami vyhládol. Spokojný s tým, ako mu nakoniec všetko vyšlo, si pospevoval pesničku s anglickým textom, z ktorého si pamätal len prvú vetu: "Every sperm is sacred, every sperm is good." Bavilo ho to asi dve minúty. Potom zastavil, vyzliekol si sako, vzal kufrik a vystúpil. Pešo došiel k mostu, preliezol zábradlie a opatrne prerúčkovoval niekoľko metrov od okraja. Pevne sa držiac, vystrčil ľavú nohu nad 30-metrovú hlbokú prázdnotu a sústredil sa na pocit, ktorý pri tom mal. Predstavoval si ho síce úplne inak, ale to mu bolo jedno. Za zákrutou sa vynoril vlak. "Sakra, myslel som, že budem mať viac času," zamrmľal si popod nos. Posadil sa na zábradlie, náhlivo otvoril kufrik a vytiahol z neho lepiacu pásku a obálku. Prilepil ju na konštrukciu mosta a uistil sa, či pevne drží. V momente, keď sa zdalo, že ho už zachytí škripajúci a trúbiaci vlak, pustil kufrik a skočil.

Peter s Janou sa predhánali v intenzite predorgazmických vzdychov. Jej prsia sa pri každom prudkom pohybe divoko natriasali a na tvári mala výraz, ktorý by v inej situácii poukazoval na epileptický záchvat. Peter cítil, že je v koncoch. Naposledy prirazil. Už nevzdychal, ale kričal, stuhol v kŕči a posledné, čo si stihol uvedomiť, bolo Janino hlasné, vzrušené a trochu zachrípnuté "ááááno".

Keď o pár sekúnd pominula slasná vlna spoločného orgazmu, pocítil na chrbte niečo teplé. Otvoril oči, ale nevidel nič. Všade sa znášali kúdoly hustého dymu a spolu s nimi pach krvi. Jana si potme vychutnávala pocity svojho pomaličky sa uvoľňujúceho tela. Rukou si slastne prešla po čele, ale namiesto mladej spotenej ženskej pokožky nahmatala kus

čohosi teplého a mäkkého. Keby pred tromi rokmi išla na medicínu, tak ako to chceli jej rodičia, spoznala by, že to je časť šedej mozgovej kôry.

Vlak na moste konečne zastavil. Pasažieri sa vykláňali z okien, pýtali sa jeden druhého, čo sa mohlo stať. Dole pod nimi do seba s hysterickým krikom narážali dvaja nahí ľudia. Zúfalo sa navzájom čistili od kúskov tela niekoho tretieho. Zdesene hľadeli na kopu mäsa a kostí, vzdialene pripomínajúcu človeka, ležiacu len pol metra od miesta, kde ešte pred chvíľkou súložili. Ľudia náhlivo vystupovali z vlaku a nakláňali sa cez zábradlie, aby lepšie videli. Jeden z nich našiel obálku, ktorú potom oveľa neskôr odovzdal polícii. Niektorí fotografovali.

Oskar/Zuzka počul zvonku krik, ale nevenoval mu pozornosť. Zo všetkých síl plieskal trénovaným bičikom, prehnal sa vagínou, poučený samoštúdiom náučnej literatúry zahol tesne pred cervixom doľava a namieril si to hore vajcovodom. Nikto z 300 miliónov jeho rovesníkov mu nebránil v ceste. Väčšina z nich sa ani nedokázala udržať vo vnútri tela, niektorí v ňom len beznádejne blúdili a tí, čo náhodou našli správnu cestu, za Oskarom/Zuzkou beznádejne zaostávali. Oblečený v tričku s nápisom "Spermia - pol života" neomylné mieril k cieľu. Netrvalo dlho a dorazil k vysnívanému vajíčku. To, o čom už toľko počul, sa mu zrazu splnilo. On bol ten vyvolený - ten, ktorý neskončil v sifóne, ktorý nezablúdil a ktorý bol najrýchlejší. Pohodlne sa usadil. Bolo mu jedno, či bude Oskar alebo Zuzka. Bol šťastný, že veci fungujú.

Na druhý deň ráno som karisblok aj s perom vrátil naspäť sestričke. O hodinu som dostal späť svoje špinavé pováľané oblečenie. Už som mohol ísť domov, ale čakal som na ňu, kým si to prečíta. 20 minút som sedel na koženku obťahutej nemocničnej lavici a zasa som sa raz začal tešiť na svoju vaňu. Sestrička niekoľkokrát prešla rýchlo okolo, bez toho, aby sa mňa aspoň pozrela. Tesne predtým, ako som sa začal cítiť podvedený, sa pri mne zastavila a podala mi papiera s poviedkou. "Okopirovala som si to," povedala a stále sa pri tom usmievala. Usmial som sa tiež, určite to vyzeralo veľmi úprimne. Išla so mnou až k lietačkam vedúcim z oddelenia. Cestou som jej rozpačito ďakoval za všetko, čo tu pre mňa spravili. "Inak, ja som Jana," počul som od nej celkom na záver svojho poisťovníu hradeného pobytu v nemocnici. Radšej som odtiaľ rýchlo vypadol.

Ako sa zbaviť bolesti (Nový Ja - diel štrnásty)

Nechápem, načo som si kedysi na dvere nalepil takú krásnu menovku, keď si na ne aj tak klopem len sám. Už zasa prešľapujem na rohožke, dúfam, že mi bude otvorené a mám z toho nepríjemný pocit. Presne taký ako z každého deja tu, odkedy som videl, čo to robilo v Matrixe. Ešteže na schodoch nesedí Eva a zvnútra sa neozývajú čvachtavé zvuky kombinované s hrdelnými výkrikmi. Naozaj by sa mi nechcelo skončiť v nejakej strašnej časovej slučke a zajtra znova kropiť chodník svojou životodárnou AB+.

"Začal som písať knihu," povedal mi Juraj, keď sa konečne došuchtal ku dverám. Vošiel som dnu a akoby som sa zrazu ocitol na súkromnom zatmení slnka. Okno bolo zatiahnuté, jediným zdrojom svetla bola sviečka na stole a pred chvíľou ešte aj sviečka na poličke nad posteľou, ale z tej už ostal len chladnuci roztečený parafín. Zakopol som o prázdnu vinovú fľašu, nos sa s ťažkosťami predieral statočnou húštinou cigaretového dymu. Juraj sa mi za čosi ospravedlňoval, ale nerozumel som presne, či za seba alebo za stav môjho bytu. V podstate to bolo jedno, obaja na tom boli približne rovnako, akurát že byt napriek všetkému netúžil napísať knihu, uspokojil sa aj s okamžitým vyvetraním. Chvíľu po tom, ako som otvoril okno, ma už ani neštípali oči. "Čo za knihu to píšeš?" spýtal som sa, pozorujúc Juraja, ako sa nemotorne, s poloprázdnu fľašou červeného v pravej ruke, snaží ustlať posteľ. Posadil sa na dlážku, vážne sa na mňa pozrel očami vpadnutými hlboko do vnútra hlavy. "Ako sa zbaviť bolesti," povedal s rozhodnosťou Kurta Kobaina pri jeho poslednom interview. Potom sa na pár sekúnd úporne zamyslel a dodal: "Časť prvá - Nadrbať sa." K samotnému písaniu sa ešte veľmi neprepracoval, ale očividne už bol hlboko ponorený v procese zbierania osobných skúseností. Aj bez priateľa na telefóne mi došlo, že pravda a láska to napokon neuhrali ani len na férovú remízu. "S Ninou to nakoniec nevyšlo?" skúsil som veľmi opatrne, aby som Juraja namiesto nerozplakal. Zasiahnutý denným svetlom a čerstvým vzduchom vyzeral ešte o kúsok nešťastnejší ako potme. Presunul sa na posteľ, odniekiaľ vyhrabal posledné zvyšky zrozumiteľnej artikulácie a začal mi rozprávať niečo, čo som po čase identifikoval ako sled udalostí, ktoré sa udiali vo štvrtok, keď som ich oboch slušne odprevadil k nemocničnej vrátnici. Juraj je detailista a ešte k tomu aj druhý z majstrovstiev sveta v odbehu od témy. Po polhodinu sa konečne dostal k tomu, ako prišli k Nine domov a vyzeralo to na okamžitú rýchlovku ešte na chodbe, vedľa poličky na topánky. Práve keď to začínalo byť zaujímavé, sa Juraj zarazil. Asi minútu bol ticho, mal som dojem, že prekročil kritickú hranicu nasýtenia alkoholom. Zobral som mu fľašu a z kuchyne som doniesol pohár vody. Keď znova prehovoril, pochopil som, že len hľadal vhodné slová. Fľašu som mu už nevrátil, namiesto toho som ho od tej chvíle nechal sadisticky trieť. "Ona ním smrdela. Celé telo jej od neho smrdelo. Nikdy ho zo seba nezmyje," povedal do ticha a čakal, ako zareagujem. Nevedel som si celkom predstaviť jeho pocity, ale bohato mi stačila spomienka na tie moje, keď som zistil, že mi Dodo zneužil zubnú kefku. V duchu som dal Jurajovi za pravdu, aj keď toto prirovnanie som si radšej nechal pre seba. On zatiaľ pokračoval v ďalších opisoch, ale úroveň prvej polovice svojho rozprávania už neprekonal. "Ale keď ja ju stále milujem," povedal na samom konci toho všetkého. Uznávam, je to kamarát a je mi ho ľúto, ale nie zas až tak, aby som počúval takéto patetické sračky. "To je strašné, čo si práve povedal," skúsil som ho s úsmevom vytrhnúť zo zhubných pazúrov popletených emócií, ale nedal sa. Hľadel do stropu, už nič nehovoril a v hlave asi riešil, ako môže byť život taký krutý, že je možné niekoho milovať a nenávidieť zároveň. Cestou do kúpeľne som zapol televízor, mohlo by ho to rozveseliť. "Je to zábava, je to

život!" ozvala sa z reproduktorov blondávä prežívajúca študentka v rámci aktuálneho reklamného bloku. Juraj zareagoval na nové zvuky, nadvihol sa na posteli a očami pátral, odkiaľ prichádzajú. "Ty si teda riadna krava," povedal a bezvládne si ľahol naspäť.

Skvelý pocit, umyť sa v kúpeľni, ktorá nesmrdí chlóróm. Minimálne taký dobrý, ako zistiť, že na účet tie peniaze nakoniec prišli, že počítač sa nepokazil, akurát niekto vypol monitor a že aj človek ako ja pár krát za život príde do situácie, keď presne vie, čo treba spraviť. Ani neviem, kde sa vo mne nabralo toľko odhodlania. Možno je to podvedomý pocit viny za to, že nebyť mňa, Nina by Jurajovi asi nikdy nezačala smrdieť. A možno len za každú cenu nechcem stratiť svoju ideu existencie toho druhého človeka, kvôli ktorému sa to celé oplatí. Každopádne som sa rozhodol konať. Ninu som zastihol na polceste medzi dvoma baličkami cigariet. Nemusela mi hovoriť, že jej Juraj chýba, že jej to je strašne ľúto a že mu to mám určite odkázať - bolo mi to jasné ešte skôr, ako zdvihla. "Príd' čo najskôr ku mne," povedal som jej do telefónu a ona o hodinu naozaj prišla.

Nemyslím si, že alkohol je to, čo Jurajovi pomôže odpustiť, cigarety sú to, čo Nine pomôže preraziť neželaný zápach a porcelánové korunky sú to, čo mne vráti späť pôvodný úsmev. Som presvedčený, že všetci traja zo všetkého najviac potrebujeme vychutnať si pomstu. Oboch som posadil ku kuchynskému stolu, Juraj už vyzeral byť celkom pri zmysloch. Sedeli oproti sebe, ona sa striedavo pozerala vyčítavo na mňa a pokorne na neho. On hľadel do stola. Položil som medzi nich vizitku, ktorú som dostal od jedného z policajtov v nemocnici. "Stačí zavolať, zaplatiť a Dodo bude nakopaný tak, že bude musieť do konca života nosiť voľné tepláky," vychutnal som si drsnú policajtovu hlášku. Juraj zdvihol hlavu, skoro sa mi zdalo, že sa až usmial. "Koľko by to stálo?" opýtal sa. "Neviem presne, vraj pár tisíc," odpovedal som mu, zatiaľ čo si Nina nedôverčivo obzerala bielu vizitku. Keby sa z toho rozhodla vycúvať, bol by koniec, to mi bolo jasné. Juraj asi nie, ale ja som jej veril. Premýšľala, obaja sme napäto čakali, čo povie. "Oblečte sa, ušetríme pár tisíc," povedala po chvíli a vstala od stola. Tentoraz sa Juraj už skutočne usmial.

Šli sme mojim autom niekam smerom do centra. Šoféroval som, Nina sedela vedľa mňa, navigovala a po celý čas sa tvárila tajomnejšie ako Čortuf hrád. Juraj sedel vzadu, vôbec neviem, čo si myslel. "Zastav!" bolo jediné slovo, ktoré z neho za celý ten čas vyšlo. Vzápätí už svojou natrávenou zmesou rôznych alkoholických nápojov opíjal chrobáčky žijúce na trávnom páse medzi cestou a chodníkom. O pár minút sme boli na mieste. Nina chcela, aby sme zaparkovali v bočnej uličke a zvyšok prešli pešo. "Čo tam, preboha, chceme robiť?" spýtal som sa jej, keď nás doviedla k miestnemu mafiánskému baru s parkoviskom obloženým tým najlepším z ponuky nemeckého automobilového priemyslu. Nina prehovorila, až keď sme vo vnútri vyšli po schodoch na terasu a usadili sme sa k voľnému stolu.

"Potrebujem tvoj telefón," natiahla ku mne ruku, bolo vidno, že úloha vrchného veliteľa jej robí náramnú radosť. Obaja sme sa na ňu nechápavo pozreli. Juraj sa dožadoval vysvetlenia. Čím bol triezvejší, tým mal z toho celého horší pocit a tvrdil, že serie na to a chce ísť preč. Nina povolila. "Dajme tomu, že o Dodovi viem isté veci, ktoré by žiadnemu chlapovi nikdy nepovedal. Sexuálne predstavy, ktoré ho už čoskoro môžu mrziť... Teda... ak to vyjde," povedala. Juraja to veľmi neupokojilo, zvlášť slovné spojenie "Dodove sexuálne predstavy" mu nespravilo dobre, ale to bolo všetko, na čo zmohol. Na to, aby teraz odišiel, bol až príliš zvedavý a vonku bolo príliš zima. Šiel sa na záchod umyť. Nina si vzala môj telefón a odišla s ním do rohu, aby nikto z nás nepočul, čo bude hovoriť. Ja som objednal trikrát tonic. Ponad drevené zábradlie som si obzeral chlapíkov v kožených kabátoch v sprievode svojich oddaných životných družiek. Dlhovlasé blondíny sú v tejto komunite stále veľmi módnou záležitosťou, na druhom mieste sa umiestnili čiernovlasy, ale len v kombinácii s nadmerne vyvinutým poprsím a na treťom mieste sa obľube všetky ostatné účastníčky celoštátnych televíznych finále niektorých z existujúcich Miss. Toľko spoločenská rubrika.

Polhodinu sme si všetci traja pri stole cucali svoje toniky. Žiadna téma nebola dosť silná na to, aby prehlušila okolitú príšernú hudbu, a tak sme len ticho sedeli, každý z nás sa pozeral iným smerom a čakali sme. "Bože, to je chuj! On naozaj prišiel!" Nina sa podvihla na stoličke a s nešikovnou nenápadnosťou ukazovala dole, smerom k veľkému polopriehľadnému oknu, za ktorým bolo vidno Doda, netrpezlivo kráčajúceho ku vchodu. Všetci traja sme sa prisunuli, aby sme lepšie videli, čo sa bude diať. Dodo vošiel dnu, ale ostal stáť pri dverách, rozpačito sa obzeral okolo a pravou rukou sa nápadne škriabal po vyholenej hlave. Výzorom celkom dobre zapadol medzi ostatných - až na to, že hrúbkou reťaze okolo krku bol očividne o jednu cenovú skupinu nižšie. Keď bude veľký, možno aj on bude taký fešák ako tí ostatní, ale to sa bude musieť ešte veľa snažiť. Keby som ho nepoznal, myslel by som si, že tam pri dverách rozmýšľa. Nina zatínala päsť. "No tak pod', pod', neboj sa," mmlala si sama pre seba. Dodo sa konečne prestal škriabať.

Poslúchol Ninine prosby a spravil krok doprava, smerom k záchodom. Naposledy sa poobzeral okolo seba, potom opatrne vošiel do dverí s nálepkou dievčatka na nočníčku. Nina takmer zvyškla od radosti, s Jurajom sme sa na ňu síce nechápavo pozerali, ale boli sme radi, že plán vychádza. "Videli ste, ako sa škriabal? To bolo dohodnuté znamenie," radostne nám oznámila. "No a čo teraz?" opýtal sa Juraj práve v momente, keď sa pod nami jedna z blondín rozhodla, že jej treba ísť na záchod. Nina sa spokojne oprela, dala si nohu cez nohu a povedala: "Teraz sa už len dobre pozerajte." O pár sekúnd dievčina ideálnych mier vystrelila von a vzrušene niečo vravela partii pri svojom stole. Všetci sa obzreli smerom k záchodu. Dodo stál v dverách otvorených dokorán, v úlohe prekvapeného zvieratka sa nezmohol ani len na to, aby začal zdrhať. Vlastne ani veľmi nemohol, bol totiž celkom nahý, ešte aj s čiastočnou erekciou. Keď mu konečne došlo, čo sa stalo, bolo už neskoro. Von ho vyniesli štyri muskulatúry, doteraz možno niekoho z nich považoval za svojho kamaráta, a tam ho zapojili do svojho pohybového cvičenia. Jeho jediným cieľom bolo do budúcnosti mu vysvetliť, že aj keď mu zavolá neznáma žena a povie, že už dlho chodí do rovnakej posilňovne, len aby videla jeho krásne spotené telo, že túži, aby ju pripravený čakal na dámskom záchode a tam jej to okamžite bez slova spravil odzadu svojím určite obrovským kolíkom, že má na to obrovskú chuť práve teraz v tomto podniku, a že ona za ním určite príde, ak jej on dá pri dverách znamenie, tak to stále ešte nie je dôvod, aby nechutne obťažoval družku pána Barakudu. Aspoň takto nám Nina objasnila detaily svojho dokonalého plánu. "Inak vy chlapi fakt rozmýšľate asi len gulami," dodala na záver a ani jeden z nás sa proti tomuto nechutnému sexizmu neohradil. Od smiechu sme sa hádzali

po stole, Juraj žiaril šťastím, objal Ninu okolo krku a niečo jej šepkal do ucha. Vyšli sme von, starostlivo rozcvičený Dodo sa zaliaty krvou váľal po zemi ako ten najposlednejší feťák a svojou nahotou budil verejné pohoršenie. "Myslel som si, že má väčšieho vtáka," zhodnotil Juraj, keď som s potešením zavolať sanitku. Nina bola pri pohľade na svojho momentálne nepoužiteľného ex-nabijáka chvíľu vážna, ale potom chytila Juraja za ruku a ja som na nej videl, že to už je za ňou, že je to už definitívne Nina, moja skvelá kamarátka.

Vrátili sme sa naspäť ku mne domov. Spoločne sme upratali byt, dopili zvyšky vína a až do večera sme sedeli nad misou hranoliek s tatárskou omáčkou - čo bolo jediné jedlo v mojej chladničke. Najväčším lúzmom z nás troch som bol už zasa ja, ale vôbec mi to nevadilo. Po dlhom čase som sa dobre bavil. Medzi tým, ako som im rozprával o bledej Lucii z nemocnice, sa ma Nina spýtala, či už chodím s Evou. Povedal som, že rozhodne nie a prisľúbil, že to čo najskôr oznámim aj Eve, aby v tom aj ona mala úplne jasno. Odprevadil som ich na poslednú električku. "Milujte sa a množte sa!" povedal som, keď nastupovali a cestou domov som si vo večierke konečne kúpil zubnú kefkú. Okúpil som sa, umyl som si zuby a vo vlastnom pyžame som zaspal vo svojej vlastnej posteli.

Fakt strašne fasa kamoši (Nový Ja - diel pätnásty)

"Nazdar kamoš, nemáš desať korún?" zastavil ma na ulici chalan so psím pohľadom, zabaleným do sivej kapucne. Nevybral si vhodný čas. V myšlienkach som práve stál uprostred Evinej izby a na jazyku som mal niečo strašne závažného. Eva sedela pred mnou na posteli. Presne som vedel, čo chce počuť a tiež som presne vedel, čo chcem povedať. Keby sa tento pankáč nerozhodol, že mu svojimi desiatimi korunami pomôžem vyhrať boj proti systému, možno by som prišiel aj na spôsob, ako to povedať. Vyrušený uprostred myšlienok som sa naňho veľmi zdvorilo usmial. "Mám desať korún, vďaka za opýtanie." Prestal sa tváriť, ako by sa práve dopočul o smrti Fidela Castra a nastrčil pred mňa otvorenú dlaň. "To si fakt strašne fasa kamoš, že mi pomôžeš," povedal radostne, až som sa zľakol, že ma bude chcieť objasť. Spravil som krok vzad, krok vľavo, skôr, ako sa spamätal, som stihol aj ďalšie tri kroky prudko vpred. Čoskoro už som pre neho nebol strašne fasa kamoš, ale hnusná všivavá podrobená kurva, čo sa má zadrhnúť svojimi desiatimi korunami. Niečo na tom bude, len škoda, že si to o mne nemyslí aj Eva, mal by som po probléme. Dnes ráno som mal zo seba a vecí okolo veľmi dobrý pocit. Bolo to, akoby všetko, čo som za posledné dva týždne spravil, malo svoj zmysel. Nový Ja je bezpochyby lepším človekom. Má síce pár stehov pod okom a hrýzť môže len na jednej strane, ale je oveľa šťastnejší. Tešil som sa zo starého Fatboya Slima, poskakoval som po byte, mal som pred sebou celé nedeľné popoludnie a spokojne som naň ceril svoje vyklčované ozubenie. Potom mi zavolała Eva. Myslím, že to urobila v prvom rade preto, aby som sa z toľkého pocitu šťastia pokope nezbláznil. A tiež, aby som si naň nezvykol, to už sa mnohým vypomstilo. Eva je skrátka úžasná, milujúca - a práve preto s ňou nechcem nič mať. Ľudia, ktorí sa rozhodnú do niekoho zamilovať, by najskôr mali povinne prejsť špeciálnymi kurzami. Naučili by ich tam rozumieť zásadným slovám a gestám, ktorých význam im v ich zamilovanosti beznádejne uniká. Na konci kurzu by absolventi dostávali certifikát a zarámovanú tabuľku desiatich základných pravidiel:

1. Ak chce, zavolať aj sám / sama.
2. Ak vraví, že má stále veľa práce alebo niečoho iného, tak nechce.
3. Ak nevraví "nie", znamená to, že len nevie, ako to povedať.
4. "Možno" znamená "nie".
5. "Neviem" znamená "nie".
6. "Musím si to premyslieť" znamená "nie".
7. Aj "áno" väčšinou znamená "nie".
8. Všetky "nie" sú definitívne.
9. Každá ďalšia snaha je trápna, otravná a stratou času.
10. Výnimka potvrdzuje pravidlo, ale nie v tvojom prípade.

Sám viem, že nedodržovanie týchto pravidiel núti obe strany k zúfalým činom. Zamilovaná strana neustále posúva hranice toho, čo je schopná spraviť ako dôkaz svojej lásky a Nezamilovaná strana čoraz viac stráca zábrany v snahe dať svoj nezájum jasne najavo. Končí to tak, že on dá svoje dvojročné úspory za päťsto červených ruží, a ona mu povie, že s niekým ako on by nechodila, ani keby bola na vozíčku.

Eva takým kurzom očividne neprešla a na Markíze ho ešte asi tiež nedávali. "Prídem dnes k tebe, dobre?" povedala mi do telefónu po krátkej konverzácii začínajúcej otázkou "Tak čo, ako sa máš?". Z pestrej ponuky otrepaných výhovoriek som si nakoniec vybral tú, že už mám na dnes niečo dohodnuté a poistil som to ešte jednou o množstve práce, ktorú musím neodkladne spraviť. Spomenul som si, ako som včera Nine i sebe prisľúbil, že dám veci do poriadku, ale takto cez telefón sa mi to vidí dosť zbabelé. To už by som jej mohol rovno poslať esemesku. Skôr, ako konečne položila, sme sa dohodli na zajtra večer u nej doma. "Teším sa na teba" boli jej posledné slová. "Veď ty sa dotešíš," pomyslel som si a šiel som sa prejsť do mesta. To pre istotu, keby jej náhodou predsa len napadlo, že ma príde navštíviť. Zvyšok dňa som strávil popíjaním horúceho punču a vyhýbaním sa zobrajúcim houmlesákom, zháňajúcim drobné na vlak do Trenčianskych Teplíc, kde im umiera teta z druhého kolena. Situáciu s Evou v jej izbe som si predstavil aspoň stokrát. Vždy inak, ale ani raz som odtiaľ nevyšiel spokojný. Zaujímalo by ma, načo som väčšinu života študoval, keď ma nenaučili ani len to, ako slušne, jasne a bez výčitiek povedať "nie". Hlavná vec, že od základky viem, ako vyzerá ťažba kaolínu neďaleko Karlových Varov. To sa mi teraz naozaj hodí.

Večer som si na poličke všimol svoj bezchybne znehodnotený pas aj s nápisom Hlavný cíl je trkať na siedmej a ôsmej strane. Ceruzkou som pod to dopísal Ale nie s hocikým, ty chuj! a v kuchyni som celý pas hodil do koša. Ešte chvíľu som bol hrdý na ten duševný pokrok, čo som za dva týždne spravil a šiel som spať.

Účtovníčka Petra sa nahýbala cez pult recepcie a Andrejke sediacej z jeho druhej strany šepkala o tom, že jej priateľ by chcel, aby sa dohodli s ďalším párom a vyskúšali sex vo štvorici. Chvíľu sa na tom potichu smiali. "A už niekoho máte?" spýtala sa zrazu naša recepcná so smrteľne vážnym výrazom tváre. Účtovníčka sa nahla až celkom k nej. "No vieš, vlastne som sa ťa chcela opýtať...", začala šepkať s ústami takmer vo vnútri Andrejkinho nastrčeného ucha. Uprostred jej vety sa otvorili dvere výťahu. Obe sa pozreli smerom k nim a uvideli, ako z nich vyšiel rozospatý Egon Alter. "Egon, čaukó," zvýskli obe naraz, predstierajúc náramnú radosť, že ho konečne vidia. "Zdochnite!" zareagovala moja myseľ okamžite, ale z úst mi vyšlo niečo ako "Dobré ráno". Kým som prišiel do našej kancelárie, stihli si ma všetci obzrieť, dotknúť sa mojich stehov a opýtať sa "Nebolí to?". S tým som dopredu počítal. V šoku som ostal, až keď som na svojom stole uvidel vázu s obrovskou kyticou čerstvých kvetov. Úprimne povedané, dojalo ma to. Posadil som sa za tú vázu a premýšľal som, či náhodou nie som na týchto ľudí až príliš zlý. Takéto niečo by som od svojich kolegov naozaj nečakal, a predsa sa to stalo. Svet už asi nie je to, čo býval. "Ďakujem, to je od vás pekné," povedal som všetkým, čo sa na mňa prišli pozrieť. Spoza ostatných sa dopredu predrala Jana. Neusmievala sa tak ako ostatní. "Egon, toto už nie je tvoj stôl. Trocha sme to popresúvali, kým si tu nebol. Teraz sedíš tam," ukázala k stolu pod oknom. Presne k tomu, pri ktorom nechce v zime nikto sedávať, lebo tam ťahá na chrbát. "Čo to?" zmohol som sa na tupo nechápavý a ešte k tomu aj štrbavý výraz. Na mojom novom stole neboli žiadne kvety, zato k nemu patrila najrozheganejšia stolička, najstarší počítač z celej kancelárie a blikajúci monitor. Za ten čas, čo som bol v nemocnici, si skoro každý so mnou niečo vymenil. Ani som na to nedokázal nič povedať, žiadna nadávka mi nebola dosť vulgárna. Posadil som sa na svoje nové miesto, zapol som počítač a keď konečne nabehol, začal som čítať maily. A ťahalo mi na chrbát, pochopiteľne. Medzi desiatkami ponúk na univerzitné vzdelanie za tri týždne, zväčšenie penisu o pol metra a zisk provízie z prevodu 50 miliónov dolárov z konta umučeného ugandského revolucionára bol schovaný mail od Mareka. Poslal ho asi pred dvoma hodinami.

Cau Egon.

Idem na sluzobku, pridem az vo stvrtok. Dnes su dva tyzdne, odkedy sme sa stavili v istej veci ohľadom kolegyně Ivany.

Dufam, ze si aj po tej bitke spominas, o co islo:-).

Vsetko, co som chcel k tomu povedat, najdes u teba v hornom suffiku.

Ze pozdravujem Ivanu.

Maj sa.

Marek

Na Ivanu, Mareka a stávkú som takmer zabudol. Poobzeral som sa okolo, Ivana sedela tak ako vždy za svojím stolom, na ušiach mala slúchadlá a všetko ostatné šlo pomimo nej. Moje nové miesto má napokon jednu podstatnú výhodu - odtiaľto na ňu vidím oveľa lepšie. Venoval som jej polovicu pracovného času. Občas si zastrčila vlasy za ucho a vždy, keď to spravila, spomenul som si na naše nedávne stretnutie v kaviarni cez ulicu. Nestratilo sa nič z toho, čo som na nej obdivoval. Keby bolo treba, dokážem sa do nej za 10 minút znova zamilovať. Vlastne, asi som do nej zamilovaný stále, ale to je jedno. Ona rozdáva letáky Spoločenstva priateľov Krista a ja som sa stavil s Marekom o päť litrov, že ju do dvoch týždňov pretiahne. To nie je práve vášnivé vyznanie vzájomnej lásky.

V hornej zásuvke mi Marek nechal celkom obyčajnú magnetofónovú pásku. Dal som si ju do tašky. Chápeš, že pre macha jeho formátu musí byť priznanie vlastnej prehry dosť otrasnou skúsenosťou, ale vyhovárať sa na služobnú cestu, to je úbohé. Zavolala mi Eva, len aby sa uistila, či som nezabudol. Neverím, že by to pochopila, ak by som sa aj teraz na niečo vyhovoriť a všetko zrušiť. Teda aspoň ja by som to na jej mieste určite nepochopil, tým som si istý. S prianím mať to celé čo najskôr z krku som sadol do auta a šiel som k nej. Nič horšie ako rozplakať ju sa mi aj tak stať nemôže. Cestou hore schodmi som si spomenul na Čerešňu. V kútiku duše som dúfal, že ju nájdem v jej voňavej izbe. Eva otvorila dvere skôr, ako som stihol zaklopať. "Pod' ďalej, som tu sama," povedala najhoršiu z možných viet. Pobožkala ma namiesto pozdravu, podarilo sa mi to uhrať vo veľmi vecnej rovine. Šero chodby sa plynule rozlievalo do celého bytu prešpikovaného indickými tyčinkami. Odviedla ma do svojej izby. Pri pohľade na horiace sviečky a otvorenú fľašu bieleho vína mi došlo, že to bude oveľa ťažšie, ako som si predstavoval. Eva si dala záležať. V čiernej push-upke pod priesvitnou bielou košeľou vyzerala lepšie, ako by som práve potreboval. Na sebe ani v celej izbe nemala jediného delfína, to jej určite poradila Nina. Skôr, ako stihla čokoľvek povedať, som vytiahol z tašky Marekovu pásku. Nebol som ani tak zvedavý, ako som potreboval získať trochu času na rozmyslenie. Nechcem povedať nejakú blbosť. Poprosil som Evu, nech ma nechá chvíľu osamote. Celkom bez otázok za sebou zavrela dvere. Jej ultraprívětivé správanie sa mi nepozdávalo. Bol som čoraz nervóznejší, už len z toho, ako som jeden po druhom strácal všetky objektívne dôvody, prečo by sme mali ostať len fakt strašne fasa kamošmi.

Vložil som pásku do veže a stlačil som play. Po pár sekundách šumiaceho ticha sa ozval Marekov a vzápätí aj Ivanin hlas. Nehovorili nič konkrétne. Milovali sa. Lepšie povedané: trtkali ako také dva hlučné kráľičky. Ich vzdychy sa miešali s občasným "áno", "ešte" a podobnou sexuálnou konverzáciou. Okamžite som skočil po ovládači hlasitosti a

stiahol som ho celkom doľava. Pomaličky som pridával zvuk, tak, aby to nebolo počuť za dverami. Na sto percent to bola Ivana. Tá, čo mne povedala, že jej život je naplnený spoločnou modlitbou s Priateľmi Krista. Marek si pravdepodobne myslí, že spoločná modlitba je nejaká zvláštna forma grupáča, a predsa ju dostal do postele. Nech mi ešte raz niekto povie, že dievčatá majú radšej citlivých vnímavých chlapcov, umlám ho touto páskou a do konca života bude mať na čele napísané BASF. Po minúte som zistil, že za týchto okolností má zvuková stránka Ivaninho orgazmu až tak veľmi neláka. Pásku som schoval naspäť do tašky. Ostal som sedieť v kúte, opretý o stenu s bradou položenou na kolenách. Kedysi mi niekto povedal, že táto poloha je signálom práce môjho nevedomia, túžbou vrátiť sa späť do tela mojej mamy. Asi to bude pravda. Chcem sa tam vrátiť a narodiť sa ako niekto iný. Napríklad ako niekto krásny, šarmantný a neodolateľný.

Po chvíli vošla Eva do izby. Posadila sa vedľa mňa a podala mi pohár vína. Rozprávala o tom, ako sa o mňa bála, ako som jej chýbal a aká je rada, že som dnes prišiel. Napriek všetkým predsavzatiam som sa pristihol pri tom, že sa cítim byť krásny, šarmantný a neodolateľný. Minimálne jej som tak musel pripadať a nedokázal som sa tomu brániť. Pili sme druhý pohár, keď pustila svoju napálenú kolekciu romantických balád Georga Michaela. Samo osebe by to normálne stačilo, aby som sa zdvihol a odišiel, ale teraz to nefungovalo. Žiadna hudba ma už nemohla dostať do väčšej depky. Práve som uveril tomu, že všetci ľudia sú vzájomne premiešaní. V každom je kúsok niekoho iného. S Evou sa nebozkávam ja, ale kúsok Mareka, čo je vo mne. Nie je podstatné, či to tak naozaj je, alebo sa mi len práve hodí tomu veriť. Neviem, ako dlho to trvalo, kým sme sa presunuli na posteľ. Nebol som aktívny, ale ani som sa nebránil. Tesne predtým, ako sa to zvrhlo v to, čo som ja považoval za sex a ona za milovanie, som sa dostal k diaľkovému ovládaču od veže. Nechutného teplého fúzkača som vypol uprostred refrénu Jesus To A Child. Eve to bolo jedno, v tvári už zasa mala ten výraz utrnutého vagóna. Možno som za dva roky zabudol, ako má sex skutočne vyzeráť, ale nespomínam si, že by to bolo niečo také smutné, ako sa mi to zdalo teraz.

Takmer celý čas som myslel na Ivanu a čím sa Eva viac snažila, tým viac som mal pocit, že robím strašnú chybu. Miešanie ľudí je alibistická kravina. Keby Eva nebola na mne a nemala to celé pod svojím velením, asi by som v polovici prestal a šiel domov. Vydržal som až do konca. Určite sa nespravila, aj keď donekonečna opakovala, aký som bol úžasný. "Takto to nejde, prepáč," prerušil som ju v návale postorgazmického prejasnenia zmyslov a prudko som vstal z postele. Začal som sa obliekať. "Myslím to vážne, nemá to cenu. Nechcem s tebou chodiť." Začala sa triasť, celé telo sa jej pokrylo husou kožou. Asi mi strašne nadávala, možno došlo aj na slová toho včerajšieho pankáča, ale v skutočnosti zo seba nedostala ani slovo. Mala plné právo myslieť si o mne to najhoršie. Ja som zasa využil svoje právo nebyť pri tom, až na to dôjde. Rýchlo som na seba nahádzal svoje veci, vzal som si tašku a vypadol som z bytu. Zastavil som sa až v aute a spamätal som sa až doma. Takto sa to síce nemalo skončiť, ale aspoň že sa to skončilo.

Samovražda na nečisto (Nový Ja - diel šiestnásty)

Skôr, ako som včera večer vliezol do vane, našiel som na sebe Evin vlas. Mal som ho prilepený nad ľavou bradavkou, ako dáždovku, čo uschla ďaleko od rodnej diery. Pustil som ho raftovať divokou vodou, až kým v celej svojej šampónmi a kondicionérmi vyživovanej kráse nezmizol v tmavom odtoku. Zamával som mu na rozlúčku. Čo asi tak robí Eva s tým, čo ostalo zo mňa na nej? Skúšal som si ju predstaviť. Evu nahlas nadávajúcu do bielych stien svojej izby, Evu rýchlo pijúcu vodku z dávno načatej fľaše, Evu plačúcu na záchode, Evu vykladajúcu plyšové aj porcelánové delfíny na svoje pôvodné miesto, prípadne Evu túžiacu odrezať a pomlieť všetky penisy sveta. Nič z toho nebola pravda. Na druhý deň mi Čerešňa prezradila, čo sa dialo, keď sa večer vrátila domov. Eva sedela v kuchyni nad škatuľou so zaľúbenými dopismi svojho bývalého frajera. Všetky ich znova prečítala a potom mu napísala ďalší. Prvýkrát odvtedy, čo sa rozišli. Hneď ho aj išla hodiť do schránky. Muselo to byť približne v čase, keď som si ja na opačnom konci mesta spomenul, že na zajtra som objednaný k zubárovi.

Prsty som v kŕči zaťal do opierok bledého koženého kresla. Z otvorených úst mi kútikom tiekla krvavá slina, oči som mal zavreté, nos sa naplnil pachom zubnej skloviny odieranej kovovou vŕtačkou pri 40 tisícoch otáčkach za minútu. Myslel som na mamu, ako mi robí jubilejnú stú prednášku o tom, že všetko zlé sa mi raz vráti. Dávalo mi to zmysel, akurát som si nebol istý, či toto utrpenie mám ešte za mravenisko, čo som rozkopal pred pätnástimi rokmi, alebo mi už stihli naučtovať ten včerajšok. "No tak, veď niečo vydrzte, ste predsa chlap," povzbudzovala ma stokilová sestrička zakaždým, keď mi jej šéf zabehol hlbšie do d'asna. Niečo som jej odhuhlal a myslel som si svoje. Keby som bol chlap, tak Ivana už dávno vzdychá v mojej posteli, prípadne si len tak nezáväzne potrkávam s Evou, kým nenájdem niečo vhodnejšie. Chlapi sú svine a je im dobre. Môžu hocikedy pozvať neznáme ženy na kávu, vypýtať si od nich číslo a dohodnúť si skutočné rande. Môžu im dávať návrhy, alebo nechať zahrať pesničku v rádiu. Dokážu bez obáv povedať, ak chcú s niektorou seriózne chodiť, alebo len tak obojstranne výhodne súložiť. Keď to nevyjde, nič sa nedeje. Ozajstný chlap veľa znesie. Žien sú tri miliardy a vraj čakajú presne na takéto ponuky. Chlapi to vedia, ja to neviem. Ja môžem akurát tak... No čo vlastne môžem?

"Môžete si vypláchnuť," prerušil ma zubár uprostred záchvatu momentálnej mentálnej masturbácie nad vlastnou jedinečnosťou. Presne to! Zúriivo som zo seba vyplúval prišernú pachúť vlastných štiav a okolitej dezinfekcie. Sestrička mi podala lístok s dátumom ďalšieho pokračovania obnovy chrupu a popriala príjemný deň. Poďakoval som sa.

Čerešňa sedela v mojom aute na sedadle spolujazdca. Bosé nohy mala vyložené pred sebou. Fajčila krátke červené Petry a popol odklepávala von pootvoreným okienkom. "Čoho sa tak strašne bojíš?" spýtala sa ma, keď som jej porozprával o posledných dvoch rokoch svojho osamelého života. Dozvedela sa o mne všetko, na čo som si spomenul. Vcelku slušný výkon, na introverta. "Máš strach, že ťa odmietnu, však?" zmenila svoju otázku, zatiaľ čo ja

som sa spoza volantu snažil zachytiť nejakú odbočku smerom na Komárno. Prikývol som, nič iné mi neostávalo. Čerešňa mi dala potiahnúť z cigarety. "Nemôže to byť až také strašné," povedala. "Od puberty som už pár chalanov odmietla a zatiaľ to všetci prežili." Chvíľu som sa usmieval do svetiel áut idúcich oproti. Má pravdu. Byť odmietnutý nie je až také strašné. Ale je to dosť nepríjemné na to, aby to niekto ako ja vzdal po troch pokusoch. Pokúsil som sa jej to vysvetliť, napriek tomu, že to neviem poriadne vysvetliť ani sám sebe. Zastavila ma v polovici druhej vety. "Ja viem, aké to je. Myslíš, že mne sa v živote nič také nestalo?" pozrela sa na mňa vyčítavým pohľadom psiska z billboardu Slobody zvierat. Úprimne povedané, práve v tej chvíli som si nevedel predstaviť chalana, ktorý by bol schopný Čerešni povedať, že s ňou chce byť kamarát a nič viac, ale to je fuk. Radšej som ostal ticho. "Egon, vieš, kde je v tom celom pointa?" zatvárala sa ako otec Furat tesne pred vyslovením myšlienky dňa. Psychicky som sa pripravil na nasledujúcu zázračnú životnú múdrosť, o ktorej som doteraz nevedel. "Kde?" odpovedal som automaticky. Čerešňa si chvíľu v hlave skladala slová. "Keď ťa odmietnu dva alebo trikrát, tak to bolí. To je jasné. Sebavedomie na nule. Lenže práve vtedy to nemôžeš vzdať. Až ťa odmietnu desaťkrát, žiadne ďalšie odmietnutie ti už nemôže nijako ublížiť. V tom je pointa!" Spokojne zahasila zvyšok cigarety v popolníku. Usilovne, aj keď vcelku márne, som spracovával prijaté informácie. "To je tvoja vlastná teória?" spýtal som sa, lebo ticho, ktoré nastalo, sa mi páčilo zo všetkého najmenej. Čerešňa hrdlo prikývla. "Proste to musíš skúšať. A čím viac to skúšaš, tým je väčšia šanca, že to vyjde, a keď aj nie, tak to aspoň menej bolí. Chápeš?" Chápal som, len som si nebol celkom istý, či mi to môže nejako pomôcť. "Takže keď sa zasa zamilujem, mám za ňou prísť a z voleja povedať, že s ňou chcem chodiť. A ak ma pošle do riti, tak to mám prehryznúť a bez obáv to rovnako skúsiť zasa s nejakou inou. A keď ich bude desať, tak mi to už ani nepríde a budem oveľa spokojnejší. Tak si to myslela?" Otočila sa ku mne a s výrazom maximálneho uznania ma súdružsky poklepala po pleci. "Vidíš, sama by som to lepšie nepovedala." Potom zapálila ďalšiu Petru. Vyfajčili sme ju na partizána, a ja som ešte stále nenašiel tú prashivú odbočku.

Cestou od zubára som nenávidel celý svet a asi to bolo vzájomné. Doma som si ľahol do postele. Centrálnej nervovej sústave som ulahodil dvoma štyristovkovými Ibuprofenmi. Skúšal som zaspať, nedalo sa, tak som si začal čítať. Prestal som s tým po pár minútach - na Pipi Dlhú Pančuchu som bol príliš v depke, na Sartra zasa príliš rozvítaný. V televízii išli väčšinou Teleshoppingy a na STV2 repríza minulotýždňového pokračovania Fonendoskopu, tentoraz o hemeroidoch. Ničota taká absolútna, že aj Atrej s Falcom by to vzdali. Po hodine zúfalej snahy zabiť čas a nemyslieť pri tom na nič z toho, čo sa stalo v posledných dňoch, som si nakoniec spomenul na Juraja. Odísť na pár dní bez varovania na neznáme miesto, absolútne nikomu o tom nepovedať a vypnúť zvonenie na mobile bol jeho nápad. Vymyslel tomu aj názov - "samovražda na nečisto". "Aspoň zistíš, či by si vôbec niekomu chýbal, keby si sa naozaj zabil," povedal mi nadšene pred pár rokmi niekde v študentskej krčme neďaleko intráku. Nepamätám si už presne, ale asi som mu poradil, nech si už ďalšie pivo nedáva. Ospravedlnil by som sa mu, keby tu teraz bol. Samovražda na nečisto je skvelý nápad. Minimálne taký dobrý, ako označiť fixkou všetky bankovky, ktorými platím a čakať, či sa tie mrchy vrátia. Zapol som počítač, pripojil som sa a nabrowsoval som stránku s mapou Slovenska. Kurzor som umiestnil nad Bratislavu. Zdvihol som myš a z dvadsiatich centimetrov som ju voľným pádom pustil naspäť na podložku. Šípka sa skokom premiestnila nad Komárno. "Fajn, v Komárne som ešte nebol," zamrmľal som si pre seba. Výpol som zvonenie na telefóne a začal som sa baliť.

Čerešňa, s bezpečnostným pásom ako neestetickou diaľnicou postavenou naprieč údolím medzi jej prsiami, sa hrala so svojou novom zubnou kefkou. Uprostred ohýbania stredne tvrdých štetiniek schopných dočiahnuť až niekam k pankreasu sa z ničoho nič strhla. "Koľko je hodín?" chcela vedieť. Ukázal som na svietiace digitálky zabudované v prístrojovej doske. Bolo na nich 16:03. "Presne tri minúty už nemám frajera," povedala s úsmevom, ale aspoň ja osobne si prejav skutočnej radosti predstavujem inak. Chvíľu neprítomne hľadela pred seba. Z tašky vytiahla puzdro s dokladmi a z neho nejakú fotku. Strčila mi ju do výhľadu, bol na nej chalan v štrikovanom roláku. "Sympaťák, čo?" povedala zároveň s tým, ako ho otvoreným okienkom poslala na čerstvý vzduch. Poslušne som zaujal úlohu pozorného načúvača, ale zasa až tak veľa som sa toho nedozvedel. Stretli sa opití na akejsi akcii, vyspali sa spolu a obaja tvrdili, že sa nechcú viazať. Hneď na začiatku sa dohodli na čisto sexuálnom spolužití presne na dva mesiace a dodržali to. "Voľné vzťahy sú chujovina," zhodnotila to celé na záver. "To je všetko?" spýtal som sa, lačný po intímnych podrobnostiach. "Asi," odvetila a tvárila sa, že musí usilovne sledovať dianie okolo. "Dobrá blbosť, čo?" dodala po chvíli so zvláštnym úsmevom, niekde na rozhraní unavenej pokladničky v Tesco na konci šichty a afektu olympijskej víťazky v krasokorčuľovaní krátko po skončení voľnej jazdy. Začal som jej na oplátku rozprávať o svojom nedávnom stretnutí s Ivanou a stávke s Marekom. Myslím, že to Čerešni urobilo dobre, minimálne si už nemyslela, že je jediným pošukom v tomto aute. "Presne takto som si potrebovala s niekým pokecať," povedala oveľa oveľa neskôr, celkom na záver tohto zvláštneho dňa.

Už dávno ma zaklopanie na dvere nevysťažilo tak, ako keď som pred skriňou riešil dilemu, či na samovraždu potrebujem dva alebo tri páry čistých ponožiek. Očakávajúc apokalypsu v podobe druhého príchodu Evy som potichu nazrel cez kukátko. Na chodbe stála Čerešňa. Celkom sama, len s vôňou balzamu na pery, tou istou ako vtedy u nej doma. "Už si sa stihol zahojiť?" povedala, keď vošla dnu a dala si dolu kabát. Až doteraz som si myslel, že neohlásené návštevy bez zjavného dôvodu sú špecialitou len mojej tety. Za týchto okolností som sa veľmi rád zmieril s tým, že asi ide o oveľa rozšírenejší ženský zvyk. Čerešňa si zrakom ohmatávala môj byt. "Chystáš sa niekam?" spýtala sa popri naplňaní databázy prvých dojemov. Neodpovedal som. Snažil som sa prísť na nejaké logické vysvetlenie toho, že sme z ničoho nič obaja ohraničení tými istými a ešte k tomu mojimi stenami. Okrem toho, že sa z toho teším a dúfam, že hneď neodíde, som neprišiel na nič. Zatiaľ čo ma spoznávala cez moje cédečká, ja som myslel na Underworld hrajúci v jej izbe, na jej rozospaté telo v nohavičkách a dlhom bielom tričku druhý deň ráno, aj na vôňu jej nemocničného jointa. Nechápe, čo sa stalo, ale dokázal som to. Možno som sa na pár minút stal chlapom. Dával som si pozor, aby to nevyznelo, že sa ju snažím zbaliť a asi sa mi triasli ruky. Povedal som jej všetko o svojom pláne a aj to, či nechce ísť so

mnou. Len tak. Lebo kávu si môžeme dať aj v Komárne a pokecať môžeme aj cestou. Keď som skončil, došlo mi, že to ani veľmi nebolelo, rozhodne nie tak ako vrtačka trhajúca d'asno. Myslel som, že sa usmeje, chvíľu popremýšľa nad vhodnou výhovorkou a použije ju. Namiesto toho sme už o polhodinku zastavili na prvej pumpe za mestom. Kúpila si zubnú kefku a cigarety. Ešte stále som tomu celému ani trošku nerozumel, ale už som nepátral. Nemusím rozumieť všetkému, stačí mi vedieť, že to tak je.

Stále som premýšľal o tom, čo Čerešňa povedala pred chvíľou. To o tých desiatich pokusoch. Čo ak to bola výzva? A teraz tu sedí vedľa mňa, vezie sa bohvie kam a má ma za totálne nechápavého mantáka, ktorému kým netresneš na Valentína srdiečkovou lopatu po hlave, tak nepochopí. Zatiaľ čo mi ona rozprávala o Eve a jej bývalom, ja som sa rozhodol, že to risknem. Jednoznačne, nezakomplexovane, priamo a bez strachu, teda aspoň bez toho viditeľného. "Som do teba zamilovaný," vybalil som to na ňu presne tak, ako som to cítil a ako by som to nikdy v živote nepovedal. Pravda, okrem tohto momentu. Tep 175, tlak 150/110, teplota 36,9°C. Mám dojem, že to očakávala. Bez náznaku prekvapenia sa otočila ku mne, ľavú ruku mi položila okolo ramien. "Egon, to by nefungovalo." Prstom priloženým na moje spojené pery naznačila, aby som si prvú reakciu nechal pre seba. "Prepáč," povedala po pár sekundách a pridala ešte zopár viet, ktoré sa v podobných situáciách patrí povedať. Také tie o kamarátoch, skvelých chalanoch a tak ďalej. Vzápätí vyprskla od smiechu, akoby si práve spomenula na nejakú veselú príhodu z nakrúcania. "Ale už ti chýba iba deväť pokusov. To je celkom dobrá správa, nie?" Vôbec som netušil, čo by som mal spraviť. Netušil som ani, čo si mám myslieť. Držal som volant, občas som stúpil na nejaké pedále, občas som pohol riadiacou pákou a v rámci možností som sa pozeral pred seba. "Nemohla by som si vypočúť tú pásku, čo ti nechal ten kolega?" spýtala sa, aby som nemal čas priveľmi sa zamýšľať. Možno sa zľakla, že mi z toho drbne, vysadím ju do tmy a ujdem jej aj s topánkami. "Je mi to jedno. Mám ju v taške," ukázal som na zadné sedadlo. Nahla sa dozadu, zo svojej tašky vytiahla walkman, z mojej pásku a pustila si to do slúchadiel. Kým analyzovala zvuky súložie, ktorá ma bude stáť 5 litrov, napriek tomu, že som sa jej nezúčastnil, ja som sa zmieroval s tým, že sme stratení. V bubline ohriateho vzduchu na štyroch kolesách, uprostred vlhkej a sychravej zimy, niekde v tme na juhu Slovenska. Názvy obcí na značkách mi bez mapy nič nehovorili, udržoval som kurz a čakal, kým Čerešňa dopyčuje. Celkom nečakávane si tresla dlaňou po čele. "Egon," oslovila ma so smrteľne vážnym výrazom tváre. "Ty nevieš, že každé poriadne porno musí mať pointu?" Zareagoval som neartikulovaným zvukom a tupou mimikou. Bez ďalších slov pretočila pásku kúsok dozadu, na uši mi nasadila slúchadlá. Marek s Ivanou už nevzdychali, len sa smiali. Chvíľu to šramotilo, potom sa ozval Marekov hlas. "Egon, vzdávam to. Prachy ti ale dám až po výplate." O chvíľku mala diktafón v ruke Ivana a vravela, aby som jej dal určite vedieť, keď si to vypočujem. "Musíme sa porozprávať, myslím, že si obaja máme čo vysvetliť," boli jej slová celkom na záver. Potom to niekto vypol. "Ty si to nikdy nepočul celé?" spýtala sa neveriacky Čerešňa, len aby sa uistila, s kým má tú česť. Namiesto slov, ktoré by aj tak nemali šancu vyjadriť, čo som si v tej chvíli o sebe myslel, som zastavil na krajnici a šiel som sa na pár minút vyvetrať. Začal padať prvý sneh prichádzajúcej zimy. Čerešňa mi podala ďalšiu cigaretu. "Vraciame sa naspäť?" "Nevadí ti to? Aj tak sme zabúdili," odpovedal som jej. Otočili sme to. Vysadil som ju pred jej panelákom. Keď vystupovala, pobožkala ma na pery a poďakovala za výlet. "Páčilo sa mi to viac, ako si myslíš," povedala a o chvíľu zmizla v tme medzi vložkami.

Bublínky do vody (Nový Ja - diel posledný)

Boli štyri hodiny po polnoci. Boleli ma zuby, v pľúcach som mal uránovú baňu a nemohol som zaspať. Zatiaľ čo som s vankúšom pod hlavou na posteli naprevaloval minimálne dva kilometre, zabávala sa jedna časť môjho mozgu strašením všetkých ostatných. V najhroznejšej z jej predstáv som sa videl, ako stojím v rade bezradných zúfalcov podávajúcich zoznamovacie inzeráty. V ruke mám prichystaný svoj text o živote sklamanom, ale inak stále mladom a sympatickom mužovi, hľadajúcom pekné, inteligentné, úprimné a tolerantné dievča do 30 rokov, túžiacie spoznať skutočnú lásku. Nezabudol som na "Zn. Určite existuješ" a mal som dojem, že viac už spraviť nemôžem. O pár dní sa mi ozvali dve zúfale štyridsiatničky s vydrnčanými biologickými budíkmi a jeden príjemný homosexuál. Mal som ohromnú radosť, lebo všetci tí ľudia to so mnou mysleli vážne.

Nedokázal som to ovládať. Keď som začal proti svojej vôli uvažovať nad tým, či ma to čaká o mesiac alebo o päť rokov, prinútil som sa vstať. Šiel som do kuchyne a cez slamku som prebublával pohár vody. To ma naučil spolubývajúci na internáte, vraj to človeka spoľahlivo unaví. "Možno, že ten Marek nie je až také bezcharakterné hovädo, ako sa zdá," stihlo mi ešte napadnúť po dvadsiatich minútach vyfukovania vzduchu. Žiaľ, nestihol som túto myšlienku rozvinúť ďalej. Dokonale odkyslíčený som sa ledva dotackal do posteľe a o dve hodiny ma prebral budík. Ivana sedela za svojím stolom, ako vždy odrezaná od sveta a d'atlovala do klávesnice. Netušila, že jej stojím tesne za chrbtom a hľadám najlepší spôsob, ako na seba upozorniť. Predsa len posledné slová, čo odo mňa počula, bola otázka, či jej nejebe. Na to sa ťažko nadväzuje. Decentne som ju šťuchol do pleca schovaného pod zeleným vlneným svetlom a ktovie pod čím ešte. Dala si dolu slúchadlá. "Ahoj, Egon," pozdravila ma a mal som dojem, že úsmev, ktorý pri tom predviedla, vyzeral celkom úprimne. Urobil som niečo podobné, až na to, že s mojím ksichtom by som teraz ohúril nanajvýš samicu angoráka. Radšej som rýchlo prešiel k tomu, čo som si dopredu prichystal. "Počul som tú pásku, čo ste mi s Marekom nechali." Ivana prikývla. Mimovoľne sa pritom hrala so strieborným náramkom na pravom zápästí. "Máš po práci čas?" položila vcelku zbytočnú otázku. Musel by som byť minimálne Ewan McGregor, aby som povedal, že nemám.

Ten istý čašník za barom tej istej kaviarne, v ktorej sme boli naposledy, drgol laktom do svojej kolegyne. Niečo jej

radostne hovoril a frajerským pohľadom pri tom naznačoval, aby sa pozrela ku dverám. S Ivanou sme sa pri nich práve oprašovali od snehu. Zatiaľ čo sme si sadali k voľnému stolu, tí za barom na seba významne žmurkali do rytmu Asereje, akože v tom majú jasno. Ivana sa ponad stôl naklonila celkom ku mne, jej teplý dych mi oblizol skrehnuté ucho. "Egon, pod' som mnou na záchod." Poučený chybami minulosti som sa celý deň v práci sústredil len na to, aby som od tohto stretnutia nič neočakával - a zrazu toto. Väčší bordel v hlave a studenší chrbát som už mať nemohol. "Preboha, čo chceš robiť na záchode?" vypadlo mi z úst ako prvá reakcia. "To uvidíš." Zdvihla sa, prešla popri bare a zahla za roh. Nemal som na výber. Poslušne a bez akýchkoľvek postranných myšlienok som šiel za ňou.

Počkala na mňa medzi kachličkami. Na jednej strane prázdne dámske kabínky, na druhej strane umývadlá, zrkadlá a sušiče. Uprostred toho my dvaja, medzi nami necelého pol metra priestoru nasiaknutého všadeprítomným čističom s vôňou lesného ihličia. Prvýkrát som si uvedomil, že Ivana je odo mňa asi tak o centimeter vyššia. Všetko, čo malo prísť, som nechal na ňu. Bol som akurát zvedavý, čo spraví a ešte viac, čo potom spravím ja. O chvíľu som pocítil jej mäkkú ruku na svojom ľavom lici. Nebol to nežný dotyk stojaci na začiatku každej divokej vášne, bola to facka. "Prepáč, ale muselo to byť," prihovorila sa mi, keď som ako vyplašená srnka zdesene uskočil do rohu. "Určite je ti jasné, za čo bola, však?" Súvislosti sa mi pospájali pomerne rýchlo. S vedomím, že keby sa môj sexuálny život stal predmetom takej hlúpej stávky, asi by som si tiež chcel udrieť, som jej dal za pravdu. Ešte raz zdvihla pravačku, inštinktívne som sa mykol, ale tentoraz to už bolo iné. Pohládila miesto, ktoré pred chvíľou udrela. "Ani nevieš, ako si mi pomohol," povedala, aby som už vôbec ničomu nerozumel a vyšla von zo záchoda. Opláchol som si tvár a šiel som tiež. Pri bare sa ku mne priblížil čašníik. Žmurkol na mňa ako Terence Hill na Buda Spencera. "Tak čo? Dobré bolo?" chlapsky precedil cez zdvihnutý kútik úst. "Výborne!" napodobnil som jeho grimasu a on ma uznanlivo dvakrát potľapkal po chrbte. Ivana ostala sedieť pri stole, neodišla, aj keď ani to by ma už neprekvapilo. "Čím som ti to tak pomohol?" začal som si robiť poriadok v hlave, pretože mi bolo jasné, že takto to skončiť nemôže. Dlhými prstami nervózne obracala špicaté špáradlo, čo vzala zo stojana na stole. "Pamätáš sa, čo si mi povedal, keď sme tu minule sedeli?" Hovorila pomaly, potichu a veľmi sústredene. "Prepáč, ja som to tak nemyslel." "To je v poriadku, mal si pravdu," prerušila ma hneď na štartovacej čiare pretekov v ospravedlňovaní sa na sto metrov. "Otvorilo mi to oči," dodala vzápätí a tými istými očami pozorovala čašníčku prikrádajúcu sa od boku. Objednali sme si a ja, bez toho, aby som si to uvedomoval, som sa nechal unášať príjemným teplom vyvierajúcim z pohladkaného mužského ega. "Takže už z teba nie je dievka Ježišova?" podrypol som a pre istotu som sa na tom hneď aj sám zasmial. Muselo sa jej to zdať rovnako zábavné ako vtip o menštruácii z úst Ivana Vojteka, ale prešla to taktým mlčaním. Dost' dlhým na to, aby som aj ja pochopil. Pokrútila hlavou zľava doprava. "Už s nimi nič nemám." Na moment prestala hľadiť do šmúh na stole a zaostrila niekam v nekonečne ulice za tmavým výkladom. Mne sa vyhybala, pripadal som si ako na nejakom stretnutí pohľadov, ktoré na seba nikdy nenarazia. Na tvári jej vystúpil ironický úšľabok. "Ibaže oni o tom ešte nevedia," povedala, tentoraz niekam dozadu takmer prázdnej kaviarne. Popri tom, ako ubúdalo z našich káv, ona rozprávala o veciach, ktorými žila v posledných mesiacoch. Boli to len nesúvislé útržky, ale aj z nich na mňa liezol čoraz divnejší pocit. Nezamiloval som sa do Ivany. Zamiloval som sa do osoby ovládajúcej ten najsexy pohyb, ktorým si možno rukou za ucho zapraviť pramienok vlasov padajúcich do tváre. Lenže to ani zďaleka nebola skutočná Ivana. Dnes ráno som to ešte netušil a ani teraz, s tým, čo už viem, v nej nemám oveľa jasnejšie. Ale zamilovaný som stále, akurát je to iné. Také iné, ako keď som kedysi prvýkrát ochutnal Bailey's, ktorého fľašu som už od detstva obdivoval v reklamách na ORF. Myslím, že k tomu hlavnému, čo chcela povedať, sa dostala až celkom nakoniec. "Prosím ťa, poď tam so mnou," požiadala ma a asi po prvý raz, čo tu sedíme, sa pozerala priamo na mňa. Pár chvíľ to tak ostalo, možno preto, aby som mal šancu vyčítať z jej pohľadu niečo viac, ako bolo v slovách. Nevyčítal som nič, nikdy som v tom nebol dobrý. Nateraz však stačilo, aby som povedal, že môžeme ísť aj hneď.

Vonku medzičasom prestalo snežiť. Potme sme sa autom brodili tým, čo stihlo doteraz napadať. Ivana dokola skladala a rozkladala svoju farebnú vlnenú čiapku. Bola ticho. Možno čakala, že sa niečo opýtam, ale ja som bol zahľtený sám sebou. To, ako tu sedíme v mojom aute, mi pripomínalo včerajšok, Čerešňu a najmä jej desať pokusov, z ktorých je už vlastne len deväť. Všetko sa melie príliš rýchlo na to, aby som si to vôbec stíhal poriadne uvedomovať. Nie som veselý, ani smutný, ani šťastný, ani sklamaný. Akoby mi každú chvíľu umŕtvovali mozog dávkou nejakého anestetika. Naivne si myslím, že prežívam niečo, o čom som pred nedávnom len márne sníval, ale v skutočnosti akurát sedím, veziem sa a pasívne odrážam realitu. "Vieš, čo oni odo mňa chcú?" spýtala sa Ivana bez predchádzajúceho varovania a nečakala, kým niečo odpoviem. "Chcú, aby som im porodila dieťa." Okamžite mi napadlo vulgárne zvolanie vyjadrujúce údiv, ale dokázal som ho zadržať tesne pred hlasivkami. "Tak to už chápem, prečo od tých magorov odchádzaš," zvolil som diplomatickejšiu verziu a usmial som sa štýlom: všetko v poriadku, slnko svieti, a my dvaja sa nezáväzne bavíme na pikoškách zo zahraničnej tlačie. "Vôbec nič si nepochopil," skočila mi do toho úsmevu ostrým kovovým podpätkom. Pokojne mohla povedať, že ma má za úplného debila, bolo by to to isté. Keby som teraz uprostred cesty uvidel živého Elvisa, ako do fialovej nosnej dierky nasáva tlstú a dlhú kokainovú lajnu, nedokáže ma to vyviešť z miery ani o milimeter viac, ako už som. Znížil som rýchlosť, zvýšil som hlas. "Prepáč, ale ja som normálny človek. Chodím do práce a po práci sedím doma. Normálni ľudia vo voľnom čase pozerajú televízor a netušia, ako to vyzerá v sekte nejakých úchylných ježišovských fanatikov," vybehol som na ňu ako pretekársky chrt na umelého králik. Ak by som bol na jej mieste a aspoň trochu mi na mne záležalo, tak v momente vystúpim, ľahnem si na cestu a nechám sa prejsť oranžovým odhŕňačom. "Je to moja chyba, nemala som s tým začať," povedala ona namiesto toho a potom už len mlčala. Do pomaly sa skladajúcej mozaiky mi pribudla ďalšia diera, s ktorou som nepočítal. Snažil som sa tým veľmi nezaťažovať a radšej som dával pozor na cestu a na to, kam ma dnes večer ešte dovedie.

Ivana znovu prehovorila až na mieste. "Ešte stále máš chuť tam so mnou ísť?" Vypol som motor a vyslobodil som sa spod bezpečnostného pásu. Stáli sme vedľa nejakého kulturáku s dvoma rozsvietenými oknami na prvom poschodí. "A mám tam ísť?" spýtal som sa. "Radšej áno," povedala, keď si obliekala čiapku. Všimol som si, že sa jej pri tom začali

triasť ruky. Vyšli sme na prvé poschodie. Spod bielych dverí, pred ktorými sme zastavili, sa do chodby rozlieval pás svetla. Skôr, ako nimi vošla dnu, požiadala ma, aby som ju objal. Dotýkali sme sa lícami, počul som, ako zhlboka dýcha, aj cez kabát som cítil, že sa celá chveje. Za desať sekúnd bez jediného slova som sa o nej dozvedel viac ako za posledné dve hodiny. "Vďaka," zašepkala mi do ucha a nechala ma osamote. Posadil som sa na schody, hlavu som si oprel o stenu.

Zvrchu mi do dlani padlo niečo tvrdé a lesklé. Vyzeralo to ako zlatý dukát, okolo ich boli ďalšie tisíce. Oproti sedelo ryšavé dievča, s tvárou posiatou drobnými pehami a vrkočmi pevne vykrútenými dohora. Opierala sa o zadné nohy koňa stojaceho vedľa nej a hrala na hrebeni pesničku, ktorá mi znela ako od Massive Attack. Na koni sedela opica v klobúku a nadšene tleskala. "Milý Egon, tuto pán Galán by chcel vedieť, ako sa ti darí," prihovorilo sa mi dievča, ukazujúc pritom na opicu. Tá si namiesto pozdravu veľmi úctivo zložila klobúk z hlavy. Slušne som jej zakýval. "Vlastne, mám sa celkom dobre," odpovedal som na otázku. Dievča sa radostne usmialo. "To je výborné, tak to má byť. Koniec dobrý - všetko dobré, však, pán Galán?" zatiahla roztopašne. Potom pomaly vstala a prešla k ťažkým dreveným dverám. Hravo ich otvorila jednou rukou. "Už je vidno Kurekuredut!" zvyškla z plného hrdla. Opica bežala za ňou, spoločne mi zamávali, popriali veľa šťastia a vyšli do svetla. Vo dverách sa s nimi zrazila Ivana. Vbehla dnu, s treskotom ich zavrela a potiahla ma za ruku. "Vstávaj, musíme hneď ísť," povedala dôrazne a ešte do mňa aj drgla. Schúlený na schodoch som sa prudko strhol. Z pootvorených úst mi vytekala slina a vpíjala sa do rukáva. Ivana stála nado mnou, ešte niečo povedala a začala utekať dole schodmi. Dobehol som ju až vonku, bola mi strašná zima. "Mária, zradila si vlastných bratov!" zareval ktosi z otvoreného okna nad nami. "Oni ťa volajú Mária?" obrátil som sa k Ivane. Len bezradne pokrčila plecami a pozerala na toho chalana v okne. Mal dlhé vlasy, okolo krku náhrdelník s veľkým krížom a na sebe niečo, čo vyzeralo ako biele vreco s otvorom na hlavu. "To je vážne zvrhlé," zamrmľal som si len tak popod nos. Ivana sa zohla, spravila snehovú guľu a z celej sily hodila. Sneh sa rozplesol na vedľajšom okne, zápätí v okolí pribudlo niekoľko ďalších kopčekov. Z druhej strany skla sa objavilo zopár nových mužských tvárí. Kričali jeden cez druhého a Ivana hádzala. Páčil sa mi ten pohľad, guľovačka ako spôsob vyrovnania sa s minulosťou. Došlo mi, že ak mám mať v tomto celom svoju úlohu, musí to byť teraz. Inak by ma sem Ivana ťahala zbytočne. Starostlivo som utlačil kus snehu a pridal som sa. "Boh vás oboch potrestá!" stihol zakričať ten vystrčený tesne pred tým, ako som mu ju umiestnil priamo do stredu nechráneného ciferníka. Ivana nadšene zdvihla ruky nad hlavu, ale neprestala ostreľovať teraz už zavreté okno. S rukami zakutranými vo vreckách a spokojný s predvedeným výkonom som trpezlivo čakal, kým ju to prejde. Prestala vo chvíli, keď sa pri jednom z napriahnutí pošmykla na zamrznutej kaluži schovanej pod snehom a nohy jej vyleteli dopredu. Pomohol som jej vstať. Cestou k autu si držala pravú ruku, ktorú pri páde inštinktívne strčila pod seba. Niekoľko znova odvážne otvoril okno. "Trest Boží! Trest Boží!" opakoval dookola, až pokiaľ ho neprehlušilo štartovanie motora. "Nemaj strach, jedného dňa aj tak skončia v zoznamovacej kancelárii," utešoval som Ivanu, čerstvú majiteľku gigantického pravého zápätia. Išli sme priamo na pohotovosť a ona začala potichu plakať.

V čakárni plnej prvých zimných zlomenín a podvrtnutí sme čakali asi hodinu. Za ten čas mi vravela o tom, ako to na ňu Marek skúšal a nakoniec za ňou vo štvrtok prišiel a povedal jej všetko na rovinu. "Myslel si, že sa s ním potom vyspíš?" spýtal som sa. "To neviem, možno," zapochybovala a vyzliekla si zelený pletený sveter. Mala pod ním čierne tričko s dlhým rukávom. Keď vošla do ordinácie, šiel som si dať kávu z automatu a radšej som si ani nesadal. Postojačky by som zaspať nemal. Pripadal som si ako archeológ odkrývajúci zvyšky Pompejí, aj keď Ivana mi v tomto skôr pripomínala Atlantidu. Kdesi v nej stále žije vyspelá civilizácia, ukrytá pod nánosmi, cez ktoré sa bude treba ťažko a dlho prehrabávať. Nie som si celkom istý, či na také niečo stačím. Keby sa do nej dalo zamilovávať pomaly a postupne, bolo by to pre mňa celé oveľa jednoduchšie. Najľahšie by bolo, keby Ivana bola chalan. Mal by som ju rovnako rád, akurát by som sa pri nej nemusel cítiť ako znôška blbých hormónov. Dost' by mi to pomohlo. Nechcem, aby skončila ako druhý z desiatich pokusov.

S ešte teplou dlahou som ju zaviezol domov. Stáli sme vedľa seba v jej byte zdedenom po starej mame. Znovu ma objala a už sa nechvela. Každý, kto by tam bol namiesto mňa, by pochopil, že toto je príležitosť, ktorá sa už nemusí opakovať. Mohol som spraviť alebo povedať čokoľvek, ale nespravil som nič. Vychutnával som si ten moment, absolútny vrchol všetkého, čo som ako Nový Ja dokázal. Nešiel som ďalej, bál som sa. Požiadala ma, aby som si dnešok nechal pre seba. "Keby si nemohla zaspať, začni robiť bublinky do vody," povedal som na rozlúčku medzi dverami. Privolal som si výtah. Bolo by to úžasne filmové, keby som teraz urobil dva kroky späť, opatrne zaklopal a ukázalo by sa, že ona čakala len na to. Pochopiteľne, nič také som nespravil. Kurva, nie som predsa Ewan McGregor. Na druhý deň som si z bankomatu vytiahol päť litrov, ktoré mi Marek dá po výplate. Zaplatil som nimi šek od požiarnikov. V nemocnici mi vybrali stehy a cestou späť som sa v meste zastavil na horúci punč. Postával tam feťák, čo ma minule obťažoval, dal som mu zvyšok tých peňazí. Mal zarobené minimálne na dva dni dopredu. Mohol tie dni konečne prežiť ako človek. Nie ako nový, alebo starý, alebo dobrý, alebo zlý. Proste ako človek, bez prívlastkov. Presne tak som ich chcel prežiť aj ja a dúfal som, že ich bude čo najviac.

Koniec